

JUOZAS PRUNSKIS

METAI SU DIEVU

*Kazys Pemkus, M. D.
4022 Beau Brummel Drive
Sleepy Hollow, Dundee, Ill. 60418*

IMMACULATA PRESS, PUTNAM, CONNECTICUT

NIHIL OBSTAT
Stasys Yla
Censor Deputatus

IMPRIMATUR
† Bernardus J. Flanagan
Episcopus Norvicensis
die 25 Septembris, 1958

Vienas didžiausi pasaulio pamokslinink — Lacordaire — yra pasak s: "Viskas bus su žmogumi gerai, jeigu jisai savo pragyvenim sems iš darbo, o savo asmenyb ugdys remdamasis religija".

Kasdieniai reikalai iš m s išpl šia b tin j darbo duokl , ta iau asmenyb s ugdymas ir jos grindimas religija — dažnai nuken ia. Šventasis Raštas žmogui taigoja bent septint j savait s dien skirti poilsiui ir dvasiniam susitelkimui. Viena pagrindini tos dienos pareig bus lankymas bažny ios, ta iau to dar negana. Tobulyb s jiešk s žmogus atliks ne tik t b tin reikalavim , bet ir nuo sav s dar ras laiko dvasiniam susitelkimui.

Šis leidinys ir skirtas tam pad ti. Išeinant iš sekmadienio ir šventadienio Evangelij , ia duodama dvasinio gyvenimo min i ir su jomis susiet pavyzdži , kurie padeda geriau dalykus atsiminti ir praktiškai savo gyvenime tas mintis pritaikyti.

Didysis Berlyno apaštalas kun. C. Sonneschein primindavo: "B dingiausias kataliko ženklas yra, kad jisai apie religij ne tik kalba, bet ja gyvena". Šventadieni susikaupimo dienos mums pad s vis savait religine dvasia gyventi. Šis leidinys taipgi gal s patarnauti ligoniams ir kitiems, kurie b t sutrukdyti išgirsti sekmadienio pamoksl . Net ir kunigas ia gal s rasti vien kit mint ir pavyzd savo sekmadieniniam Dievo žodžiui. Toli nuo lietuviškos bažny ios gyvenan ios šeimos ia ras lietuvišk šventadienio mint .

Šios knygos išleidim savo didesne auka par m didel lietuviškos spaudos myl toja Agniet Gilien . Ji jau Vilniaus Žinias nešiodavo kaimynams, žiem brisdama per snieg . J namuose sustodavo knygnešiai ir ji pralenkdavo kitus jos amžiaus vaikus knygas benešiodama. 1906 metais važiuodama užj r , prisikrov knyg , o atvykusi Amerik , begy-

AGNIET
GILIEN

vendama Chicagoje, pasireišk kaip r pestinga lietuviškos spaudos platintoja, du kartu laim jusi Šv. Pranciškaus Varpelio platinime pirmas premijas, surinkusi po 150 skaitytojų. Ji jau iasi, kad lietuviška spauda yra jai daug davusi, tai visokiais b dais prisideda prie šios spaudos skleidimo.

Nuoširdaus d kingumo nusipelno šios knygos leid jos — Nekalto Prasad jimo seserys, daug besiaukojan ios lietuvi dvasios kult rai.

A u t o r i u s

1. Adventas ir Kalėdų laikotarpis

NUPUOLIMAS, D L KURIO AT SIRADO ADVENTAS

I advento sekmadienis

Apie meno genij Leonard da Vinci skaitome, kaip jisai vienu metu buvo užbaig s diding savo paveiksl , kuris tur jo b ti jo gyvenimo šedevras. At jo jo bi iuliai ir steb josi tuo nepaprastos vert s k riniu. Ta iau taipgi at jo ir m s genialaus k r jo priešas, piktas ir klastingas. At jo slap ia.

kiekvien Leonardo da Vinci darb jisai ži r jo su pavydu ir neapykanta. Slaptai slink s dailininko darboviet , sute p paveiksl ir peilio sm giu j perpjov nuo viršaus iki apa ios. Su pasibais jimu v liau k r jas ži r jo sunaikint savo darb . Tai buvo toks žemas jo priešo elgesys, bet paveikslas buvo sunaikintas.

Panašus žiaurus sunaikinimas vyko žmonijos pradžioje, kada piktosios dvasios gundomi pirmieji žmon s sugadino savyje skaidr j Dievo paveiksl . Kaip kad Išminties knygoje (II, 23 ir sek.) yra parašyta — Dievas žmog sutv r nepraeinan iam buvimui ir padar j savo paveikslan, ta iau per piktosios dvasios pavyd at jo mirtis pasaul .

Kaip tai vyko? Apreiškimas mums atskleidžia, kad Dievas pirmuosius žmones — Adom ir Jiev — sutv r gausiomis malon mis apdovanoj s, ta iau antprigimties dovanas Adomas tur jo nupelnyti sau ir visiems žmon ms savo klusnumu Dievui. Nor damas t klusnum išbandyti. Dievas ir sak pirmiesiems t vams nevalgyti vaisiaus nuo vieno me-

džio. Dievas nor jo, kad žmogus, kaip laisva b tyb , paaukot nors kiek laisv s, tuo pelnydamas dovanas, jau išeinanias iš prigimties rib .

Tas Dievo sakymas buvo rimtas ir svarbus, kaip matyti iš persp jimo j duodant. Kaip skaitome pirmoje Moz s knygoje, buvo pirmieji t vai persp ti, kad mirte mirs, jei to sakymo ne vykdys.

Neži rint to aiškaus ir griežto persp jimo, vyko pirmasis maištingas žmoni veiksmas. Tai buvo pirmasis žmogaus šauksmas Dievui — Netarnausiu! Pirmieji žmon s tur jo tiesiogin ryš su Dievu. Jie žinojo sakymo svarbum ir griežtumu ir, savo vali statydami augš iau Dievo valios, sunkiai nupuol . Ir to maištingojo veiksmo padariniai buvo sunk s. Buvo nustota pašven iamosios malon s. Žmoni galutinis tikslas — susivienijimas su Dievu amžinatv je — pasidar nebesiekiamas savomis j gomis. Antgamtin s malon s netekimas buvo netekimas sielos gyvyb s, tai buvo mirtis antprigimtiniu atžvilgiu.

Dailininkas Gebhart Fugel savo piešinyje "Pirm j žmoni išvarymas iš rojaus" pavaizdavo vis tos per nuod m sužlugdytos laim s tragik . Paveiksle tarp dangaus ir žem s — didelis tamsum br kšnys, su šviesos pakrašt liu. Ženkliui, kad nuod m atskyr nuo žmogaus Dang ir žmoguje maišosi tamsa su šviesa, vyksta kova tarp g rio ir blogio. Paveiksle jau nebespindi nei maži spinduliai prarastos laim s. Prie rojaus vart stovi angelas su ugnies kardu, nebeleisdamas sugr žti atgal. Tapytojas lyg nori pabr žti, kad po kiekvienos nuod m s baudžian io angelo balsas gird ti m s s žin je. Paveiksle Adomas vaizduojamas stipresnis. Jis veda Jiev tolyn tamsi nežini . Jame dar yra j gos kovai su art jan iomis negerov mis, kai tuo tarpu Jieva verkia susilenkusi, pav luoto gailės io kamuojama.

Yra pasakojama, kad tolimoje Azijoje esanti nuostabi up s srov , kuri gaivina pakran i žem , ir ten auga g l s, žiedai, miškai, gausu žv reli ir paukš i . Ta iau v liau t srov tekantis tamsus upelis, su nuodingu vandeniu, kuris

sudrums i s kristalinio grožio srov . Visa gyvyb nuo tos vietos nykstanti, visas grožis išmiršt s. Kap tyla lydinti tolimesn srov .

Tai simbolinis vaizdas pirm j t v nuod m s, kuri atneš mirt j sielos gyvenimui.

Šv. Augustinas yra prasmingai pasak s:

— Man buvo taip gera tarnaujant savo gerajam Viešpaui, o dabar aš tapau kaliniu paklus s suvedžiotojų. —

Taip tur t Adomas savo nupuolime prisipažinti, o su juo ir kiekvienas žmogus.

Net Volteras primena, kad tik jimas žmogaus nupuolim ir sugedim yra randamas visose tautose, kurios kalba, kad pirma buvo aukso laikai.

Šv. Povilas sako:

— Per vien žmog nuod m jo pasaul ir per nuod m mirtis, ir taip mirtis per jo visus žmones, kadangi jame visi nusid jo.

Visi ateiname pasaul su mus nuo pirm j t v palietusia gimt ja nuod me. Prasmingai Pijus XI enciklikoje "Quadragesimo anno" pažym jo:

— Per gimt j nuod m yra taip sugriauta nuostabi pirmoji žmogaus polinki harmonija, jog žmogus perlengvai pasiduoda netvarkingiems polinkiams ir pasiduoda viliojimams nykstan ius šios žem s g rius augš iau statyti už dangiškuosius ir nenykstan ius. —

Dvasinis mokytojas Bertoldas iš Regensburgo aiškina:

— Adome mes visi buvome kaip s klos obuolyje, d l t ir mes, ateidami š pasaul , atsineš me nuod m s padarinius.

Šv. Ambraziejus primena, kad Adomas gyvena kiekviename iš m s , o per jo žmogišk j prigimt visiems žmon ms per jo pirmoji nuod m .

Mintytojas Paskalis prasmingai raš :

— Kai tik krikš ionyb man išaiškino moksl apie pirm j t v nupuolim , man atsidar akys, ir visur aš pamaciau tos tiesos žymes. Nes juk visas pasaulis kalba apie pra-

rast Diev ir apie nupuolusi prigimt, pa iame žmoguje ir šalia jo. —

D l gimtosios nuod m s visi žmon s ateina š pasaul be pašven iamosios malon s, nukryp nuo savo galutinio tikslo — Dievo.

Augš iau min tieji šv. Povilo žodžiai, kad per vien žmog mirtis per jo visus žmones, liudija apie gimtosios nuod m s visuotinumą. Laim tik, kad gailestingasis Išganytojas steig krikšt, per kur mes v l tampame Dievo vaikais, su pašven iam ja malone. T kstan ius met žmonija lauk Išganytojo at jimo. Tas laukimas dabar atžymimas advento savait mis, kuriomis katalikai ruošia keli Viešpaties at jimui savo šird .

Ypatinga Dievo malone nuo gimtosios nuod m s buvo laisva nuo pat savo gyvenimo pradžios šv. Marija. Ji buvo parinkta b ti Dievo S naus Motina, ir d l numatom Viešpaties J zaus nuopeln ji nuo pat savo prasid jimo buvo nuod m s nepaliesta. D l to ir vadinama Nekaltai Prad ta. Kada angelas j sveikino, pasak : "Sveika, malon s pilnoji". Malon s pilnumas buvo tas, kad ji nei vien akimirk nebuvo nuod m s paliesta. Prieš šimt met apsireikšdama Liurde, Marija pasak : — "Aš esu Nekaltas Prasid jimas". Tai visa tur damas galvoje, ir garsusis kalb tojas kard. Faulhaberis skelb :

— Nekaltai Prad toji yra vienintelis rojaus palikimas, vienintel rojaus relikvija, švie i s išganyimo ženklas. —

Universiteto profesorius Gustav Bickkell, ryt kalb specialistas, vienu metu nurašin jo šv. Efrema iki tol nežinomas giesmes. Jose šventasis primena Nekalt Marijos Prasid jim , kur jis su meile apgieda. Profesoriumi tuoju at jo mintis galv : protestantizmas atmeta Marijos garbinim , apie kur štai turime liudijim iš seniausi laik . Protestantizmas negali b ti tikroji religija. Ir jisai atsivert katalikyb , papildomai iš jo teologijos mokslus ir po dvej met prie šv. Bonifaco karsto jau laik savo pirm sias šv. mišias, kaip naujai šv stas kunigas.

NEPALAUŽIAMO RYZŲTO!

II advento sekmadienis

Anglijos kardinolas Howard savo jaunatvį yra buvęs leitenantas kariuomenėje. Vien dieną kažkoks jaunas karininkas atrado škaplierius kareivinėje. Jis atnešė salą prie stalo, kur buvo gerokai ištojuoktas. To pasitytojimo viršūnė buvo pasiekta, kai vienas karys, rodydamas tai devocionaliai panieką, pakabino škaplierius ant šildymo vamzdžio viršūnės stalo.

Tą dieną kiek pavilavęs atėjo ir leitenantas Howard. Jis buvo pasveikintas šauksmais:

— O, Howard, štai tu yra kai kas iš tavo srities! Ar neatrodo tai prietaringai juokinga?

Leit. Howard greit pažino, kad tu yra jo škaplieriai. Jis tuojau išėjo vidurį salos ir prabilo stipriai, ryžtingu balsu:

— Taip, tu yra kai kas, ką aš gerbiu ir branginu. Tai gindamas, jei reikės, aš esu pasiryžęs ištraukti ir savo kardą, — kalbėjo jisai kariams prastais posakiais.

Tai tardamas, jis tikrai ištraukė kardą ir jo galą pagarbiamai nukabino škaplierius nuo vamzdžio, pabūlavo juos ir suaugšto vertinimo jausmu užsikabino ant krūtinės. Visi tai mačiusieji tylėjo, bet širdyje gerbė žmogų, kuris taip ryžtingai išpažino savo sitikinimus ir buvo pasiryžęs juos ginti.

Tai vyk mes prisimename girdami antrą advento sekmadienį Evangelijai apie šv. Joną, ruošus keli Viešpačiui. Jis nebuvo jo supama nendrė, o didžio ryžto žmogus. Jis pasitraukė tyrus, kad pasninku ir nusimariniu sutvarkyt savo žmogiškąsias aistras, tuo parodydamas ryžtą savo asmeniniame gyvenime. Savo visuomeniniame gyvenime jis ryžtingai skelbė atgailą, perspėjo nuodėmąs vergus, svetimą dievą garbintojus. Jis buvo pilnas ryžto pulti blogą, kelti gerą ir išvesti viską iš Dievo. Ryžtingumas duoda žmogui jėgą kovoti su blogiu, kur jis bebūtų, ir pakelti negandą, mus pačius užklumpant.

Panašaus ryžtingumo reikia ne tik didžiuose pavojuose, bet ir paprastoje kasdienybėje. Gražiai dvasinio gyvenimo mokytojas t. v. A. Tonne kalba:

— Mums reikia ryžto kovoje su pagundomis. Reikia ryžto vengiant viet ir asmenų, kurie paprastai veda mus nuodm. Reikia didelio ryžto atsiskirti nuo nuodmingos draugystės ir nuo blogo proio. Reikia ryžto pasakyti savo nuodmes kunigui. Reikia ryžto ryt atsikelti iš šiltos, patogios lovos ir eiti bažnyčią. Reikia ryžto atsisakyti stiklelio svaiagal, kada jau iame, jog jau gali būti perdaug. Reikia ryžto net ir auginti šeimą, leisti vaikus katalikiškas mokyklas. Reikia ryžto pakelti kepurę einant pro bažnyčią ar persižegnoti sūnus prieš valgį. Jaunuoliui reikia ryžto atsidėti pamokruošimui, kada namuose vilioja televizija, o už namų — žaidimų draugai.

Yra keturi laipsniai ryžto: 1) Tvirtumas kontroliuojant savo aistras, ypač pykčio ir smaguriavimo. 2) Pakelti alką, rėptis ir kasdieninius sunkumus, 3) Ryžtingumas netik tose nelaimėse, kaip artimųjų mirtis, liga, 4) Augščiau siaus ryžto rūšis — kariškas, kankinys.

Nelengva šiose visose srityse ryžtingumą išlaikyti, tačiau teisingai pastebi šv. Teresė I Vaikelio Jaus:

— Reikia tik iš pradžių parodyti ryžtingumą, tada sustiprėjama širdis, ir siela eina iš pergales pergale. —

Iš kitos pusės — būt didelis suglebimas nesistengti išugdyti ryžtingumo. Anot kinų priežodžio:

— Maža teturi ryžtingumo tasai, kuris supranta, kas gera, bet to nedaro. —

Nelaimė, kai ryžtingumo trūksta šiaipjau geros valios žmonėms. Sakoma, kad kartą vienas britas per savo pasikalbą su prancūzų valstybininku jam pasakė:

— Ar žinote, kas pas mus, britus, sudaro tikrą tautos stiprybę? Gi pas mus ir padorieji žmonės yra tokie pat drąsūs ir ryžtingi, kaip ir niekšai. —

Istorija yra didelė ryžtingųjų laimėjimo liudininkė. Kartą šv. Kotryna Sienietė nuvyko Florenciją sutaisyti dviejų besi-

grumian i partij . Ten vienu metu prie jos atskub jo fanatiškai sikarš iavusi vienos partijos asmen grup . Pasiruoš j užpulti, jie tik šauk :

— Kur yra ta Kotryna!

Nepraradusi ryžto, šventoji prisiartino prie j , kalb dama:

— Aš esu Kotryna. Su manim galite daryti, k Dievas leis, ta iau Augš iausiojo vardu aš sakau — niekas tene-dr sta piktai elgtis su manišk mis sesel mis ir kitais. —

Užpuol jai, tokio dr sumo paveikti, pasitrauk , ir nei vienas nendr so nei šv. Kotrynos, nei jos palydovi pažeisti.

Pranc z pilietinio karo metu, 1871 m., kovos siaut jo Paryžiaus gatv se. Sesuo Rozalija, vienos ligonin s viršinin-k , visoje šalyje pagars jusi d l savo kilnaus b do, buvo už-si musi sužeist j slaugymu. Staiga j sesel s pašauk lau-kan, kur b rys maištinink buvo prie vart susirink ir rei-kalavo, kad jiems išduot ligonin n patekusius karininkus ir karius.

Sesuo Rozalija iš jo viena priešais siutusi mini .

— Ko j s norite, gerieji žmon s? — paklaus ji.

— M s prieš , — atsiliep jie choru.

Vyresnioji prabilo:

— ia n ra nei prieš , nei draug , o yra tik ligoniai ir sužeistieji. Ir prie j tegal tum te j s prieiti tik per mano la-von . —

Iš pradži minia sujud jo veržtis, ta iau greit prad jo trauktis ir skirstytis. Ryžtas ir meil nugal jo neapykant .

Ryžtas turi mus lyd ti gyvenime ir mirtyje. Kai didžio-sios pranc z revoliucijos metu generolas Mouchy buvo ve-damas prie giljotinos, kažkas iš minios jam suriko:

— Ryžtingai, Mouchy, ryžtingai.

Kankinys generolas gražiai atsak :

— Kai aš tur jau 60 met , aš be baim s jau kovos lau-k , gindamas savo krašt ir karali ; argi dabar, kada aš tu-riu 84 metus amžiaus, man pritr kt dr sos kopti ešafot ...

RUOŠKITE KELI VIEŠPA IUI

III advento sekmadienis

Prieš kelet met pasaulio garsenyb dr. Lorenz buvo iš Vienos atgabentas JAV gydyti vieno milionieriaus dukters, sirgusios kaul liga. Atvykus specialist užpl do t kstantiai laišk , kviesdami ateiti gelb ti sergan i vaik kitose šeimose. Deja, jis nebegal jo t prašym patenkinti.

Tarp pasiuntusi jam maldavimo laišk buvo ir viena moteris iš Chicagos rytin s dalies. Ji gydytojui pažad jo atlyginti, kiek tik jisai pareikalaus, kad tik atvykt . Ji netgi praš savo parapijos kunig melstis, kad jos viltys išsipildyt .

Gydytojas tur jo prot kasdien po piet išeiti pasivaikšioti. Jeigu staigiai užeidavo lietus, atskub davo šoferis jo parvežti. Kart tam gydytojui bevaikštant, prapliupo sunkus lietus. Moteris, kuri meld si, kad Dievas atsi st jai t gydytoj , išsiskubino prieang patraukti k dži nuo lietaus. Ji pamat senyv žmog , ateinant permirkus nuo lietaus. Jis užsienietišku akcentu prabilo:

— Ponia, ar aš gal iau pas d ti j s prieangyje, kol lietus praeis?

Netardama nei žodžio, moteris parod jam k d . Susedin s, silpnas, sulytas žmogus v siame ore buvo paliktas atvirame prieangyje.

Praslinkus tik trumpam laikui, privažiavo automobilis prie t nam . Vairuotojas atskub jo prie to seno žmogaus, apgaub j apsiaustu ir nugabeno mašin . Koks buvo tos moters nustebimas, kai t vakar ji laikrašty perskait , kad garsusis specialistas, dr. Lorenz, lietaus buvo nuvytas privai nam prieang , kur buvo paliktas šaltame, dr gname ore. Moteris greit nusiskubino viešbut , bet patyr , kad specialistas jau išvyk s rytines valstybes, iš kur skubiai vyks

Vien . Moteris pergvyveno bais tempim — Apvaizda bu-

vo nusiuntusi specialist jos namus gelb ti ligoniuko, o ji nebuvo pasiruošusi priimti. Moteris neteko psichin s pusiau-svyros, pateko beprotnam , kur iki mirties kartojo:

— O, kadgi b iau aš žinojusi?! Dievas buvo siunt s j m s namus; Dievas atsiliep mano maldas, ir aš jo nepa-žinau. —

Deja, ši tragedij pergyvena ne viena siela. vairiomis progomis Kristus beldžiasi m s sielos dureles, bet jis b na neatpažintas, ne leistas, m s širdys pasilieka šaltos, jam neparuoštos. D l to tre i advento sekmadien Evangelijoje mes ir girdime šv. Jono Krikštytojo persp jim : "Ruoškite ke-li Viešpa iui". Jis ateis. Jis neaplenks m s , kad tik m s sielos dures Jam b t atviros, kad tik širdis paruošta.

Romoje, Šv. Sabinos bažny ioje yra kardinolo Valentini kapas, kur paminkle yra rašyta:

— Kad gal t gyventi mirties valand , jisai visada gy-veno taip, lyg tai b t jo mirties valanda. —

Tai didžiojo pasiruošimo kelias. Prieš dvasios akis turi-ma grabny ios liepsnel išdegina širdyje visas šiukšles. Jieš-komos Dievo malon s dvelkimas išv dino m s sielos pe-l sius. Renkami dorybi žiedai padaro iš m s širdies puoš-n g lyn , miel mums, kvap artimui ir nevystant amžiny-bei. Štai kelias tikrojo pasiruošimo — išmesti iš širdies nuod -mi akmenis, atgailos arklu purenant išnaikinti piktžoles ir diegti dangiškos gyvyb s daig .

— B ti pasiruošusiam, tai viskas, — sako savo k rinyje "Hamlete" Šekspyras. Advento metas ir yra tas didžiojo sie-l ir širdži paruošimo laikotarpis.

Ida von Herzfeld, pamaldi hercogo našl (mirusi 813 m.), anksti prieš savo mirt sak paruošti sau sarkofag ir pasta-tyti šalia savo mirusio vyro kapo bažny ios prieangyje. Du kartu dienoje ji t savo busim j karst pripildydavo maisto bei kit g rybi ir išdalydavo pavarg liams. Lengva ranka maitindama alkanus, dalydama drabužius, ji gerais darbais ruoš keli Viešpa iui savo siel , o savo siel ruoš kelio-nei amžinyb .

Vienas keliautojas, nuvykęs prie Como ežero, nustebo atradęs puikų parką ir vilą. Viskas nuostabioje tvarkoje, tik tylu, lyg būtų visi išmirę. Sutikęs pakeliui seną sodininką, keliautojas manė teirautis, kokia to viso priežastis. Jis atsakė:

— Savininkai gyvena Milane. Tik prieš dvyliką metų jie buvo paskutinį kartą atsilankę.

— Bet jie galėtų ionai nors rytoj grįžti, taip ir viskas gražu, — prabilo keleivis.

— Šiandien, šiandien jie galėtų atvykti. Viskas paruošta, — atsiliepė italas sodininkas.

Taip mūsų siela visada turi būti paruošta Viešpačiui. Tas paruošimas vyksta nuoširdžiai išpažintimi, o paskui — dievobaiminga Komunija.

Viena lietuvių po išpažinties džiaugiasi kunigo pasakutu trumpu, taikliu pamokymu:

— Per šventą Komunią įsirdis pasidaro kaip altorius, kuriame gyvena Viešpats. Reikia taltori papuošti dorybių žiedais. —

Tolimame Elzase, Oelenbergo trapist vienuolyne, yra plačiai žinomas paveikslas: mirtis su dalgiu žirien, kur parašyta: "O gal ši nakt!". Paveikslas yra prie jimo trapist miegamųjų ir jiems primena būti visada pasiruošusiems — gal ši naktis bus paskutinė.

Tebnie todėl mūsų gyvenimas pagal tmišiolą maldą:

— Meldžiame Tave, Viešpatie, apvalyk mūsų širdį, kad Tavo Šnūs, mūsų Viešpats Jzus Kristus, atvykdamas mus, atrast sau tinkamai paruoštą buveinę. —

RUOŠTI TAKUS KALD K DIKIUI

IV advento sekmadienis

Vienoje mieste gatvėje, pilnoje dulkių, kur lakstydavo basi skurdžiukai, policininkas pamatęs gana padoriai apsirengusią moterį, kuri eidama vis sustodavo, pasilenkusi kai-

k paimdavo ir davo savo prijuost . Pasteb j s kelet kart j taip darant, policininkas m tarti — k ji ten slepia. Pagaliau j sulaik ir griežtesniu balsu paklaus :

— K j s ten turite savo prijuost je? —

Moteris neatsak . Ji atrod susig dusi ir besibaiminanti. Policininkas pagrasino — areštuosi s j , jeigu ji neparodysianti surinkt dalyk . Jam atrod , kad moteris tikrai k nors vertingo pasi musi slepia.

Moteris besišypsodama atskleid prijuost . ia buvo gabalai sudaužyt buteli , stiklini , visokio dydžio stiklo šuki . Ji policininkui paaiškino:

— Aš nor jau surinkti tuos dalyk lius nuo kelio. Juk ia basi vaikai laksto. Kad jie koj nesusižeist . —

Ta moteris vykd šv. Jono raginim , išreikšt ketvirt advento sekmadien , kad reikia daryti tinkamus takus Viešpauii. —

Art ja Kal dos. Tai mums primena K dik l J z , norint atkelti kiekvieno šird . Ir svarbu taip paruošti, taip išvalyti tak m s šird , kad Dieviškasis Vaikelis nesusižeist . O daug yra nuod mi šuki takelyje, vedan iame m s šird . Gal tai bus liekana sudužusi m s puikyb s veidro dži , gal tai išekvoto laiko aštrios atplaišos, gal tai neblaivumo ir girtavimo sudaužyti buteliai, gal tai persivalgymo l kš i gabalai, gal tai sutraiškytos vedybin s priesaikos brangenybi daly s, gal tai kriauklai sudužusi neleistin pom gi lempu i , gal tai sudužusio teisingumo puoduko šuk s..., — primena mums tuos dalykus pamokslininkas t vas Arthur Tonne. Visos tos aštrios nuod mi skeveldros daro Viešpaties kelius nelygius. Mes vis pirma nuoširdžia išpažintimi, atgaila privalome pašalinti tas visas šukes nuo kelio, o pasikiau — užgydyti širdies žaizdas nuoširdžia Komunija.

Šv. Jono Vianney motina sakydavo:

— Neb t man didesnio susir pinimo, kaip matyti, jog kuris iš mano vaik žeidžia Diev . —

M s motina Bažny ia mato m s mintis, kalbas ir darbus, ir jai taipgi n ra didesnio r pes io, kaip — jeigu mes

žleistume Viešpat J z . Paskutinis advento sekmadienis yra paskutinis Bažny ios raginimas prieš Šven iausiojo K dik - lio gimimo švent — ištaisyti takus Jo užgimimui m s širdy - se.

Tos pasitaisymo pareigos niekada nereikia atid lioti. Kart vienas senas atsiskyr lis buvo susir pin s pamišk s sklyp , kur augo keletas kiparis , paversti daržu. Atsiskyr - lis pamat jaun medel , dar vos tik pakilus nuo žem s, ir savo mokiniui paliep išrauti. Tasai j labai lengvai ištrauk . Pri jo jie prie paaugesnio kipariso. Dabar jau tam mokiniui reik jo abiemis rankomis su mus rauti. Tada jie pri jo prie keleto met senumo kipariso medelio. Mokiny s kad ir kaip tamp si, ta iau ne steng jo išrauti, ir pervarg s pasak :

— Medelis jau per giliai turi šaknis žem se.

— Tai yra vaizdas blogio žmogaus širdyje, — prabilo atsiskyr lis. — Iš pradži , kol dar ne sišaknij , galima lengvai j išrauti iš žmogaus širdies. Juo ilgiau jam leidžiama augti, juo sunkiau išrauti. Jeigu gi blogas protis savo šaknimis ap m vis žmogaus šird , tada jau be ypatingos Dievo malon s net nebe manoma t blog apvaldyti ir išrauti.

Tod l svarbu kiek galint grei iau ir ryžtingiau blogio šukes nuo savo gyvenimo tako nurinkti, nuolat prieš akis turint šv. Augustino persp jim :

— Kaipgi gal tumei tur ti vilt blog nugal ti, jeigu net nesi prad j s su juo kovoti. —

Sugr žimas, pasitaisymas, anot rašytojo Lipperto, yra tai religinis sielos suž r jimas.

T suž r jim vien savomis j gomis pasiekti b na gana sunku. Reikia siel užkaitinti dangiš k ja ugnimi, vis pirma priart jant prie dieviškos šilimos židinio, kuris trykšta iš klausyklos. Prie vienos klausyklos, po Šv. J zaus Širdies paveiks - lu, stov jo toks užrašas:

— Quod vixi — tege; quod vivam — rege! Mano praeties gyvenim pridenk (nuplauk), mano ateities gyvenim tvarkyk. —

M s gyvenimo tvarkyme Dievas visaip pagalb ateina, dažnai panaudodamas kitus žmones. Štai, Pranc zijos karaliaus Liudviko XV biografijoje skaitome, kaip jisai, savo palaidu elgesiu sutrumpin s savo gyvenim , gul jo mirties patale. Prie jo tebuvo jo paskutin kurtizan ponias Dubarry. Jo tikra dukt Luiza jau kelinti metai gyveno karmeli i vienuolyne St. Denis. B dama dievobaiminga vienuol , ji skyr savo maldas ir atgail už nelaiming savo t v . Ji patyr , kad baisesi t vo liga pavojingai ple iasi. Tada ji savo kryži , prie kurio maldoje praleisdavo bud jimo naktis, pasiunt prie ligonio lovos. Tai buvo geguž s m n. 4 d., šv. Monikos diena, primenanti, kaip ta šventa motina meld si už savo klaidžiais keliais nu jus s n Augustin .

Kryžiaus vaizdas ir atsiminimas savo atgailojan ios dukters paveik karali . T pa i dien jis pavar meiluž ir sekan i dien atliko nuoširdži išpažint , Paryžiaus kardinolo apr pintas šventais sakramentais. Dav s ligoniui šv. Komunij , kardinolas, pa iam karaliui liepiant, susirinkusiems paskait šitok jo pareiškim :

— Nors karalius t ra tik pa iam Dievui pareigotas duoti apyskait , betgi pareiškia, kad labai apgailestauja piktin s savo pavaldinius ir kad toliau nor t gyventi tik vykdymui savo religini pareig ir savos tautos gerovei. —

Kai kardinolas skait žodžius: "giliai apgailestauja", karalius pasir m pagalv ir, kiek pakil s, su gilios širdg los jausmu tar :

— Pakartokite tai, kardinole, prašau, pakartokite tai.

Melsdamasis ir bu iudamas dukters vienuol s atsi st kryži , jisai atidav Dievui savo siel .

DIDŽIOJI DANGAUS DOVANA ŽEMEI

Kal dos

Kor jos karo metu iš kov lauko namus gržo vienas amerikietis seržantas. Jisai iš kaimyninio miesto patelefono savo žmonai, pranešdamas apie sugr žim , pasakydamas, kad jisai jau t pa i nakt bus namie. O buvo tai Kal d išvakari naktis. Motina nesak vaikams, bet nekantriai lauk vyro atvykstant. Ir jis atkeliavo po vidurnak io. Jie nutar vaikams paruošti staigmen .

Kal d ryt , kai mažieji atsik l nub go žemyn, jie rado balta drobule uždengtas visas dovanas po eglute. Jau jie buvo beatidengi t drobul , kaip kažkas m kilti. Iš karto jie negal jo suprasti, ta iau buvo j neišpasakytas džiaugsmas, kai pamat iš po to uždangalo išlendant j išsiilgt j t vel . Tai buvo j pati didžiausia Kal d dovana.

Gal mes neju iame, gal mes nepagalvojame, ta iau pati didžiausia ši ir kiekvien Kal d dovana mums yra Dieviškasis K dik lis, kur mums motina Bažny ia vis ryškiau atskleidžia kiekvien Kal d proga. Be Jo — neb t nei Kal d , o ir dabar tam, kurio širdyje Kristus n ra gim s, Kal dos yra ni rios ir neramos. Juk ramyb žem je t ra tik geros valios žmon ms.

Kal d proga daug kur skamba giesm "Tyli j nakt ". O ar mes žinome jos istorij ? Jos k r jas Franz Gruber buvo vargonininkas nedidel je bažnyt l je Arnsdorfe, Austrijoje. Paskutin mis dienomis prieš 1818 met Kal das j choras ruoš si šven i pamaldoms. Ir taip vien nakt , kuri nebuvo tyli, o krito sniegas ir siaut p ga, staiga sugriuvo tos bažnyt l s vargonai. Nebuvo galima greit j pataisyti, ir susir pin s Gruberis nub go pas parapijos kunig Juozap Mohr, kuris tada tebuvo 25 m. amžiaus, ir jam dejavo:

— Jeigu mes nesurasime melodijos, kuri b t galima giedoti be repeticij , m s pamaldos bus tylios. —

Greit po to — kunigas buvo iššauktas namus, kur tik k buvo gim s pirmas s nus. Nak ia per audr jis nu jo, bet gr žtant — audra nutilo. Kunigui prieš akis stov jo naujagimis ir jo laiminga motina, ir tas ramumas po audros. Jis atsis do ir paraš nemirtinguosius žodžius:

— Tyli j nakt , švent j nakt ...

Jausdamas žodži paprastum ir gražum , Gruberis vis nakt paskyr k rimui melodijos, kuri b t tokia paprasta, kad j b t galima išgroti gitara.

Kal dose žmon s ja buvo sužav ti. Bet... ta giesm gal ir b t likusi pamiršta. Laimei, j išgirdo atkviesti vargon taisytojai. Gav gaidas, jie jas teik vienai keliaujan iai dailinink grupei, kuri giesm išplatino apylink j, o iš ten ji rado keli vis pasaul .

Lai jos garsai randa nuošird atgars m s širdyje ir sieloje. Lai mumyse gimsta Kristus ir Jo meil .

Vienas turtingas žmogus buvo didelis meno m g jas ir panoro sigyti pasaulinio garso dailininko Murillo piešin — K dik lis Kristus. Kart jisai atrado paveiksl , kurio krašte buvo parašyta, kad tai darbas Murillo. Paveikslas vaizdavo K dik l J z , kaip Karali , apsupt angel . T paveiksl ir nupirko.

Ta iau, išegzaminavus su mikroskopu, paaišk jo, kad Murillo pieštas K dik lis Kristus buvo labai atsargiai išpjautas ir ton vieton d tas kitas, menkesnio dailininko pieštas. Dabar tas meno m g jas prad jo jieškoti, kur gal jo b ti tikrasis dailininko Murillo pieštas K dik lis. Po ilg jieškojim , po daugelio met jisai atrado paveiksl , kuris atrod lygiai toks pat, kaip jo nusipirktais namie turimas. Jam aiškino, kad tai tikrasis Murillo K dik lis.

Nusipirk s š paveiksl , jis iš pirmojo pašalino statyt netikro K dik lio vaizd ir tais tikrai Murillo pieš j . Ir dabar tas originalus didžiojo dailininko paveikslas kabo vienoje meno galerijoje Europoje, pavadintas — Sogr žintasis Kristus.

Tai simboliškas vaizdas. Juk ir m s laikais iš visuomenės, iš mokykl, iš verslo, iš daugelio viet tikrasis Kristus yra daug kur pašalintas. Dažnai žmonis mon je turimas Kristaus paveikslas yra netikras. Kal dos kaip tik nuostabi proga gr žinti tikr j Krist K dik l m s sielas, m s staigas, m s gyvenim .

Daugelis muzik m gstan i žmoni g risi Beethoveno "M nesienos sonata". Tik nedaugelis žino, kaip tas nuostabus k rinys atsirado: genialusis kompozitorius nor jo garsais išsakyti m nesienos grož aklai mergaitei. Ji niekada nebuvo ma iusi sidabrin s m nulio šviesos ant kr m ir žol s, ji nebuvo ma iusi m nulio žaismo ant ežero paviršiaus, ir niekad ji nebuvo g r jusis tuo pienišku baltumu nakties m nesienoj. Ir genialusis kompozitorius panoro duoti jai dovan — garsais nusakyti tai, ko jos akys neregė. Tas geraširdus pasiryžimas dav žmonijai vien iš pa i gražiausi k rini .

Bet daug didesn dovan Visagalis sugalvojo dangiškiems dalykams kur iam ir aklam žmogui. Viešpats panoro ant žem s atnešti dangiškas melodijas ir nuostab dieviškos meil s žib jim , ir at jo žem n didžiausioji Dangaus dovan — pats Dieviškasis K dikis. Nuo Jo gimimo Betliejuje mes kasmet turime Kal das, tai neapr piamai paslap iai — Dangaus atsilankymui žem pamin ti.

Dangus savo išpild , belieka tik, kad tos dieviškos melodijos rast atskamb m s sieloje. Belieka, kad mes savo ausis nusuktume nuo pasaulio triukšmo ir išgirstume džiaugsming piemen li ir angel giesm Kal d nakt .

DIEVO MALON BUVO JAME ...

Sekmadienis po Kal d

Karolis Didysis, frank karalius, tur j s ypating sost : kai kas nors atsiklaupdav s ant žemutinio laipto prie sosto ir karali pagerbdav s, slaptas taisas nuleisdav s karaliaus

sost žemyn; karalius tada paimdav s kl pant ir pakeldav s su savimi augšty n, drauge su v l išky lan iu savo sostu.

Tas pasakojimas — tai simbolinis vaizdas Dievo veikimo: Viešpats irgi nusizemino iki žmogaus, kad v liau, savo malon s pilnumu, pakelt žmog augšty n iki sav s. Tai mes ypa prisimename sekmadien po Kal d , gird dami apie Betliejaus K dik l, kaip jis augo ir jo stipryn, kaip jis buvo pilnas išminties ir kaip Dievo malon buvo Jame.

Dievo malon s siekimas, joje augimas yra nepaprastos svarbos dalykas kiekvieno krikš ionio gyvenime. Ir ia svarbu atminti, kad jeigu tik mes atskleidžiame savo šird ir siel , jeigu tik mes bendradarbiaujame su laukian iu m s šventumo Viešpa iu, Dievas mus sav ja malone gausiai apdovanoja, nors mes gal ir neb tume to verti ar nusipeln . Aleksandras Didysis, Makedonijos valdovas, atsid kodamas vienam kariui už nuopelnus, padovanoj s jam vis miest . Tokio dosnumo karys ne steng s suprasti. Jo nuomone — jam b t užtek kokio vieno namo, kur jisai gal t ramiai gyventi. Ir tada Aleksandras jam atsak s:

— Aš neklausiu tav s, ko tau užtekt ; aš paisau to, kas man, kaip valdovui, pritinka tau dovanoti. —

Taip ir Dievas — juk Jis yra Begalinis G ris. Jis yra gausus savo malone mus apdovanoti, tik jeigu mes kuo nors to pelnome, jeigu sudarome s lygas Dievo malonei mus aplankyti ir mumyse pasilikti.

Vargiai ar kas nors taip iškalbingai yra nusak s maloning Dievo žvilgsn žmogaus siel , kaip Lucija Kristina savo dienorašty:

— Dievas žvelgia siel , bet tai n ra paprastas žvilgsnis. Tas žvilgsnis apsupa j ir persunkia. Šiame žvilgsnyje siela randa gyvenim ir švies . Jis liejasi per siel kaip gaivinantis dvasin s sultys, kaip apvaisinanti šiluma, kuri ugdo ir stiprina siel . Siela neabejotinai jau ia, kad kitados nuo to žvilgsnio priklaus jos atsiradimas ir kad nuo jo dabar priklausu jos buvimas. Ji jau ias, kad to žvilgsnio j ga j su trint , jeigu Viešpaties meil nuo to nesaugot . Tas žvilgs-

nis j saugo ir gina. Jis lyg skydas pridengia j nuo prieš ir nuo pasaulio atšiauri audr. Siela visiškai užsimiršta tame dieviškame žvilgsnyje, ir jo švelnus gaivumas žem je n - ra išsakomas... —

Pasaulinio garso rašytojas Henrikas Ibsenas savo veikalė "Brand" pasakoja apie augštai kalnuose statom gamtos bažny i , išaugusi iš veržlios žmogaus kr tin s. Kai tos bažny ios statyba jau baigiama, jos statytoj palaidoja iš kaln besiantinan io sniego milžiniški kamuoliai. Veikalo herojus Brandas, pamat s at žian i gri t ir savo art jan i mirt , abejon se šaukiasi Dievo, tardamas:

— Mirties baisumoje sakyk man. Dieve, argi vienos žmogaus valios neužtenka išganymui? —

Ir griaustinio trenksmuose pasigirsta balsas:

— Jis yra Meil s Dievas.

Tai reiškia — savo valia žmogus ne stengs peržengti tos bedugn s, kuri skiria tvarin nuo Sutv r jo; tam reikalingas Dievo gerumas ir prielankumas, kuris per t bedugn pasiekia tvarin , kad j prie sav s pritraukt .

Tapytojas Ludwig Richter susen s prarado savo aki švies . D lto j draugai labai užjaut . Kart jis su vienu iš savo draug buvo sode, ir tasai j paklaus — ar jam, turint gil pasaulio grožio supratim , n ra skaudu, kad jisai nebegali steb damasis grož tis pavasario g li skaistumu?

Šypsodamasis senelis dailininkas jam atsak :

— O, aš matau g les dvasios akimis; kai aš peržvelgiu savo gyvenim , aš skinu g les t didži j Dievo maloni , man parodyt , kol pagaliau iš to susidaro didi puokšt , kuria aš galiu g r tis, ir už tai mano širdis prisipildo d kingumo ir maldingumo. —

Jeigu ir mes taip giliai savo gyvenim peržvelgtume, gal l tume su psalmistu (129 psalm , 7 eil.) kartoti:

— Nes Viešpatyje yra pasigail jimas ir gausingas yra Jame atvadavimas. —

Reikia tik Diev tik ti, jo sakymais gyventi ir tada pasitik ti, nes, psalm s 102 žodžiais betariant:

— Viešpaties gailestingumas nuo amži ir per amžius tiems, kurie jo bijo... (eil. 17). Jis apvainikuoja tave malone ir pasigail jimu (eil. 4). —

Tod l ypatingos svarbos yra žmogaus bendradarbiavimas su Dievo malone, kaip tai išreiškia šv. Kirilas Jeruzolimitietis:

— Dievo dalykas yra savo malon teikti ir tavo, žmogau, dalykas yra j mielai priimti ir r pestingai saugoti... Ir tai yra šaltinis, kuris teka iš begalini gelmi ; iš jo gali semti, kiek tik nori, — to šaltinio srov nesumaž s.

Dvasinio gyvenimo mokytojai Dievo malon net labiau brangina už Viešpaties sutveren i gali . Taip, Linhardt aiškina:

— Malon yra daugiau kaip sutv rimas. Sutv rimas mus atneš tik ši žem , o malon mus nuneša amžin laiming j Dievo pasaul . —

D l to labai svarbu, kad mes Dievo malon s reikal suprastume, vertintume ir tuo pasinaudotume, kad mums neb t pritaikytas tas šv. Ignaco Lojolos skundas:

— Dievas stovi prieš mus ir turi piln rank dovan , taciau m s užsispyrusi valia užtvenkia Jo rank , kad ji neatsidaryt m s labdarai. —

Dievas laukia iš m s ko kito. Jis nori, kad mes sis mo-
nintume tai, k rašytojas Langbehn išreiškia šiais žodžiais:

— Dievo malon tai j ra be dugno. Jei tik žmogus žingsn prie Dievo priart ja. Jis atskuba per t kstant žingsni ...

VIENOS MIESTIET S DIENORAŠTIS

Naujieji Metai

Prieš kelet met viena jauna ponija, gražiai pasipuošusi ir r pestingai išsidąžiusi, pasišauk taks NewYorko didžioje gatv je. Ji labai skub jo pasiekti grožio salon sutart valand . Beskub dama automobily ji paliko raudonu virš ap-

daryt savo dienorašt. Šoferis j pasteb jo tik praslinkus ke- lioms valandoms. Smalsumo vedamas, jis m skaityti.

Ir štai kokius tos ponios atžym tus darbus savait s b - gyje jis išskait :

— Pirmadienis: antr valand p.p. — maniki ras, nag nudailinimas; 3 val. pas siuv j ; 6 val. v. — arbata pas Smi- thus. Antradienis: 9 val. ryto — pas plauk šukuot j ; 11 val. — skryb lai i parduotuv je, manoji — per siaura, plaukai nesilaiko kaip reikiant; 12 val. — Continental viešbuty, 3 val. p.p. — golfas. Tre iadienis: 10 val. ryto — patikrint drabu- žius pas siuv j ; 11 val. Biddles šeima ateina pietauti su mu- mis; 3 val. p.p. nugabenu šunel pas veterinori , vargšelis keistai laikosi; 8 val. vakare — opera. Ketvirtadienis: 10 val. ryto sutvarkiau kaikurias s skaitas; 11 val. buvau iš jusi ap- sir pinti pirkiniais; 3 val. — užmies io klube; 8 val. v. — kino teatre. Penktadienis: 10 val. pusry iai restorane; 2 val. siu- v ja pakeit mano suknel s mad ; 3 val. p.p. tenisas; 6 val. v. nuolatinis plauk sufrizavimas. Vakare — dvigubas filmas, šeštadienis: 10 val. ryto telefonavau d l skryb lait s, ji vis per siaura; 11 val. ryto — pas dentist ; 12 val. — piet s pas Smithus; 5 val. v. vakarien pas Janin ; 9 val. kino teatras.

Ir viskas. Plaukia paviršium. Nieko rimtesnio, nieko gi- lesnio. Ir taip kasdien. Jeigu mes b tume raš savo pra jusi met dienorašt ir jei dabar, Nauj Met angoje, paskaitytu- me, ar jis b t prasmingas? Ar jis neb t panašiai tuš ias, kaip šios ponios? Kokius darbus mes nor tume ateinan i met dienoraštin rašyti? Ar mes pasir piname, kad bent pir- moji nauj met diena b t pašventinta ne alkoholio tvaiku, o maldos atod siu?

Nauj Met dien gal nei vienas žodis taip dažnai ne- skamba, kaip link jimas:

— Laim s! Laiming met !

O kas gi žmogui atneša laim ?

Vienas rimtas ir dievobaimingas vyras visada b davo linksmas. Kart kažkas j paklaus , kaip jis taip visada gali b ti linksmas?

Vyras atsak :

— Kiekvien ryt aš pirmiausia pažvelgiu Dang . Ten aš randu suraminim savo skausmuose ir nelaim se. Antra, aš pažvelgiu žem ir pamatau, kiek maža žem s tereik s mano karstui. Tre ia, aš pažvelgiu tuos žmones, kurie yra daug nelaimingesni už mane. Šitaip apsišarvoj s, aš jau ramus pradedu kasdienius darbus. —

Ši Nauj j Met dien ir mes padarykime tuos tris pažvelgimus ir nusistatykime juos dažniau met b gyje daryti. Ir tai atneš mums daug paguodos, sustiprinimo, ištverm s ir vilties.

Kart karalius Karolis IX tur jo pasikalb jim su rašytoju.

— Sakyki, kas J s manymu yra tikrai laimingas? — paklaus .

— Žem je laim s nedaug. Tik vienas Dievas t ra pilnai laimingas.

— O kas po Jo dar gal t jausti laim ?

— Tas, kurs ar iausia Dievo. —

Atsakymas gilus. Šiais metais gal tume užsibr žti dar labiau priart ti prie Dievo, ar iau to Amžinos Laim s Šaltinio.

Giliai ir teisingai vienas dvasinio gyvenimo mokytojas yra pasak s:

— Jeigu mes per metus nusikratytume nors vienos ydos, per kelet met liktume šventais. —

O kas gi daugiau laim s ia ir Anapus mums gal t atnešti, jei ne pasukimas švent j p domis?!

Laim s šaknys yra m s pa i širdyje, kai ji yra tyra kaip veidrodis ir kai joje gali atsispind ti dieviškojo džiaugsmo šviesos.

Laim yra m s s žin je, kai niekas m s vidin s ramybės nedrums ia, kai n ra vidaus kovos, kai viešpatauja pasitenkinimas, kad mes visk padar me, kas s žiningam, r pestingam žmogui pridera padaryti.

Gyveno kart vienas žmogus, prarad s visus tik jimo ryšius. Jisai netgi m didžiuotis ir džiaugtis, kad jam pasisek ir savo žmonos širdyje išrauti tik jim . Kart gr ždamas

namus, jisai nustebo, pamat s tiek daug žmoni susirinkusi ties jo namais. šok s vid pamat bais regin: jo žmona ir trys vaikai gul jo negyvi. Šalia jo žmonos buvo raštelis, kuriame parašyta:

— Kol buvau tikinti, tur jau kantryb , kuri man gaivino viltis amžino užmokes io. Ta iau nuo to laiko, kai mano vyras išpl š mano tik jim , jau iuosi taip nelaiminga. Nenoriu, kad manieji vaikai sulaukt toki nelaiming dien , d lto juos nunuodijau. —

Tikriausiai t moter buvo ištik s nerv priepuolis, bet vis d lto ta li dnoji istorija vaizdžiai pasako, kiek daug žmogui reiškia tik jimas, kiek daug stipryb s gali suteikti juodose dienose, kiek gausiai gali sustiprinti mus, siekian ius laim s.

Niekas kitas žmogui neatneša tokio pasiryžimo, kaip tik - jimas, kuris nušvie ia gyvenimo keli ir duoda stipryb s juomi eiti.

Dar 1863 metais, sukilimo prieš maskolius metu, lenk grafas Juozapas Melidockis buvo maskoli žiauriai nuskriaustas: atimta iš jo visa nuosavyb , visa jo žem ir turtai, siek milijonus.

Kart pasikviet j maskolius Kievo gubernatorius ir pasi l: gr žins jam vis nuosavyb , jeigu tik jisai išsižad s katalik tikybos ir pasidarys sta iatikiu (pravoslavu).

tai grafas, tasai kovotojas d l laisv s, atsak :

— Savo tik jimo neparduosiu jokia kaina. —

Tai pasak s, jisai išvyko Austrij .

Tasai kovotojas prieš paverg jus žinojo, kad turtai negali jam duoti tos ramyb s, tos dvasin s stipryb s, kaip ištikimomas sitikinimams, tik jimui, kuris j kasdien gaivina ir kuris duoda laimingosios amžinyb s viltis.

DIEVIŠKOS VARDIN S

Sekmadienis po Nauj j Met

Vienas iš didžiausi istorijoje žinom valdov buvo Pranc zijos karalius Liudvikas XIV, kur pranc zai vadina Didžiuoju. Jis buvo ryžtingas, jo garsas pasiliko gyvas šimtmeiais. Kada jisai mir , laidotuvi pamoksl pasakyti buvo pakviestas ano meto iškalbingiausias Pranc zijos kunigas — Massilon. lip s sakykl ir žvelg s pradedan ius gesti buvusio kieto valdovo palaikus, pamokslininkas prad jo tais žodžiais:

— Vienas tik Dievas yra didis. —

Tai šventa tiesa. Istorija kalba apie Aleksandr Did j, apie gars j Napoleon , apie kitus panašius, bet j daugelis savo gars pirkto karuose liedami nekalt krauj . J garb s žvaigžd temdo sukrek jusio kraujo juoda d m . Tik Dievas ir Jo veidas visame šviesume spindi. Tai mes ypa prisime name sek madien po Nauj j Met , kada yra šven iamos Viešpaties J zaus vardin s, Jo šventojo vardo diena. Jau šventasis Povilas pabr ž Viešpaties J zaus vardo svarb , laiške Pilypie iams (II, 9-10) rašydamas:

— Tod l ir Dievas išaugštino J ir dovanojo jam vard , viršesn už visus vardus, kad J zaus vardu prikaupt visoks kelis danguje, žem je ir po žeme. —

J zaus vardas mums brangus ne tik d l to didžio išaugštinimo, bet ir d l to, kad šis vardas yra galingiausias. Tik prisiminkime Apaštal Darbuose aprašyt atsitikim , kaip šv. Petras ir šv. Jonas, abudu Viešpaties parinkti apaštalai, eidami šventykl melstis, pamat žmog , raiš nuo gimimo. Pasigail jo jiedu to nelaimingojo, ir šv. Petras tar :

— Sidabro ir aukso neturiu; k gi turiu, tai tau duodu: J zaus Kristaus Nazar no vardu kelkis ir vaikš iok... —

Ir išgij s ligonis pašoko, vaikš iojo ir drauge su apaštalais nu jo šventykl . Štai koksai stebuklas vyko J zaus vardu.

Ir n ra pasibaig s laikas gauti malon ms šaukiantis šven iausiojo J zaus vardo. Atminkime tik Viešpaties J zaus pažad , užrašyt šv. Jono Evangelijoje (XIV, 13):

— Ir ko tik prašysite T v mano vardu, tai aš pada-rysiu. —

Kad tik tas prašymas b t naudingas m s ir m s arti-mo sielos labui, kad tik tas prašymas derint si su m s am-žinuoju tikslu.

Štai d l ko Viešpaties vardas taip mylimas. Jo vardu ku-riasi ištisos draugijos, Jo vardu statomos katedros. Jo vardu šaukiasi pagalbos ligonys, Jo vardas viltingai tariamas mir-ties šal iu stingstan iomis l pomis.

Legenda pasakoja, es po mirties kankinio, Antiochijos vyskupo, šv. Ignaco, jo širdyje buv s rastas rašytas J zaus vardas. Ta legenda siejasi su ano švento kankinio paskuti-niais žodžiais, pasakytais arenoje, laukiant, kada ciesoriaus sakymu j sudraskys žv rys:

— Niekas nenuims nuo mano l p J zaus vardo, o kai mano l pos užsi iaups, niekas to vardo neištrins iš širdies. —

Vokietijoje, Nordhauseno katedroje, yra užsilik s rašas iš XV šimtme io. Lotyniškas rašas tuo domus, kad kiekvieno sakinio pirmosios raid s sudaro J zaus vard :

— Jucunditas moerentium (ken ian i paguoda).

Etemitas umbrescentium (šeš lin einan i amžinyb)

Saturitas esurientium (alkstan i pasotinimas)

Utilitas egentium (stokojan i pagalba)

Sanitas languentium (ligoni sveikata).

K a r t , paskutiniaiais metais invalido k u n i g o Bodelschwingo, kuris suparaližuotas buvo vežamas specialioje k - d je, pasitaik , kad jisai pamat blogo elgesio jaunuol , kuris buvo uždarytas drausm s viet , paskiau iš jos išsilauž s ir v l sugautas po daugelio apipl šim . Ligonis kunigas pasi-šauk jaunuol prie sav s, paklaus , kuo jisai vardu, ir, pa-d j s sunki , ligos spaudžiam savo rank ant jo galvos, tar :

— Aš tave laiminu J zaus vardu. —

Vakare jaunuolis sėdėjo kamputyje susimstęs. Namų prižiūrėtojas mįklausti, kas atsitiko. Jaunuolis papasakojo, kaip jis senas ligonis kunigas laimino. Ir tada jaunuolis su ašaromis kalbėjo:

— Tave, savo gyvenime aš daug buvau stumdomas ir baramas, tačiau joks žmogus dar man nėra pasakęs: "Aš tave laiminu Jaus vardą". —

Neužilgo po to tasai jaunuolis gavo darbą ir buvo išleistas iš pataisos namų. Ilgai apie jį nieko nebuvo girdėti, ir vyresnieji manė, kad jis visai paslapčia grįžo nusikaltimų gyvenimui. Tačiau vieną dieną atėjo laišką, kuriame tas jaunuolis rašė:

— Nemanykite, kad aš visai apsigaviau. Ne. Aš neužmiršau, kad kartą man buvo pasakyta "Aš laiminu tave Jaus vardą". —

Jaus vardas yra šventas ir didžios pagarbos vertas. Nevalia jį minėti be reikalo ir be pagarbos. Jo vardas daugiau tinka maldai, kaip paprastai kasdienei kalbai.

Vienuolė Marija Juozapina Viešpaties Jaus, 1917 metais mirusi Turine, Italijoje, kuri šv. Antaną laikė lyg savo tėvu, draugu ir mokytoju, savo biografijoje sako:

— Jisai (šv. Antanas) man kvėpavo Jaus vardą dažnai išstarti susimstęs, su tikėjimu ir su meile, ir tai būsi sielai lyg Jaus naujas apsišaukimas. Ir aš patyriau, kaip tai yra gili tiesa. Dėl to jis aš pagarbiai kas valandą kartojau. —

Bažnyčia net yra gausiai paskyrusi atleidimą už kalbėjimą maldai, kur garbinamas Viešpaties Jaus vardas.

Kai 1916 m. birželio 23 d. artėjo mirties angelas prie lovos rašytojo kunigo Heinricho Hansjacob, gyvenusio Schwarzwalde, Vokietijoje, mirštantysis, sunkiai jau bekalbėdamas, paprašė popieriaus ir pieštuko. Jis patarė:

— Aš kai ką parašiau, kas geriau galėtų būti neparašyta. Bet dabar aš parašiau tai, kas vienas teturi vertę. —

Ir jo stingstančios rankos atsargiais brūkšniais popieriuje išvedžiojo Jaus vardą. Jo blizgančios rankos dar stengė

t švent j vard parašyti, ir tada pieštukas iškrito jam iš rank . M s visas gyvenimas tai J zaus vardo rašymas amžinyb s knygose.

IŠMIN IAI GARBINA KRIST

Trys Karaliai

Trij Karali dienos Evangelija mums pasakoja, kaip nuostabioji žvaigžd tris karalius, tris išmin ius atved Švent j Žem ir kaip jie pagarbino Švent j K dik l .

Su džiaugsmu galime pasakyti, kad ir m s laikais, jeigu tik išmin ius nuoširdžiai jieško tiesos žvaigžd s, jeigu tik jisai be spalvot prietaringumo akini žvelgia augštyn dangaus m lyn , jis pradeda garbinti Pasaulio Tv r j , pagarbiai nulenkia galv prieš Krist .

Didysis atrad jas elektros srityje — Amperas, kurio garbei net yra pavadintas jo vardu elektros matavimo vienetas, šiaip iškalingai raš :

— Tavo pareiga yra studijuoti šio pasaulio dalykus; tačiau steb ki tik su viena akimi, kit ak atkreip s amžin j švies . Klausykis išmin i , bet tik su viena ausimi, kad antroji visados b t atvira saldiems Dangaus balsams, rašyk, bet tik su viena ranka, antr ja — laikydamasis Viešpaties apsiausto kraštelio... —

Neužmirštamas mokslininkas, galb t net ir lietuvi kilms, Emanuelis Kantas viename savo filosofiniame veikale yra pareišk s:

— Du dalykai pripildo jausm nuolat augan iu nusisteb jimu, kai tik aš juos giliau apm stau: žvaigžd tasis dangus viršum man s ir dorov s statymas manyje pa iame. —

Chicagos universiteto kopoly ioje yra rašytas toks prasmingas mokslo staigos steig j š kis:

— Kaip religijos dvasia turi persunkti ir kontroliuoti universitet , taip šis religijai atstovauj s pastatas tur t b ti centrinis ir viešpataujantis dalykas universiteto aplinkoje. —

Lietuviai niekada neužmirš savo didži j , pirmaujan i mokslinink , kaip prof. St. Šalkauskis, prof. Pr. Dovydaitis. Kaip daug kart studentai ir kiti juos matydavo klaupian ius kartu su eiliniais katalikais prie Dievo stalo, koku giliu reli-gingumu alsavo j raštai!

Švent j K dik l garbina ne tik dabarties išmin iai, bet ir m s laik karaliai, valdovai. Jau savo pirmoje inaugura-cijos kalboje Jungt. Amerikos Valstybi t vas Jurgis Washing-tonas išreišk savo karšt maldavim Visagaliui, kuris valdo visat ir kurio Apvaizdos pagalba gali pašalinti žmogiškus tr kumus, kad Jo laiminimas pašventint Jungt. Amerikos Valstybi žmoni laisves ir laimes.

Prez. Linkolnas aplankiusiai j delegacijai pareišk 1862 metais:

— Aš esu tik nuolankus rankis m s Dangiškojo T vo rankose, aš ir visi mes privalome dirbti Jo didžiajam tikslui. Aš šaukiausi Jo pagalbos... —

Jungtini Taut dien (1942 m. birž. 14 d.) JAV preziden-tas Rooseveltas kalb jo šitoki prasming mald :

— Dieve laisv j , leisk mums ši dien pašv sti sav sias širdis ir gyvybes visos laisvosios žmonijos labui. Leisk mums nugal ti tironus, pasišovusius visus laisvuosius padaryti sa-vo vergais. Duok mums pasitik jimo ir pad k mums pažinti visus kovojan ius už laisv , kad mes juos priimtum me kaip brolius...

Philipin prezidentas Magsaysay tur jo savo r muose kopyl i , kur visa jo šeima nuoširdžiai garbino Viešpat , atli-kin jo no venas ir dalyvavo kitose pamaldose.

Vien Kal d išvakar se prez. Trumanas per radij pa-reišk :

— Religija, kuri at jo pasaul ir kuri buvo skelbiama an-gel giesme, t siasi ištisus 19 šimtme i , ir ji t sis ateitin. Ji

pasilieka geriausia pasaulio taikos viltis, jei pasaulis priims jos pagrindinį pareiškimą, kad visi žmonės yra broliai. —

Prezidentas Eisenhoweris dar 1952 metais spaudoje pareiškė, kaip Šv. Raštas buvo kasdien sklaidoma knyga į šeimose ir jo tvas bei motina nuoširdžiai tikėjo, kad "Dievo baima yra išminties pradžia". Ypač karo dienos ją glaudžiai surišo su tikėjimu, apie ką jis skelbia:

— Štai ką aš patyriau apie religiją: Ji duoda ryžtingumo padaryti sprendimus krizės metu ir paskiau duoda pasitikėjimo palikti rezultatus Augštesnės Galybės globai. —

Ir jis pabrėžia, kaip yra svarbu pasitikėti Dievu.

Taigi, ir mūsų laikas — kaip išminčiai, taip ir valstybių galvos, išskyrus sužvėrusius Kremliaus valdovus, garbina Kristų.

Ir mes, su poetu pagarbiai lenkdami galvas, galime tarti:

— Dovanas neš Karaliai budrūs.

Suklupus žem garbina Dievą, —

Neškim mes savo vargelius

Gimusiam Kristui dėjos ant šieno.

ŠV. ŠEIMOS ŠVENT

Sekmadienis po Trijų Karalių

Savų laikų pasaulyje garsėjo tvas Matteo, didelis, nenulstantis šeimų pašventinimo apaštalas. Dešimties metų laikotarpyje jis aplankė 43 Prancūzijos diecezijas, du kartus apkeliavo Ispaniją ir Italiją, su dideliu pasisekimu darbavosi Olandijoje; net su savo apaštališkąja misija siekė Šveicariją, Belgiją, Liuksemburgą, Angliją, Škotiją ir Airiją.

Kartais jis sakė pamokslą Bolonijos katedroje. Žmoniai buvo prisikimę. Baigęs pamokslą, uolusis apaštalas jau ren-

g si sakykl apleisti, kaip j sulaik tos diecezijos vyskupas-kardinolas, ir tuo tarpu klausytojus tar :

— Kunige, J s savo pamoksle mums pasak te didžias tiesas, ir aš tenoriu tik amen prie to prid ti. Kaip matote, didesn mis progomis katedra ir eil kit bažny i paprastai b na perpildytos, o ta iau nepasaky iau esant ženklui, kad m s žmon s daryt si krikš ioniškesni. D l to sav s aš dažnai klausiu: kod l taip yra? Ir matau aš tam tik t vien pagrind : ia valand l pasimeldžiama ir toliau gr žtama namus, kur v l t siama prast , pagonišk gyvenim . Tai vis d l to, — kalb jo toliau kardinolas pakeltu balsu, — kad namai n ra tuo, kuo mums, kaip gerbiamasis pamokslininkas pasak , jie tur t b ti: n ra tabernakulis, kur J zus gyvent šeimoje. Tai turi pasikeisti! —

Tie žodžiai, — tai ne vien ano kardinolo iškeltas reikalas. Tai r pestis, kur labai jau ia Bažny ia ir d l to t sekmadien po Trij Karali yra vedusi Šeimos švent , kada mes privalome prisiminti: kaip Viešpats gyveno Marijos ir šv. Juozapo šeimoje, taip Jis turi rasti vietas ir dabarties šeimose.

Genialus dailininkas Murillo yra suk r s paveiksl — Šv. Šeima. Paveikslas giliai prasmingas. Ži rin iojo kair je ir dešin je s di Marija ir šv. Juozapas. Tarp j dviej , ant akmeninio suolo iškeltas, stovi Šventasis K dik lis. Jis pak l s žvilgsn Dang , iš kurio yra at j s pas žmones, lyg nor damas sakyti:

— Tenai yra mano t vyn , tenai yra mano T vas. —

Ir Dangiškasis T vas yra matomas viršum Šventojo K dik lio galvos, Dangaus debesyse. Kair je rankoje Jis laiko žem s kamuol , o su dešine laimina sav j S n . Tarp Jo ir Šventojo K dik lio galvos plasdena Šv. Dvasia, balandžio pavidalu, savo šviesos spinduliais jungdama T vo ir S naus dievyst .

Ir taip — tame paveiksle Dieviškasis K dikis stovi tarp dviej šeim : tarp savo Dangiško T vo ir savo žemiškosios motinos. Ir jis priklauso dviem pasauliam: Dievo pasauliui, kur Jo akys pakeltos, ir žmoni pasauliui, kuriame jo širdis

plaka. Tai simbolinis kiekvienos laimingos šeimos vaizdas. Taurioje šeimoje turi rasti svarbi viet patsai Dieviškas K - dikis, patsai Kristus ir b ti ta jungtimi tarp Dangaus ir žem s, tik tada antgamtin palaima stiprins ir gaivins šeim .

Adrijos j ros pakrant se Italijoje yra vadinamasis Loreto namelis, kuris, kaip skelbia padavimas, buv s angel atgabentas iš Nazareto. Ant to namelio dur spindi užrašas:

— Žem s paviršiuje n ra šventesn s vietos, kaip ši. —

Taip, n ra žem je šventesn s vietos, kaip ta, kur gyveno trys šventosios b tyb s: J zus, Marija, šv. Juozapas. Pagal tos šeimos pavyzd turi kurtis ir pl stis kitos šeimos.

Tokios, anuo Nazareto pavyzdžiu besitvarkan ios, šeimos ženklai yra šie: joje garbingoje vietoje yra kryžius ar šventas paveikslas. Joje ant stalo užtinkamas katalikiškas laikraštis ir katalikiška knyga. ia niekada nesirodo spausdintas šlamštas. ia negird si keiksm ir barni . ia niekas neduoda blogo pavyzdžio priaugan iai naujajai kartai; priešingai, vaikai mokomi vaikš ioti Viešpaties takais. Pavyzdin goj šeimoj negird si riebi anekdot . Prie stalo ia kalbama malda prieš valg ir po. Lengvai randamoj vietoj yra rožan ius ir maldaknyg . Vakare ne kart visa šeima suklaupia bendrai maldai. Žinomas yra d snis: "Šeima, kuri drauge meldžiasi, drauge ir išlieka". Nesubyra, kaip moderni j v - jogaudži šeimos.

Vaikai siun iami katalik mokyklas, žodžiu, tokia šeima tvarkosi Nazareto šventosios šeimos pavyzdžiu, ir tai ne tik namie, bet randa prog ir bažny ioje, prie Dievo stalo klaupti visi drauge.

Prieš eil met viename Vokietijos kaimelyje, netoli Fuldos, vadinamajame Doengesmuehle, buvo pastatyta nauja bažnyt l . Katalik ten buvo nedaug, ir reik jo jiems didel s aukos savo bažnyt l sigyti ir išlaikyti. Kai at jo valanda, kada žmon s tur jo parinkti tai bažnyt lei vard , jie visi nutar , kad tai tur s b ti Šventosios Šeimos bažny ia. Tuo jie nor jo pabr žti, jog šventoji Nazareto šeima turi b ti j vis pavyzdžiu, kad visa j ta nauja parapij l yra tik viena Die-

vo šeima ir kad ta bažnyt l yra jiems bendro T vo namai, iš kuri gausi palaima teka atskir šeim gyvenim , tvarkom pagal Nazareto šeimos pavyzd .

KASDIENYB S PRASMINIMAS

II sekmadienis po Trij Karali

Yra užsilik s pasakojimas apie Frigijos karali Mid , kad jam buvusi duota ypatinga galia: k tiktai jis paliesdav s, viskas pavirsdav auksu... Gal mes tik neatkreipiame reikiamo d mesio, bet kiekvienas iš m s turime panaši , net dar svarbesn , gali : padar ger intencij , paaukoj Viešpa iui, galime kiekvien savo darb , savo kalb , net savo mint paversti lyg tokia nuopelninga malda, vertinga Viešpaties akyse, turin ia svarbos ne tik šiame, laikinajame, gyvenime, bet prasminta amžinyb je.

Antrojo sekmadienio po Trij Karali Evangelijoje girdime apie pirm j Kristaus stebukl Galil jos Kanoje, kur Viešpats vanden pavert vynu. Padar tai savo Motinos prašomas. Steb damiesi ta m s Mokytojo galybe, mes galime prisiminti, kad Viešpats mums taipgi dav s gali m s kasdienyb s dalykus paversti prasmingais amžinyb je, darant juos d l Dievo, sužadinant ger intencij . Kaip Evangelija moko, toksai veiksma m s ypa bus s kmingas, jei bus ta m s kasdienyb s auka daroma per Marijos rankas. Gal tie m s kasdien atliekami darbai, pasakomi žodžiai yra skysti, kaip vanduo, bet jie pavirs amžinatv s vyn , prasminus juos gera intencija, paaukojus tai Dievui.

Tai galima padaryti trumpu iu minties pak limu Diev , trumpu atsid s jimu; galima mintyje pasakyti k nors panašaus, k mus moko pamokslininkas Arthur Tonne, OFM, patardamas tokiu atveju širdyje prabilti:

— Mano Dieve, aš tau aukoju visas šios dienos savo mintis, visas kalbas, visus darbus ir visk Tavo didesnei garbei, jungdamasis su m s Išganytojo Viešpaties J zaus kent jį- mais ir mirtimi. —

Ypa naudinga toki ger intencij sužadinti rytais, tuo pašventinant visus tos dienos veiksmus. Tai bus tas pasakiškas karaliaus Mido palyt jimas, paver i s visus dalykus auksu.

Nedaugeliui iš m s teteks laim atlikti kokius ypatingus, istorinius darbus savo tarnyboje Viešpa iui, bet kasdieniu geros intencijos sužadinimu mes mažus dalykus padarysime dideliais Dievo akyse ir prasmingais amžinyb je. Beskaitydami švent j gyvenimus, mes ne tiek jau daug užtin-kame j padaryt ypating žygdarbi , ta iau k jie dar , visk dar d l Dievo. Gražiai ir šv. Povilas krikš ionis moko laiške Kolosie iams (III, 23-24):

— K nors darote, širdimi darykite, kaip Viešpa iui, ne žmon ms, žinodami, kad gausite iš Viešpaties t vonyst s užmokest . Tarnaukite Viešpa iui Kristui. —

Dievui turime aukoti savo nepasisekimus, kent jimus, ligas, m s patiriamus žeidimus, nelaimes. Tada mes stengsime iš t mus lankan i negerovi rasti sau dvasin s naudos. T ger intencij galima kartoti su ryto maldomis, dažniau prisiminti dienos metu prie darbo, kur keliaudami ar bet kuria kita proga.

Šv. Pranciška Šantaliet , net ir pa ius sunkiausių darbus atlikdama, tur davo šird nukreipt Diev . Kai kažkas j persp jo persunkiai nesivarginti, ji atsiliesp :

— Jei aš ir vien minut veltui praleis iau, aš jau b - iau kaltinama vagyste, nes žmogus vis laik turi pašv sti Dievui ir savo sielai. —

Tas šventosios minimas pašventimas atliekamas sužadinant ger intencij . Yra domus pasakojimas apie senov s lietuvi gimin — pr sus. B dami pagony s, pr sai 997 metais nužud j šalyje Kristaus moksl skelbus šv. Adalbert . Kai krikš ioni karalius papraš s atiduoti jam šventojo k n ,

pagonyš pareikalav tiek aukso, kiek sveria šv. Adalberto k nas. Karaliaus pasiuntiniai krov auks ant svarstykli , bet dar vis buv permaža. Tuo metu prisiartinusi prie abiej besideran i šali senut ir užd jusi ant svarstykli savo paskutin aukso pinig l. Ta jos auka atsv rusi. Šventojo k nas buv s atiduotas. Nedidel varguol s auka, bet, atlikta su gera intencija, gal daugiau sv r , kaip visas karaliaus auksas.

Viename religiniame veikale skaitome aprašym , kaip vienas dievobaimingas vienuolis kart sapnav s paskutin teism . Sapne jis mat , kaip Kristus teis žmones. Kuri dorybi našta nusverdavo blog darb svor , tie buvo pašaukiami amžin laim , kuri ne — tie buvo pasmerkiami. Tiek daug pasmerkiam , kad vienuolis net dejuoti prad j s. Jis kiek pralinksm j s, pamat s moterišk su gausia ger darb našta. Ta iau kaip jis nusteb s, kai ir ji neb sianti leista amžinosios laim s viet . Tada šalia Augš iausiojo Teis jo stov j s angelas atriš s jos našt ir parod s daug vairiausi ryšul i , su užrašais: malda, išpažintis, komunija, ligoni lankymas, aukos vargšams, aukos bažny ioms, švent viet lankymas, atlaid pelnymas ir taip toliau. Kada v l atriš s kiekvien iš t ryšul i , atrad s juos esant tuš ius ir tada paaiškin s: "Tos moterišk s daug ger darb daryta, bet vis neturint geros intencijos..."

Iš kitos pus s, tikruose šventuosiuose mes randame tok pilnutin gyvenim Dievui. Šv. Pranciškus Salezietis sakydavo:

— Jeigu aš savo širdyje atras iau nors vien gyslel , kuri neb t iš Dievo ir d l Dievo, aš j išraui au. —

Šv. Alfonso Liguori š kis buvo:

— O mano Viešpaties valia, tu esi mano meil ...—

Ir jis pabr ždavo:

— Koks mielas yra vaizdas — matyti siel , kuri visiškai priklauso Dievui. —

GR DELIAI VIEŠPATIES DELN

III sekmadieniui po Trij Karali

Prieš eil met Indijoje gyveno elgeta, kuris jo nuo nam prie nam, prašydamas duonos. Kart jisai išgirdo, kad j miest atkeliauja turtingas valdovas — maharadža. Elgeta sugalvojo j paprašyti tiek pinig, kad jau jam daugiau nebereik t elgetauti ir kad jisai b t apr pintas iki savo gyvenimo pabaigos.

T dien elgeta atsik l anksti ryt ir su savo krepšeliu rankose išsiskubino prie svarbiausios gatv s, kur tur jo pravažiuoti maharadža. Greit pasirod turtinga ir spalvinga procesija. Puiki žirg traukiamas maharadžos vežimas art jo prie elgetos. Kai maharadža visiškai art jo prie tos vietos, elgeta pasist m priek ir išties savo maldaujan i rank valdov .

Maharadža pamažu atsigr ž elget . Paži r jo jo veid ir tada pats išties rank elget , lyg laukdamas kokios dovanos. Elgeta, taip netik tai užkluptas, labai susir pino — k gi jisai gal t duoti turtingajam maharadžai? Greitomis kišo rank savo varging elgetišk krepšel ir, terad s tenai tik kelet kukur z gr d , d jo valdovo rank . Maharadža d kingai palenk galv , ir visa procesija patrauk toliau.

Elgeta buvo kaip apstulb s iš nustebimo. Tik maharadžai atsitolinus jisai atsimin , kad tur jo gi j paprašyti kai ko. Atsigav s elgeta pa m savo krepš ir nustebos išgird s kažk skambant. Atrado kelet monet , kurias jo krepš , matyti, d jo maharadžos tarnai tuo metu, kai elgeta teik savo dovan — kukur z gr dus. Už kelet neturin i vert s gr d valdovas jam buvo suteik s aukso pinig .

Tas vykis atspindi m s santyk su Dievu. Mes, kaip elgetos, tiesiame rankas Viešpat , jieškodami maloni ir palaimos. Bet Viešpats, lyg anas valdovas, pirma mus krei-

piasi, kad mes iš sav s duotume koki aukel . M s menkiausia išsižad jimo auka atlyginama begalin s vert s dovanomis.

Tre iojo sekmadienio po Trij Karali Evangelijoje girdime apie raupsuot j , kuris Viešpat praš j išgydyti. Reikšminga, kaip Evangelija nusako apie t raupsuot j : jis pri jo ir pagarbino Išganytoj . Tas pagarbinimas tai ir buvo tie gr deliai, už kuriuos Viešpats jam atlygino, suteikdamas taip brangi sveikat .

Daugelis ir m s dovan iš Dangaus pareina nuo to, ar mes randame, k gal tume duoti Dievui. Juk Viešpats yra skelb s, kad net ir vandens stiklin , duota Jo vardu, nepasiliks be atpildo. Tie m s maži Viešpa iui aukojami gr deliai yra, pavyzdžiui, m s nuoširdi ryto malda ar vakarinis pad kojimas Dangui už gaut sias malones. Tarp t maž j m s dovan Dievui gali b ti m s geras skaitymas; naudinga paskaityti ger religin knyg , katalikišk laikrašt ; neužmiršti paskaityti Šv. Rašt .

Nuoširdus žodis artimui, pagalba ir patarnavimas kitam reikale ir nelaim je, tai vis tie gr deliai, už kuriuos Viešpats teikia gaus atpild . Aplankyti ligon , pavalgydinti išalkus , dalyvauti chore pamald metu, veikti geros organizacijoje, atlankyti bažny i , išklaudyti šv. miši , platinti ger spaud — tai vis tie maži gr deliai, teikiami Viešpa iui tiesiai ar per suvargusias vargšo ar ligonio rankas, ir Viešpats mums nepasilieka skolingas.

Tie m s mažieji gr deliai, paaukoti Viešpa iui, bus ne tik nauj maloni prašymas, bet ir nuoširdi pad ka už visa tai, k jau esame iš Viešpaties gav .

Kart viena kilni moteris, gera motina, gul jo mirties patale. Prie jos buvo kunigas, besistengdamas jos mirt padaryti kiek galint lengvesn . Jis pad jo jai melstis, jis skait tik jimo, vilties ir meil s aktus, gailės io ir atsidavimo Dievui maldas. Lemiamos minut s art jo.

Tada ligon pajud jo. Ji steng si atsis sti. Jai rod si, kad ji turi dar vien ypating mald sukalb ti. Pa musi rožan-

i ji nušvitusiomis akimis žvelg tol. Tada ji pašnibžd jo kunigui:

— Tve, paimkite mano silpnas rankas savo kunigiškus delnus. Aš turiu sukalbti dar vien ypatingą maldą.

Kai kunigas apglobė jos jau šalstaniškas rankas, iš mirštančio lūpų pasigirdo žodžiai:

— Mieliausias Viešpatie, brangiausioji Dievo Motina, šv. Pranciškau, aš Jums dėkoju už visus savo gyvenimo kentėjimus ir džiaugsmus. —

Su giliu sijautimu pasakė tuos žodžius. Ji išleido paskutiną atodėsnį, jos rankos pastiro ir jos paskutinioji auka buvo atlikta. Tai buvo jos tiekingumo grėdeliai Viešpaui.

Ties maži grėdeliai Viešpaties rankas darosi didelės vertės, kaip pareiškimas meilės Viešpaui. Gi garsusis tapytojas Michelangelo teisingai yra pasakęs:

— Meilė yra tie sparnai, kuriuos Dievas davė žmogui, kad jisai kiltų augštin. —

Jei Dievas mus myli, mes tuo pačiu turime atsilyginti, nes meilė parodomas, nesusilaukiant to paties, yra klausimas,

kur neduodama atsakymo. Meilė Dievo yra didžiausias dalykas, kur iškalbingai išreiškia indėlis sakinyje, lyg išeinantis iš Viešpaties lūpų:

— Dangus ir žemė Manęs neapričia, bet Mane apima širdis to, kuris Mane myli.

MYL TI IR PASITIK TI

IV sekmadienis po Trijų Karalių

Kartą gydytojas turėjo padaryti sunkią operaciją mažai mergytei. Kad ji neverktų, jai davė pusę dolerio ir tarė:

— Tu spauski tą pinigą rankoje ir mąstyki, kad išgijusi gal si nusipirkti skanią saldumyną. Bus smagu, kai pasveiksi. —

Mergait , nors neužmigdyta vaistais, buvo labai kantri. Kai operacija pasibaig , gydytojas j paklaus :

— Apie k tu m stei operacijos metu?

— Apie žodžius.

— Kaip apie žodžius? Turb t apie dien , kada linksmin-sies išgijusi.

— Ne, aš m s iau apie žodžius, kurie rašyti tame pini-ge: "In God we trust" — Dievu mes pasitikime.

Ta mažoji pacient rod didel pasitik jim Viešpa iu, panašiai, kaip apaštalai, audros metu šaukdami: "Viešpa-tie, gelb k mus, ž stame", kaip tai yra aprašyta Evangeli-joje ketvirt sekmadien po Trij Karali .

Dievas mus myli ir randa nuostabiausius b dus mums gyvenimo audrose pad ti. Štai — Europoje viename kalnuo-tame krašte gyveno labai neturtinga našl . Ji niekaip negal -jo užsimok ti už but ir buvo išmesta laukan. Netur dama ko kito daryti, ji sugalvojo eiti pas savo artimuosius, kurie gy-veno toli už kaln .

Buvo geguž s m nesio pradžia, ir kai ji išvyko, oras buvo palankus. Ta iau jai bekeliaunant, kilo baisi kaln p ga. V jas buvo šiurpus, snigo, kalnuose buvo neišpasakytai šal-ta. Žmon s buvo mat j einan i su k dikiu. Bijodami, kad su ja kas nors gal jo blogo nutikti, ryto met vyrai, net dvy-lika j , iš jo jos jieškoti. Kai prisiartino prie stataus tarpukal-nio, atrado. K dikis verk . Jis buvo gyvas, susuptas motinos drabužius, kuri buvo nuo sav s nu musi, kad tik j išgelb t . Bet užtat ji pati gul jo mirtinai sušalusi.

Ašaras trauk tokia didel motinos auka, kuri pasirinko sau mirt , kad tik išgelb t k dik . jos laidotuves susirinko labai daug žmoni ir žinia apie t atsitikim jo iš l p l pas.

Praslinko daug met . Kart kunigas vyko sakyti pamoks-l vien Glasgovo bažny i . Kaip tik pasitaik labai bjauri diena. Siaut p ga. Kunigas atsimin apie an p goje suša-lusi motin ir nebesak to pamokslo, kiur buvo prisiruoš s, o papasakojo žmon ms apie t didži j motinos auk , primin-

damas, kad panašiai mus myli Dievas, nes Jis sau mirt pasirinko, kad mus amžinam gyvenimui išgelbėtų.

Po kurio laiko tu kunig pašauk pas ligon. Sirgo kažkoks vyras. Kai kunigas nuėjo pas jį, tas taip prabilo:

— Tve, aš daug metų buvau nutolęs nuo bažnyčios. Tačiau an dieni, kai siautė pagenda, nuo blogo oro, pro šalį eidamas, aš užėjau bažnyčią. Jis kaip tik sakė pamokslą apie an pasišventintą motiną. Tve, tai ji mane savo mirtimi išgelbėjo. Aš jį visada mylėjau, tačiau tik dabar jis paaiškino man atvirą akis, kad ir Dievas mus myli taip labai, kaip tu motina. Aš buvau to labai paveiktas ir nutariau grįžti atgal prie Dievo. —

vairioms audroms Viešpats leidžia siausti, kad tik iš žmogaus atšalusios širdies galėtų išgirsti pagalbos įieškant balsą — Viešpatie, gelbėk.

Gyvenimo audros ir sunkumai dažnai turi uždavinį nukreipti mūsų žvilgsnį Amžinąsias Buveines.

Milano katedroje yra trejos durys eiti. Viršum vienos yra išpieštas rožinis vainikas ir padėtas parašas:

— Malonumai tu ra tik momento dalykas.

Kitoj pusėj viršum durų išpieštas kentėjim ženklinis kryžius ir padėtas parašas:

— Rūpesiai, kentėjimai tu ra tik laikinai dalykas.

Pagaliau viršum didžiojo, centrinio, durų padėtas parašas:

— Tu ra svarbu tik tai, kas amžina.

ia ir yra didžioji tiesa, kad mūsų svarbiausias dalykas turi būti nukreiptas į tai, kas amžina. Siekdami tu trijų dalykų, mes turime tai daryti su dideliu ryžtingumu, su nusizėmimu ir su kantrumu. Tai trys pagrindiniai kelrodžiai amžinąjį laimėjimą.

Vis pirma — šventas ryžtingumas. Šventame Rašte pasakyta, kad Dangaus karalystė kenčia prievart. Tai drauge mums primena, kad reikia ryžtingos prievartos sau pačiam, kad mes galėtume siveržti Dangaus karalystę. Apie laimingą amžinybę svajoti neužtenka. Reikia jos siekti, o tam

reikia daug ryžtingos valios. Kiek daug to parod šventieji ir dabarties kankiniai.

Antras dalykas — reikia nusižeminimo. Tai pad s mums ne savo valios jieškoti, o Viešpaties valios ži r ti ir jo nurodytais keliais sekti. Nusižeminusio žmogaus taip lengvai niekas neišmuš iš pasirinkto šventumo kelio.

Kart vienas r stesnio b do dvasininkas pratar šv. Jo n Vianney:

— Jeigu aš b iau toks nemokša teologijos (tikybos) moksle, niekada nes s iau klausykl . —

Šventasis gi Jonas greit atsilies :

— Aš turiu Jus myl ti. J s vienas iš nedaugelio, kuris mane gerai paž state. Pad kite man pasiekti malon , kurios seniai jieškau, — pasitraukti nuošal kamp ir verkti d l savo nuod mi . —

Šalia ryžtingumo ir nusižeminimo reikia dar ir kantrumo. Be kit dalyk , jis pad s mums pak sti kit žmoni nuoskau das ir paties gyvenimo kryžius, kuri pašalinti negalima, kuriuos reikia mok ti iš sti.

Yra viena tokia prasminga legenda: pas Abraom kart at j s arabas, šiurkštus ir nemandagus. Priimtas Abraomo pastog , jis niurn j s, kad jam kambarys skirtas prastas, jam maist teduoda menk , su juo elgiasi netinkamai.

Tai gird damas, Abraomas jau reng si t iš malon s priglaust pakeleiv išmesti, kai jo širdy pasigird s paties Dievo balsas:

— Abraomai, aš t žmog paken iu jau 40 met . Argi tu negali jo pak sti nei valand l s? —

Gyvenime sutiksi ne vien grubi nusiteikim žmog , kuris, rodos, malonum jau ia kit skaudin s. Dievas su juo! Tuos kent jim sm gius mes galime kantriai panaudoti savo sielos, savo b do šlifavimui. Neužmirškime — Dievas su mums.

Didžiojo senov s rašytojo Origeno t vas, pasilenkdamas ant s naus lopšelio, kartodavo:

— Garbinu Diev , kuris yra širdyje šio mažo pakrikštytojo. —

Gi kai pats Origenas paaugo, jis pats raš :

— Mano siela yra buvein Jo: Dievo T vo, Kristaus ir Šventosios Dvasios. —

Jokios gyvenimo audros mums nebus baisios, jei jausime Diev savo širdyje. Jo šauksim s ir ilg sim s Amžin j Buveini .

D MESIO AMŽINIESIEMS DALYKAMS

V sekmadienis po Trij Karali

Kart vienas dvasininkas nuvyko sve ius. Šeiminink papraš j palaukti, o ji pati nu jo gretim kambar pasi-puošti. Ji puoš si itin ilgai. Sugr žusi ji atrado sve i verkiant . Susir pinusi ji m klausin ti, kokia priežastis t ašar . Sve ias atsak :

— Ponia, aš verkiu apm st s t dalyk : j s tiek daug valand praleidžiate prieš veidrod , puošdama savo k n , o aš tiek mažai valand tepraleidžiu prieš Diev , puošdamas savo siel . —

Kai skaitome Evangelijoje penkt sekmadien po Trij Karali apie rauges kvie iuose, prisimename piktojo pas tus raugi daigus ir m s širdyse. Viešpats yra kantrus. Neliepia naikinti piktojo žmogaus, duodamas jam prog pasitaisyti, bet užtat palikdamas mums patiems pareig rauti blogio dai-gus iš širdies. O netramdomas blogis gali mus toli nublokšti.

Glasgowe viena moteris, tur jusi nevaldom palinkim gerti, pasi l savo pa ios vaiko lavon student skrodimams, kad gaut nors truput pinig g rimui.

Vienoje knygoje skai iau apie žmog , kuris tur jo nekon-troliuojam palinkim krauti pinigus ir buvo pasidar s j

vergu. Jis niekada neaukojo jokiam geram tikslui. Mirtinai susirgęs, vis dėlto šaukė si kunigo, klausdamas: kaip kunigas mano, kas su juo bus po mirties. Kunigas jį paguodė, primindamas, kad tik reikia gailėtis, atsižadėti dalykų, kurie trukdo jam išganymo kelyje. Tačiau net tada anas vyras pasiėmė raktą nuo savo gerbi ir tvirtai jį laikė rankoje, paslėpęs po antklode. Jis net mirties išvakarėse nei dalelę niekam negalėjo paskirti, tik mirtis atvėrė jo rankas, o jis pats amžinybės iškeliaavo rankoje spausdamas ne kryžį, bet šalt metalinį raktą nuo pinigų skrynios.

Senovės istorijoje skaitome, kad už Kajaus Grakchaus galvą buvo pažadėta tiek aukso, kiek ji svers. Kai vienas pagrobto nužudyto vyro galvą, jis tiek buvo godus aukso, jog, sakoma, išmės smegenis ir galvą pripildė švino, kad tik jį būtų sunkesnė...

Yra žmonės, kurie patys gyvintinami lyg vieton smegenis švinu turi, sunkiai be stengdamiesi galvoti apie ką kita, kaip tik žemės gerbių, kurių vergais jau jie tapę.

Kitiems kiti dalykai yra priežastis nukrypti nuo tikrojo gyvenimo kelio, pavyzdžiui — gerimas. Kartais vien šeimai buvo pakviestas pasisvečiuoti vyskupas. Šeimininkas ant stalo, valgiais nukrauto, padėjo ir butelį degtinų. Raginamas išgerti, vyskupas atsisakė. Paraudusi šeimininkė pratarė:

— Betgi, Ekscelencija, aš manau, ir degtinų savo vietoje — nebloggerai.

— Ir aš taip manau, — atsiliepė vyskupas. — Jeigu Jūs nesate priešinga, aš padėsiu joms vietą. —

Ir tai tarė vyskupas butelį nustumė toli ant lentynos į troboje, turėjusioje dar senoviškus taisykus.

Viskas turi būti savoje vietoje, o kai kokie dalykai, kurie yra netinkami, visiškai mūmyse neturėtų rasti vietos.

Kartais kun. Beauregard vienoje Paryžiaus bažnyčioje sakė pamokslą. Jis labai tikinamai kalbėjo apie blogos spaudos žalį. Pasitaikė, kad to pamokslo klausė viena ponė, kuri turėjo knygų parduotuvę. Pamokslas jai taip paveikė, kad ji pakvietė kunigą ateiti ir patikrinti jos pardavinjamą

mas knygas. Pamokslininkas atrinko stambą pund netinkamą knygą. Už ją ji būtų gavusi tikstančius, bet, suprasdama blogio tikslą, savininkas ją sudegino.

Gal ir mums reikėtų deginti jei ne dalykus, tai bent proius, kurie kliudo dvasios pažangai.

Kartą Prancūzijoje, Anvers mieste, viena ponija paklausė uolios misionierių — ar ji galėtų nueiti teatrą.

— Kodėl ne, ponija, — atsakė misionierius, — bet tik su viena sąlyga, kad aš pats jus nulydysiu.

Atėjus vakarui, ta ponija ir misionierius susėdo vežimė. Vežikui jau iš anksto buvo pasakyta, ir jis sustojo, kur jam buvo nurodyta.

— Betgi, kunige, teatras nėra, — man kalbėti ponija.

— Atleiskite, gal sutiktumėte išlipti, — pratarė misionierius.

Jie priėjo prie labai skurdžios pirkelės. Pravėrė duris ir pamatė labai vargingą moterį, apsuptą mažų, neturinčių kuo apsirengti vaikų. Buvo didžiausias skurdas. Misionierius, atsigrįždamas savo garbingą bendrąkeleivį, pratarė:

— Ponija, čia prasmingiausia gyvenimo scena...

Anai man labai nepatinka tai buvo ypatinga pamoka. Gal ji dar iš viso nebuvo mačiusi žmonių skurdo. Misionierius jai atvėrė akis, raudamas iš jos širdies piktžolę — rėpintis tik savimi.

Kartą vienas Austrijos karininkas atvyko vieną Vokietijos kurortą, garsų savo gydymomis maudyklomis. Jis taip blogai atrodė, jog visi viešbučių savininkai man jį galint tuojau mirti — ir nenorėjo to nemalonumo savo patalpose pergyventi. Niekas jo nepriėmė. Niekur jam nebuvo vietos. Kreipėsi dar jis paskutinį viešbutį, bet ir čia visos vietos buvo "užimtose"...

Vienas to viešbučio gyventojas girdėjo savininko pasikalbėjimą su tuo ligoniu. Mat, kaip neišpasakytai jam reikalingas gydymasis ir pratarė:

— Šis karininkas yra mano artimas giminaitis. Aš sutin-

ku su juo dalintis kambariu. Tegu jis guli mano lovoje, o aš miegosiu ant sofos. —

Šeiminkui jau nebebuvo patogu dabar atsakyti, ir invalidas karininkas buvo atneštas t kambar . Pra jo kiek laiko. Ligonis atsigavo, gal jo jau daugiau kalb ti. Dabar jis paklaus savo geradar :

— Atleiskite, kuo j s b site vardu? Kokiu b du mes esame gimin s?

Anas širdies žmogus atsak :

— Aš esu J s giminaitis per J z m s Viešpat , kuris mane išmok kiekviename artime matyti savo brol .

Matyti žmoguje brol , matyti kiekvienoje moteryje seser

— tai gili krikš ionyb s pamoka. Ji daug saul s gali atnešti ašar pakalnes. Tai gali daug ašar nudžiovinti. Pasaulyje žmoni gerov palaiapsniui kyla. Žmon s kaskart geriau apr - pinami. Ir vieno, ko jiems gali labai tr kti, tai širdies, kai kent jim našta juos prispaudžia. Tokiu atveju kiekvienam mie - las, kaip balzamas, kiekvienas šiltesnis žodis. Net ir kent ti žmogui yra lengviau, kai jis žino, kad yra širdži , kurios j supras, atjaus, jam gero nor s, stengsis suraminim , sustipri - nim nešti. Tokia gera širdis — tai dieviškos širdies atspindis ašar pakaln je.

2. Gav nia ir Velyk laikotarpis

MEIL DARBO ŽMOGUI

Sen j Užgav ni sekmadienis (Septuagesima)

Pl a iai pasaulyje nuskamb jo, kai 1936 metais Rumunijos princas, sosto p dinis, tetur j s tada tik 15 met amžiaus, savo vieš j gyvenim prad jo nu j s su paprastais darbininkais fabrik dirbti. Jis dirbo prie judan io, mašin dalis nešan io, rato automobili fabrike. Gavo eilinio darbininko atlyginim ir j paaukojo bedarbi šelpimo fondui. Šiuo savo žygiu jaunas princas nor jo parodyti pagarb darbininkijai.

Iš jo pus s tai gražu, ta iau tai buvo tik mažas atspindys tos pagalbos ir meil s darbo žmogui, koki parad Kristus ir Evangelija. Septuagesimos, arba sen j Užgav ni Evangelijoje girdime nupasakojant apie rinkoje stovin ius be užsimimo darbininkus. Jiems reik jo ir patiems pavalgyti, ir šeim išmaitinti, o j niekas nesamd . Kiti taip išstov jo per didži dienos dal be darbo, bet ne d l savo kalt s. Ir šeiminkas, pagaliau juos pakviet s, visiems užmok jo lygiai po denar . Atlyginta pagal j reikalus — išlaikyti šeim , nors kiti, ne d l savo kalt s, negavo visos dienos dirbti.

Tai meil s pareiškimas darbo žmogui. Padaryta pagal m s Išganytojo pavyzd . Prieš devyniolika šimt met žem at j s Kristus ne vienai dienai, kaip Rumunijos princas, pasirinko darbininko varg , bet visai savo jaunatvei. Gal jo jisai gimti turtuoli r muose. Tur jo piln pasirinkimo teis

ir gali . Savo motina gal jo parinkti karalien , aktor , bet jis pasirinko motina kukli darbo mergait , o savo glob ju — amatinink šv. Juozap . Sutikdama su tuo parinkimu, nuolan-kioji Marija tepasak , kad ji tenori b ti tik Viešpaties tarnaitė.

Jaunatv je pats J zus talkino šv. Juozapui staliaus darbe, kasdien duon veido prakaite valgydamas. Su kitais darbo žmon mis Jis bendravo, jiems Evangelij skelb ir prie sav s pirmon eil n kviet tuos, kurie vargsta ir yra apsunkinti (Mat.

11, 28). Ir apaštalus Kristus parinko iš darbinink tarpo. Daugumas j buvo žvejai, kiti šiaip rank darbu duon peln , tik Matas buvo muitininkas — vienintel išimtis, bet ir tai tam, kad parodyt , jog ir dvasia neturtingam gali b ti labai artima vieta prie Viešpaties.

Net ir mirdamas Viešpats J zus savo pat brangiausi turt — savo motin — paved ne ano laiko turtuoliams ar gali nams, o eiliniam darbo žmogui, apaštalui šventam Jonui.

Viešpaties pamokymais ir pavyzdžiu nuo pat pirm j amži vadovavosi Bažny ia. Buvo vestos gausios švent s, kur buvo draudžiamas sunkus darbas, kad darbo žmon s gal t pails ti. Kal dos, Velykos, net Sekmin s b davo šveniamos net po tris dienas; tai buvo tikra palaima darbo žmogui, ir jis gal davo net kelias dienas iš eil s pasilikti savo šeimoje. Viduramžiais Bažny ia steig darbo gildijas, cechus, kurie buvo dabartini darbo unij pirmtakai. Atsirado daug herojišk užtar j verg ir darbo žmoni .

Štai skaitome gyvenime garsiojo vokie i vyskupo Kettelerio, kuris, dar b damas jaunu kunigu parapijoje, kart aplank neturting sergan i moterišk ; labai susir pino, kad jos butas toks apleistas ir nešvarus, netvarkingas. Tiesiog — bjauru dar si ir žengti kambar . Kun. Ketteleris pareišk nusisteb jim tos ligon s vyrui, gi šis atšov , kad buto tvarkymas — tai moter dalykas. Jis to amato nesimok s...

Tada pats kun. Ketteleris pa m šluot , išval kambarius, duodamas pamok , kad sergan ios darbš ios, neturtin- gos moters, o dar žmonos pavadavimas — tai n ra negar-

bingas darbas, priešingai, net kunigas randa galima tai padaryti...

M s velionis vysk. J. Staugaitis yra pareišk s:

— Ar šio k , ar tok žmogus darb dirba, jeigu jis j gerai atlieka, yra garb s vertas. Sargas, kuris gatves šluoja, jei savo pareigas gerai atlieka, yra geresnis kaip maldininkas, kuris savo pareigas apleidžia. —

Tie m s vyskupo žodžiai yra gerai sid m tini. Ta darbo žmogaus užuojauta ypa išplaukia iš garsiojo popiežiaus Leono XIII, kuris paskelb eil enciklik , keldamas darbo žmoni teises. Vienoje iš j jis tvirtai primena:

— Kas vargstan i žmoni reikalais nesir pina, tas kenkia sau ir visuomenei. —

Darbo žmoni gerov s gražiai siek s ir net gili studij apie darbininkijos reikalus paraš s Lietuvos vysk. K. Paltarokas viename rašte primin :

— Kiekvienas darbas yra lygiai garbingas. T ra tik darb pasiskirstymas. —

Tuo m s vyskupas nor jo išreikšti ypating pagarb labiau niekinamai darbininkijai.

Nusukim algos darbo žmogui Bažny ia skelb Dang šaukian iu bausm s dalyku. Bažny ia stipriai pabr žia, jog darbininko atlyginimas turi b ti pakankamas šeimai išlaikyti. Taigi, Bažny ia, pagal Evangelijos dvasi , augštino darbo žmog ir jo reikalus gyn , laukdama, kad visi krikš ionys, Bažny ios nariai, eis tuo pat darbo žmogaus meil s keliu.

GEROJI VIEŠPATIES S KLA

Sekmadienis po Sen j Užgav ni (Sexagesima)

Pranc z rašytojas Chateaubriand buvo motinos gerai išaukl tas, ta iau jaunatv je buvo lengvab diškas.

Kart j pasiek li dna žinia: mir jo motina. Ji užmerk akis sakydama:

— Parašykite mano s nui, kad motina mirdama j praš pakreipti savo gyvenim geresniu keliu. —

Paskutinis motinos žodis giliai šird smigo busimajam rašytojui. Jis buvo taip sujaudintas, taip paveiktas, jog nebegal jo spirtis motinos prašymams. Jis gr žo prie Dievo ir prad jo rašyti savo garsi sias knygas, kurios daugeliui pad jo pažinti, pagerbti ir pamilti katalik tikyb .

T fakt mes prisimename ryšium su Evangelija sekmdien po Sen j Užgav ni , kur kalbama apie skl , kritusi vairi dirv . Chateaubriando motinos pavyzdys gerai pa vaizduoja, kaip galima ne tik pa iam paruošti dirv Viešpaties sklai savo sieloje, bet pad ti paruošti dirv savo artim j sielose ir širdyse, niekad nenustojant vilties net ir paskutin valand .

katalikyb atsivert s kin mokslininkas, v liau tap s profesoriumi Seton Hali universitete, dr. P. L. Sih, savo knygoje "From Confucius to Christ" (Nuo Konfucijaus prie Kristaus) pasakoja, su koku uolumu Kinijoje dirba misionieriai. Štai, vienas iš j , didelis labdaryb s organizatorius, Lo Pahung m gdavo lankyti kal jimus. Kart jis atvyko Shanghajaus kal jim , ir ia jam pasak , kad yra kalinys, kuriam greit bus vykdyta mirties bausm . Tas apaštalas Lo nu jo kal jimo kamer ir pamat pasmerkt j su sutaršytais plaukais, suveltu švarku ir su klaikiu žvilgsniu akyse. Lo prakalbino j ir su karš iu d st jam apie Krist , nor damas j paruošti krikštui.

— Mano diena bus rytoj, — sušuko pasmerktasis mirti. — Koksai kipšas tu esi, kad šiandien taip mane šneki? Lauk! Sakau, eik lauk! —

Jis šauk kaip beprotis ir kirto tam Lo veid .

Lo pasitrauk , bet prie dur sustojo, atsigr ž ir tar :

— O, aš suprantu, rytoj. Gerai. Niekada neperv lu. Viešpaties durys visada pla iai atviros. Pašauk mane, kai nor si. —

Kalinys prapliupo piktžodžiavimais, šaukdamas:

— Aš niekada J s nenor siu, niekada, niekada. —

Ta iau Lo su šypsena l pose paliet jo alk n ir tar :

— S nau, rytoj gal tu nor si. Dievo nepabaigiamas gail-
lestingumas tuo pasir pins.

ia Lo, turb t, atsimin šv. Pranciškaus Salezie io pa-
vyzd , kuris mok , kad daugiau musi sugausi su lašu me-
daus, kaip su statine acto.

Sekant ryt Lo nu jo t viet , kur tur jo b ti vykdyta
egzekucija. Gal koki minut pirma, negu buvo sakyta šauti,
pasigirdo šauksmas:

— O, Dieve, pasigail k man s. —

Nebuvo abejon s. Šauk anas kalinys. Lo nusiskubino
prie jo, pakrikštijo ir ramino:

— S nau, Dievas tau atleido.

Tas apaštalas Lo pasielg pagal lordo Chesterfieldo iš-
reikšt mint (kurios jis, be abejo, iš Kristaus išmoko):

— Neatsakyki meil s nei tiems, kurie neturi kit nuopel-
n , kaip tik savo skurd . —

Panašios apaštalavimo dvasios mums reik t daugiau,
ypa dabar, kai broli krikš ioni kraujas taip gausiai lie-
jasi. Ir reikia atminti, kad galingiausias b das paveikti, tai
meil s dvasia. Ji geriausiai paruošia dirv Viešpaties s klai.

Tas pats atsivert lis dr. Sih aprašo dar tok kin pasako-
jim : senov je vienas žiaurus karalius tur jo tris dukteris.
Rytie i papro iu jis joms ir vyrus parinko. Dvi vyresn s
sutiko, bet jauniausioji — ne, paaiškindama, kad ji nutar
savo gyvenim pašv sti žmoni tarnybai. Supyk s t vas j
uždar budist vienuolyn , o tai sutapo ir su jos norais. Die-
nomis ji dar gerus darbus, o naktimis studijavo šventus
raštus.

Pra jo kiek laiko. Karalius sunkiai susirgo, ir daktarai
nutar , kad t ra tik viena pagalba: išgis, jei koks gyvas žmo-
gus paaukos jam savo ak ir rank . Pagarsino apie tai visoje
valstyb j, bet niekas nepaaukojo. Karaliaus pasiuntiniai at -
jo ir vienuolyn , kur savo meile gars jo viena moteris. Ji

tuoj atidav savo akis ir rankas, ir karalius pagijo. Dabar karalius nuvyko į jį pats padėti — ir kaip nustebo, pamatęs, kad tai jo dukteris. Jai šventai pažadėjo taisyti, nes buvo žiaurus, ir tinkamai valdyti. Kai mirė, ta pasišventė, ir jį priėmė žemė ir Dangus, ji yra kinų garbinamoji gailėstingumo deivė Kuan Yin.

Taigi — net ir pagonyms jau iria, kad, siekiant paruošti dirvą gerajai sėklai žmogaus širdy, kartais reikia didžios aukos. Ypač auką nesigailėtina mums jauniausiesiems.

Pasakojama, kad Bažnyčios rašytojas Origenas tvas šv. Leonidas atidengdavo mieganio savo sėnelio kratinį ir jį pagarbiai bučiuodavo kaip tabernakulą, kuriame Dievas gyvena. Svarbu ruošti dirvą jaunose širdyse, kad Dievo sėkla daigai giliai šaknis leistų, nes jį širdyse turi Dievas gyventi.

TRYS GAVNIOS PROGRAMOS PUNKTAI

Užgavėnių sekmadienis (Quinquagesima)

Kartą viena mergytė susilaukė savo draugės — viešnios. Namiškė ir pasakoja atėjusiai:

— Žinai, tas mano išdykęs broliukas pristatė spustelėjimą. Bijau, kad tas kilpas gali paklikti paukšteliai. Jie sušals per naktį, numirs...

— Tai ką tu darai dėl to? — paklausė viešnia.

— Aš vis pirma meldžiu Dievą, kad jis apsaugot paukštelius nuo kilpų. Paskiau — meldžiu Dievą, kad kilpos jų nesugautų ...

— Ir dar ką? — paklausė viešnia.

— Tada aš einu ir suspardau, suardau kilpas. —

Šiuo paprastu pavyzdžiu vaizdžiai nusakoma mums iš seno pažįstama tiesa — melskis, bet ir dirbk. Melskis, lyg

viskas pareit tik nuo Dievo, ir dirbk, lyg laim jim svarbiausioji priežastis b t tavosios pastangos.

Jeigu ši taisykl galioja paprastu laikotarpiu, tai ji ypatingai mums svarbi ir vykdytina gav nios metu, ir tai mes prisimename, žinodami, kad tuoj gav nia prasid s.

Gav nios metas, tai sijautimas Kristaus kan i ir m s pastangos pasiruoti m s dvasios prisik limui. Tam vis pirma mums reikia pakelti širdis prie Dievo. Pasistengti uoliau naudotis sakramentais, giliau ir nuoširdžiau dalyvauti pamaldose, r pestingiau atlikti ryto ir vakaro mald , dienos metu dažniau trumpais atsid s jimais pakelti šird Diev , dažniau sužadinti ger intencij , Jam pavedant visas tos dienos mintis, r pes ius, vargus, laim jimus ir nepasisekimus. Vakare — peržvelgti, kokie mes buvome, ir ryžtis: visk — didesnei Dievo garbei.

Kadangi mums patiems t maldos dvasi nelengva išlaikyti, mes turime pasinaudoti tuo didži j dvasios gali n — švent j palikimu. Gerai yra gav nios metu paskaityti švent j gyvenim . Gražu yra paimti kasdien rankas Švent j Rašt , ypa Viešpaties J zaus Kristaus mums suteikt palikim Naujajame Testamente. Paskaityti daugiau dvasinio turinio knyg . Tuo b du mes pabendrausime su Švent ja Dvasia, kalban ia mus iš kv pt j knyg , mes pabendrausime su šventaisiais, kuri širdyse taip gyvai buvo jau iamas Dievo buvimas. Tuo b du mes galime persiimti nors dalele tos dvasin s ugnies, kuri buvo siliepsnojusi tauriose sielose už vienuolyno r m , atsiskyr li nuošalumoje. Ta j pakili nuotai ka gražiai mums gali spinduliuoti iš t švent j knyg , iš t neišsemiam dvasinio gyvenimo šaltini .

Ta iau sunku bus mums maldos sparnais pakilti augšty n, jeigu mes ne stengsime atpalaiduoti perstipri ryši , mus prilaikan i prie žem s. Tod l gav nioje labai patartina kita pratyba — apsimarinimas ir pasninkas. Tai vis pirma pad s mums tapti paties sav s viešpaiais. Yra t kstan iai prog vairiais apsimarinimo b dais gav nioje stiprinti savo vali . Vieni nusistato per gav ni neimti burn joki svaigi-

nam g rim . Kiti atsisako r kymo. Dar kiti gali sumažinti koki pramogin televizij , radijo ar film program . Gal mums darbe ar namuose tenka susidurti su šiurkštaus b do žmon mis. Gav nios metu puiki proga pakelti j nemalonumus, išlikti kantriais ir maloniais net su tais, kuri žodžiai ir veiksmai yra mums skaud s, kaip dygliai.

Gal kartais mums kuris darbas yra nemielas, atid liojamas, o vis d lto jis b tinas. Mes prisiver iame j padaryti. Pagaliau, gav nios metu žmogui iš gyvuliškumo išsivaduoti gali daug pad ti mok jimas susivaldyti valgyje. Yra daug net iš jaunimo, kurie gav nioje nevalgo saldaini . Beveik visi amerikie iai ken ia d l pergausaus valgymo, d l perdidelio tauk ir lašini sluogsnio, kuriuos tenka nešioti. Gav nios metu ir dvasiai ir k nui labai gera papasninkauti, suvaldyti savo gomur , prasti maitintis tiek, kiek reikia sveikatai palaikyti, o ne smaguriavimui pataikauti.

Pagaliau — gyventi maldos ir nusimarinimo dvasioje gav nios metu bus daug lengviau, jei mes nepasiliksime tik savimi susir pin , bet jei garbindami Diev , tvardydami save patys, mes myl sime artim . Gal m s kaimynyst je yra nelaiming , ken ian i , ligos prispaust žmoni , kuriems m s šiltas žodis, m s prielankumas, m s patarnavimas, m s pagalba gal t nors kok saul s spindul l nešti. Kent jim ir skausm tiek daug pasaulyje, ir kaip gera, jeigu mes mokame broliškos paguodos nešti artimo gyvenim ir teikti nuoširdžios pagalbos, kad visiems b t sotu, visiems šilta, visi kent jime rast guodžian i ir užjau ian i šird . Kaip gera yra pasidaryti ašaras šluostan iu angelu!

Taigi — tik jimo ugdymas ir gyvenimas palaikant ryš su Dievu, nusimarinimas ir išsilaisvinimas iš sait , mus priveržian i prie žem s, — matymas Dievo paveikslo artime ir artimo meil — štai pagrindiniai gav nios programos punktai.

DULK ESI...

Pelen diena

Vienas žmogus, nor damas nepamiršti paio svarbiausio gyvenime dalyko, papraš, kad kasdien j aplankyt duobkasys ir paklaust :

— T ve, ar Jums jau reik s kapuose iškasti duob ? —

Pelen diena, kaip anas duobkasys, primena mums mirt .

Šv. Augustinas kalb jo:

— Gyvenimas yra b gimas mirt , b gimas, kurio metu niekas negali nei akimirakai sustoti ar savo žingsnius sul tinti. —

— Mirtis yra galingas valdovas; ji daugel priver ia laukti, bet pati nelaukia nieko, — sako šv. Efrema.

— Gyvenime daug yra ypating ir iškilming valand , bet nei viena n ra tiek pripildyta didingo paslaptingumo, kaip paskutiniai. Galima apie j negalvoti, bet negalima jos išvengti.

Vieno Lietuvos moksleivio album lyje buvo rašas:

Viskas praeis, pražus, kaip sapnas,

Gyvenimo laim ir skausmai.

Ateis mirtis ir šaltas kapas

Pakvies ils tis amžinai.

Žmogus, temp s raumenis, prakaitu gausiai laistydamas žem , dirba rytojui, o rytojus — vis vienodas karstas.

Jei kapas yra amžino poilsio vieta tam, kas pavargo, pal žo, tai jis taip pat yra ir nepakeliamo skausmo vieta tiems, kurie pasiliko.

Sunki b na pareiga s nui — spausti grabny i žvak stingstanias rankas, kurios j mylavo ir glamon jo, laimino ir gyvenimo kely palaik .

Sunku užspausti akis, kurios tavo džiaugsmu dalinosi ir su tavimi verk .

Skaudu bu iuoti šaltas l pas, kurios tau broliškai ar motiniškai mielus žodžius kalb jo.

Skaudu karst uždaryti t , kur nor tumei vis amži širdyje išnešioti.

Graudu mir iai ir žemei atiduoti tuos, kurie tau gyvast dav .

Prie kapo veržiasi ašaros... Ašara, tai kondensuota kan-ia... Bet ji daugiausia tik dildo pasiliekan i j j gas, o mi-rusi nešildo. Geriau, kai ašar lydi malda.

Astronomas Couchy net ir mirtyje mok jo rasti švies tašk . Jisai kalb jo:

— Aš myliu gyvenim , nes galiu jieškoti Dievo; aš my-liu mirt , nes per j randu Diev . —

Šv. Teres l mirties nebijojo. Ji kalb jo:

— Ne mirtis ateis, o Dievas. Mirtis yra sielos atsiskyri-mas nuo k no, bet k tai reiškia! Kad tik siela neb t atsi-skyrusi nuo Dievo! —

Mirtis visus sulygina karste, bet ne amžinyb je.

Šv. Monika, Augustino motina, uoliai tarnavo altoriui su mintimi, kad ant jo bus paaukota paskutin auka, kuri atmo-k s m s skolas Viešpa iui.

Uolus patriotas, Belgijos kunigas Juozapas Peters, antrojo Pasaulinio karo metu buvo naci sušaudytas. Prieš mirt jisai dar suskubo parašyti paskutin laišk ir paslap ia išsi sti savo parapijie iams. ia jisai raš :

— Kai j s gausite š laišk , aš jau b siu sukrit s nuo vo-kie i kulkos, mirdamas d l to, kad, kaip kunigas ir patriotas, tarnavau savo kraštui.

Aš neturiu laiko išsakyti jums, kaip ir kod l aš veikiau, tik aš galiu pasakyti, jog aš nesigailiu to, k padariau, ir — aš dary iau v l t pat, jei v l iš naujo gyven iau.

Dabar aš ži riu mir iai akis, mir iai, kuri man s laukia; esu be baim s ir be susigraužimo, pasitik damas begaliniu Dievo gaillestingumu, kuris, tikiuosi, mane priims Dang , kur aš v l susivienysiu su savo brangiais t veliais, broliais ir seserimis, kurie pirma man s nu jo amžinyb .

J s žinote, — argi ne? — kaip labai aš jus visus myl jau, be skirtumo amžiaus, pad ties ar partijos, ir aš jau iu, ypa man b nant kal jime, j s mane myl jote, kaip t v ...

Prieš stodamas savo Augš iausiojo Teis jo akivaizdon, aš noriu prašyti j s atleidimo, jeigu aš jus koku nors b du žeidžiau ar jeigu aš apleidau padaryti k gero d l J s , k aš b iau gal j s padaryti...

Myl kite Diev labiau už visk ; myl kite taipgi Šv . Mergel Marij , Dievo Motin , kuri yra ir J s motina. Myl kite šv. Juozap , Katalik Bažny ios ir m s tautos krikš ioniš k j šeim glob j , ir myl kite kits kit Dievo meil je...

Mano brangieji broliai, aš turiu Jus apleisti, duodamas Jums savo paskutin palaiminim ..., ir paskutin kart aš gar siai šaukiu:

- Viskas Dievui ir Šv . Mergelei Marijai!
- Tegyvuoja Katalik Bažny ia!
- Tegyvuoja m s t vyn ... —

ŠALIN, Š TONE!

I gav nios sekmadienis

Šv. Vincento Ferrerio gyvenime skaitome, kaip jisai vien nakt , kai meld si, pamat s pikt j , persirengus vienu iš tyrum atsiskyr li , at jus tariamai su patarimais tam jaunam domininkonui ir prad jus d styti:

— Kai aš buvau jaunas, gyvenau ner pesting ir nuod ming gyvenim , ta iau, pasiek s senatv s, prad jau m s tyti ir ruoštis mir iai. Aš atgailojau — ir dabar esu Danguje. Ir tau t pat patar iau. Esi dar jaunas. Eiki ir džiaukis gyvenimo malonumais. Gi kai pamatysi mirties laik art jant , prad ki atgailos gyvenim . Dievas yra toks geras, jisai tau dovanos, o kai mirsi, Dievas paims tave angel draugyst n

džiaugtis nesibaigian iomis linksmyb mis. Juk tiek daug ir kit , kurie buvo nusid j liai, kaip aš, dabar yra garbingi šventieji. —

Šv. Vincentas Ferreris tuojau suprat s piktojo gundytojo klast ir sušuk s:

— Šalin, š tone! Aš Dievui pašven iau savo jaunyst , kaip ir senatv , nes noriu jam skirti vis savo gyvenim . —

Gundytojas niekada žmogui nesirodo visu savo baisumu. Jis ateina puošnaus jaunikai io, patrauklios moters, paslaugaus pad j jo pavidalu. Jis stengiasi pateikti pom g , kur mes labiausiai linkstame. Jis ateina tariamai atnešdamas m s teises, m s malonumus ir laim .

Šitoks gundytojas at jo ir pas Krist , kaip aprašoma pirmo gav nios sekmadienio Evangelijoje: kai Kristus buvo alkanas, si l paversti akmenis duon . Adom ir Jiev jis gimd , si lydamas laisv vieton tariamo neteisingo draudimo, skatindamas valgyti uždraust vaisi .

Gundytojas ir šios dienos jaunuoliui taria: "Dievas dav tau k n ir pom gius. Naudokis. To reikalauja sveikata. Tai ne nuod m , o tik ištikimumas gamtai". —

Nor damas palaužti jauno vyro ar moters vali , gundytojas ateina kit kart profesoriaus, mokslininko pavidale, brukdamas rankas knyg , kuri pakerta iš jaunatv s puosel tus tauriuosius principus. Gundytojas si lo suk lupim gražiais vardais užmaskuot . Palaidum jis vadina meile, v agyst — pasi mimu, kas tau tur t priklausyti, puikyb — savo vert s žinojimu, abejones — laisvu galvojimu, nepaklusnum — savarankiškumu. Kiekvienam blogiui vis išranda skamb vard .

Ir niekas nuo t gundytojo žodži n ra laisvas. Kaip sako šv. Augustinas:

— Kol mes pasiliecame šios žem s kelion je, negali m s gyvenimas išlikti be pagund , nes tie puolimai ištobulina m s vidin pažang ... Pagund viesulai neturi užgesinti Dievo meil s ugnies, o j dar labiau p sti. —

Šv. Grigalius primena:

— Jeigu m s kelias Diev vykt pagal m s nor ir jokios pagundos neapsunkint m s pažangos, greit save pusiau herojais laikytume. —

Šv. Grigalius tuo nor jo išryškinti mint , kad pagundos vyksta su Dangaus sutikimu, kaip m s nuolankumo mokytojos, kaip m s gr dintojos dvasin je pažangoje. Tik reikia iš m s pus s ryžtingo atsparumo. Kaip šv. Tomas kad rašo:

— Yra žmogiška b ti gundomam, ta iau b t velniška su pagunda sutikti. —

Šviesi dvasinio gyvenimo žvaigžd — šv. Bernardas — gundym prasm taip nusako:

— Gundymai turi ateiti, nes kas gi kitaip b t apvainikuotas, kaip tas, kuris ryžtingai kovojo... —

Teisus yra ir didysis menininkas bei mintytojas Michelangelo, kuris iškalbingai pažym jo:

— Tamsiomis gundym valandomis gimsta šventieji. —

Tik svarbu gundymams atsisipirti ryžtingai nuo pat pradžios. Kas tik mums sako k nors priešinga prieš katalik tik jim , prieš katalik dorov , tai yra užsimaskav s gundytojas. Juo mes geriau savo tik jim pažinsime, juo m s tik jimas bus tvirtesnis, juo bus mums lengviau vairioms pagundoms atsisipirti.

Iš kitos pus s — ia reikia jieškoti pagalbos iš augš iau. Šv. Augustinas prasmingai sp ja:

— Kas tepasitiki tik savo j gomis, bus parbloktas pirma, negu kova prasid s. —

Kart moksleivis buvo vienas savo kambaryje. Pirm kart gyvenime savo viduje jis gr m si d l savo jauno gyvenimo skaistumo. Jo akys žib jo ir rankos virp jo. Ir tada "pripuolamai" kambar ženg jo motina. Tik vienas žvilgsnis jai visk atskleid . Ji sustojo, ir jos akys be žodži si siurb s naus jaunas akis. Ir tada ji iš jo. Ta iau tas motinos žvilgsnis jaunuol lyd jo vis gyvenim ; suaug s vyr , jis prisipažino, kad to momento atsiminimas j daug kart išgelb jo nuo suklypimo.

Neužmirškime, kad ir m s Dangiškos Motinos — Marijos gailėstingas ir mylintis žvilgsnis visur ir visada mus smeigtas.

PERSIMAINYMO ELGESYS

II gav nios sekmadienis

Kart Makedonijos karalius Pilypas tar vyriausiam At n valdininkui:

— Aš daug kart gird jau apie J s miest . Daug kas man sak , kad jisai ypatingai gražus.

— Valdove, — atsiliep užkalbintasis Demades, — tau sak ties ; bet juk niekas negali nupasakoti didingumo ir grožio m s miesto, kaip tik tas, kuris j mat , o netgi žodžiais ir ne manoma pavaizduoti visos tikrov s. —

Valdovo raginamas Demades kalb jo apie žmoni turtin-gum , apie pastat grož ir apie augšt švietim , kuo buvo gars s At nai. Kai jisai baig savo pasakojim , karalius Pi-lypas sušuko:

— Tas miestas turi b ti mano, kad ir kažin kiek tai kaš-tuot . Visk padarysiu, kad tik tas miestas b t mano.

Jei mes ir nepritartume šio karaliaus siekimui užimti sve-timus miestus, tai vis d lto yra vieta, nuostabaus grožio ir didingumo, kurios siekti yra net m s pareiga. Tai vieta, apie kuri šv. Povilas pasak , kad nei akis nereg jo, nei ausis negird jo, nei žmogaus šird n ra j — k Dievas paruoš tiems, kurie j myli. Tai — Dangus. Šios dienos Evan-gelija nupasakoja, kaip apaštalam Petru, Jok bui ir Jonui buvo suteikta galimyb pajusti nors nepiln atspind tos dan-giškosios vietos didingumo, kada Viešpats persimain j aki-vaizdoje ir kada jie džiaug si, kaip jiems ia gera b ti. J -

zaus veidas žib jo, kaip saul, Jo drabužiai pasidar balti, kaip sniegas. Apaštalams tai buvo Dangaus prošvaist .

Šventasis Augustinas, primindamas t amžinos laim s viet , kalb jo:

— Ten išnyksta visi vargai ir dejon s, ten nesigirdi verksmo, o tik garb s giesm , ten džiaugsmingai skamba aleliuja ir amen, ir harmoningai tie garsai maišosi su angel choru. Ten be pabaigos džiaugiamasi Dievo akivaizda, ir ten meil be nusivylimo. —

Tos amžinos laim s viet vaizduodamas, kitas didysis krikš ioniškojo pasaulio mintytojas — šv. Tomas Akvinietis — raš :

— Ten kiekvienas myl s kit kaip pat save ir džiaugsis kito džiaugsmas kaip savo, ir d l to vieno džiaugsmas ir laim dar labiau padid s, nes ten vieno džiaugsmas bus vis džiaugsmas. —

Mirtis ten nebeg sdins, tik bus laim ir gyvenimas be pabaigos, nes išrinktieji bus taip arti džiaugsmo ir laim s šaltinio. D l to ir šv. Tomas primena, kad m s ilgesys turi ten krypti, kur mes žinome esant m s T v .

D l to viso mes suprantame, kod l toks gyvas Dangaus ilgesys buvo šventuosiuose. Šv. Ignacas Lojol sak :

— Kok pasibjaur jim man sukelia žem , kada aš m s tau apie Dang . —

Taip jis dažnai kalb davo pirmojo j zuit ordino name Romoje, iš balkono steb damas žvaigžd t dang .

Šv. Aloyzas Gonzaga savo paskutiniame laiške motinai, rašytame 1591 m., pasak šiuos žodžius.

— B t neteisinga, jeigu J s apverttum te kaip mirus t , kuris tur s gyventi prieš Diev , kad savo maldomis gal t daug daugiau pad ti, kaip jis iš ia gal jo. M s šis atsiskyrimas neužsit s ilgai. Ten, augštyb se, mes v l pasimatsime ir gal sime džiaugtis, ir niekada nebereik s mums atsisirti... Jeigu Dievas iš m s atima tai, k buvo dav s, tai daro tik tam, kad saugiau mus atvest t laisv s uost ir mums suteikt tai, ko mes visi ilgim s. —

Taurios sielos jaučia, žemėje, giliai jautė didį persimainymą, mėsą laukiant amžinybės. Sardinijos karalienė Marija Klotilda prieš mirtį (ji mirė 1802 m., tetur 42 m. amžiaus) savo nuodėmėms pasakė :

— O, kokia ta ramybė ! Kaip gražus Dangus. Augštin Dang ! —

Tačiau teisingai kurd. Faulhaberis primena, kad jeigu kas nori kilti augštybes, tas turi išmesti balastą, įsilegiant prieš žemę. Gavėnias laikas kaip tik ir yra tas, kad mes peržvelgtume tai per metus metus mus užgulant žemišką balastą ir išlaisvintume savo sielą sparnus. Pro gavėnias pelenus mums skardžiau turi sužibėti dangaus mėlynė. Ilgą damiesi amžinojo persimainymo Danguje, mes turime pradėti persimainymą, žemėje, kad nuo gyvenimo dulkių apsivaliusi mūsų siela suspindytų sniego baltumu, kaip Viešpaties rėbas.

KRYŽIAUS NEŠIMO TALKA

III gavėnias sekmadienis

Netaip seniai New Yorke valstybėje moksleiviai sudarė savo centus, kad galėtų taisyti naują akmens paminklą Jurgio Washingtono armijos stipriausiam vyrui — Begordijui Hatch. Amerikos laisvės kovose tas vyras išgarsėjo kaip stipriausias, kada, paėmęs patranką ant pečių, pats vienas į nunešė .

Iš jo gyvenimo pasiliko viena smulkmena: buvo tas karys jau 60 m. amžiaus, kai kaimynai susimokė išbandyti jo stiprumą . Buvo bėgęs vyras pakviestas prie statybos. Kai reikėjo kelti sieną, vyrai tai stipruoliu pastatė vidurį . Jam davus ženklą kelti, susimokė liai simuliavo nei kiek nekeldami, tačiau pirmasis JAV armijos stipruolis pats vienas sieną stengė pakelti.

Mums tas viskas — tik istorin smulkmena. Ta iau tai drauge ir proga prisiminti kit Vyr , galing dieviška j ga, kuris vienas tur jo pakelti med , sunk kryžiaus med . Ne tik pakelti, bet ir nešti — ir Jeruzal s gatv mis, ir kopiant Kalvarijos kaln . Ir tie, kurie jam tur t pad ti, simuliuavo, daugelis tebesimuliuoja ir dabar. T kryžiaus nešimo talk mes ypa turime prisiminti gav nioje, Viešpaties kan i min jimo laikotarpy.

Tre io gav nios sekmadienio Evangelijoje girdime m s Viešpaties žodžius:

— Kas ne su manimi, tas prieš mane...—

Yra daug b d , kaip galima b ti kartu su Viešpa iu, ta iau gav nios metu mes labiausiai gal tume t prisiminti: ar mes padedame Viešpa iui nešti kryži ? Prisimindamas, kad Viešpats per keturiasdešimt dien pasninkavo ir meld si, ar aš jau iu reikal kokio nors apsimarinimo ir susivaldymo? Kristus praleido keturiasdešimt dien nuošalume; ar aš jieškau b d pasitraukti nuo mane blaškan io bendravimo?

Kristui kryžiaus j ga nieks negal jo užd ti, jeigu jisai pats neb t nor j s tos kan ios ir pažeminimo sau pasirinkti, kad atsiteist už m s suklypimus. Ar mes turime to Viešpaties, kryžiaus neš jo ir Jo kan ios meil ? Ar mes turime nors maž atspind to jausmo, kuris šv. Ignaco Lojolos l - pas d jo tuos žodžius:

— Visi saldumynai, kuriuos b t galima surinkti iš vis pasaulio žied , neturi tiek saldumo, kiek actas ir tulžis m - s nukryžiuotojo Viešpaties... —

Šventasis Arso klebonas Jonas Vianney sakydavo:

— Mes privalome kryžiaus jieškoti taip, kaip godusis pinig ; ryžtingai nešamas gyvenimo kryžius paskutiniojo teismo dien mums užtikrins ramyb , dr s ir pasitik jim . —

Gilus mintytojas Sailer teisuus buvo tardamas, kad Viešpaties akivaizdoje kiekvienas kryžius reiškia mirt senojo žmogaus ir gimim naujojo. Kryžiaus ženkle pažym toji gav nia yra kaip tik laikas mir iai senojo žmogaus mumyse ir

gimimui naujojo, pagal kent jusio ir žmonij atpirkusio Kristaus dvasi .

Kryžius gyvenime kiekvienam yra neišvengiamas. Jo nemanoma nusimesti. Anot rašytojos Annette Kolb — niekas taip sunkiai nekrenta ant mūsų pečių atgal, kaip bandomas nusimesti kryžius. Ir tai reiškia, kad mes išmoktume tuos kryžius, kurie neišvengiami, nešti su ryžtinga kantrybe, ir kai mūsų kojos pradės svyruoti — turime atremti Kristaus kryžį .

Gavnios metas — nusimarinimo, išsižadėjimo, kantraus Viešpaties užduotį kryžiu nešimo metas, bet iš kitos pusės — neužtenka vien tik saugotis ko nedaryti. Reikia savo dmes nukreipti ir ger darb darym . Nuo jaunystės mes girdjome, kad yra trys pagrindiniai geri darbai: 1) malda — jungimasis su Dievu, 2) išmalda — meilė broliškam vienijimasis su artimu ir 3) pasninkas — išsižadėjimas tvardymas savo valios, kad stengtume gerume ištvirti.

Ir visuose tuose uždaviniuose kviečiama įieškotina kryžiuotajame mūsų Viešpatyje. Šventoji kankin mergel Eulija net liepsnos kankin nebuvo palaužta ir tik sušuko:

— O Viešpatie, kaipgi aš Tau esu dkinga, kad leidi ir man kentėti. Juo labiau mano kankin iškankina, juo daugiau aš Tave myliu. —

Rašytojas Strindbergas, prieš mirtį pamaš pieštuk popieriuje keliais žodžiais paliko savo testamentą :

— Ave crux, spes unica. Sveikas kryžiau, vienintele viltie. —

Tie žodžiai viliu buvo iškalti jo antkapyje.

Didysis kompozitorius Lisztas, tapęs tretininku ir Romoje pirmąsį mažuosius šventinimus, 1860 metais, Kryžiaus paugštinimo šventėje, rašė :

— Aš mirsiu savo sielą prirtvirtinąs prieš kryžiaus, to mūsų išganymo ir mūsų augšausios palaimos. —

Pritvirtinti sielą prieš išganymo kryžiaus — štai didysis vis gavnios uždavinys.

NUOLANKUMO IR D KINGUMO PAMOKA

IV gav nios sekmadienis

Kai šv. Teres l K dik lio J zaus gul jo ligos lovoje ir buvo jau iama art janti mirtis, at jusi vyresnioji, nor dama sustiprinti jos pasitik jim ir ryžtingum , tar :

— Mano dukra, J s esate pilnai pasiruošusi pasirodyti prieš Diev , nes J s visada nuolankumo doryb tikrai suprato. —

Šv. Teres l viltingai atsiliep :

— Taip, aš jau iu — mano siela visada tik tiesos tesiek . Sielos nuolankum aš supratau ir vertinau. —

Šiuo atžvilgiu šv. Teres l buvo tikra m s Mokytojo sek ja. Ji giliai perprato t pamok , kuri Išganytojas mums dav po duonos ir žuv padauginimo. Žmogus gal nei vienos žemiškos geradaryb s taip ne vertina, kaip alkio pasotinimas. Žmogus gali alkti dvasia ir to nepasteb ti, bet jis laikys didžiausiu geradariu t , kuris didžiajame reikale jam kasdien s duonos par pins. Argi nuostabu, kad po stebuklingo pasotinimo Palestinos minios nor jo Krist karaliumi padaryti, kad Jis visada jiems gausiai par pint duonos ir žuvies. Ir Viešpats, patyr s apie t nor J išaugštinti, pasisl p . Tai buvo taip žmogui b tina pamoka visiems amžiams.

Šventasis Jonas Vianney, Arso klebonas, gili ties pa br ž , sakydamas:

— Tik m s puikyb kliudo tapti šventaisiais. Puikyb yra tai grandin yd , gi nuolankumas yra grandin vis do rybi rožan iui. —

Gilioji mintytojo, taip pilnai pagavusi dvasinio gyvenimo prasm , šv. Teres iš Avilos, primena, kad juo daugiau žmogus art ja Diev , juo daugiau jis turi save mažinti nuolankume, kitaip jis pražus pavojuje. "Aš patyriau, — rašo ji, — kad visas maldingo gyvenimo pagrindas yra nuolanku-

mas, ir Dievas siel tuo augš iau iškelia, kuo ji labiau maldoje nusizemina."

Tik mums reikia pilnai nuolankumo dvasi suprasti. Nuolankumas nereikalauja paneigti tuos talentus ir sugebėjimus, kuriuos turime, bet reikalauja teisingai pripažinti, kad tos gerosios savybės yra mums Dangaus duotoji dovana; nuolankumas reikalauja matyti ir savo silpnybes bei menkystę, ir dėl to nesipiešti prieš kitus. Nuolankumas mus turi saugoti nuo žemiausios stabmeldybės rėšies — savęs paties garbinimo. Ryt išminčius Laotse gražiu palyginimu moko nuolankumo, tardamas:

— Vanduo yra naudingiausias ir bėtiniausias dalykas pasaulyje, o jisai savaime vis veržiasi gilyn. Taip ir išminčių supratimas turi ten vesti. —

Ir kai žmogus reiškiasi kukliame nuolankume, vyksta tai, kas Šv. Rašte pažadta, kad kas save žemina, bus išaugštinamas, nes, anot lietuvių priežodžio, juk auksas ir pelenuose žiba.

Ketvirtojo gavnios sekmadienio Evangelija mus moko dar vienos reikšmingos pareigos: prieš darydamas duonos dauginimo stebuklą, Jėzus mįjį ir padėjo. Išganytojas paliko ir mums pamoką — priimant maistą pirma padėkoti.

Nor dama kartą duoti gerą pamoką savo dukrai, viena motina pamokė elgetę, kad jisai pavalgęs pakilti nuo stalo ir nei žodžio netaręs išeit. Alkanasis taip ir padarė. Suvalgęs atsistojo, netaręs žodžio ir išdėlino pro duris.

— Mama, — kalbėjo mergaitė, — nebeduoki daugiau tam nemandagiam žmogui valgyti. Juk jis neišai nepasakė. —

Dabar motina atkreipė jos dėmesį, kad juk ji pati taip daro, nesizėgnodama prieš valgį ir po valgio, nesukalbama padėkos maldėlis. Tik dabar mažoji suprato, kaip labai ji buvo Dievui nedėkinga.

Pasaulyje daug alkstančių žmonių. Daugumas Azijos gyventojai tenkinasi tik du kartą per dieną valgydami, daugiausia vienodo maisto — ryžiai, jeigu dar jie pakankamai turi. Jeigu Apvaizda mums skyrė sotesnį kraštą, privalome jausti

d kingum ir j parodyti savo maldoje prieš valg ir po valgio. Tik gyvulys be niekur nieko puola prie lovio. Malda prie stalo rodosi s supratingum, mandagum; ji pelno mums daugiau Dievo palaimos; ji netgi higienos atžvilgiu vertinga, nes valandl s ramume atleidžia mumyse t darbo ir skubotumo tempim. Štai d l ko paskutiniame laikotarpyje net eil je JAV restoranvagon traukiniuose ir eil je valgykl bei viešbu i yra ant stal išd stomos kortel s su malda prieš ir po valgio.

DANGUS ATLYGINA KLUSNUM

Kan ios sekmadienis

Pl a iai žinoma švento gyvenimo amerikiet vienuol Motina Seton, kai dar buvo maža mergait, kart su t vais nuvyko aplankyti draug šeim. Mergait visus gražiai palinksmino skambia piano muzika ir sklandžia daina.

Kai jie sugr žo namo, mergait m t vus teirautis, ar jiems patiko jos muzika, ar jie džiaug si, kad ji steng net dainuoti pranc žiškai?

— Taip, brangute, — atsak t vas. — Mums buvo didel laim. Ta iau didžiausi džiaugsm mums atneš mintis, kad tas pasiektas laim jimas buvo paklusnumo vaisius. Jeigu m s neklausydama b tumei atsisakiusi imti muzikos pamokas ir nesiryžusi mokytis pranc žiškai, to viso džiaugsmo neb tume pergyven. Ar matai, kaip Dangus atlygina paklusnum? Tikiu, kad tai bus tau pamoka visam gyvenimui. —

Ir iš tikr j ta pamoka b simajai vienuolei labai daug pad jo v liau skirti savo j gas ir laik Dievo ir žmoni tarnybai.

T pamok savo pavyzdžiu Viešpats Kristus ir mums perteikia penktojo gav nios sekmadienio Evangelijoje. Kalb da-

mas apie savo Dangiškį T v , Viešpats J zus pasak : "Bet aš pažstu J ir laikausi Jo žodžio."

Dangiškį T v pažstame mes visi tikintieji. J ir išpažstame, ta iau ar visi mes esame reikiamai klusn s Jo žodžiui? O tai yra nepaprastai didel s svarbos reikalas. Didysis pranc z pamokslininkas Lacordaire yra iškalbingai pabr ž s:

— Paklusnumas padaro, kad žmogaus valia ima atitikti Dievo vali . Paklusnumas mus iškelia augš iau m s pa i ir kovoje su blogiu mums padeda b ti Dievo j gos dalininkais. P a t a r l i k n y g o j e teisingai skelbiama, kad paklusnus vyras reiškia pergal (Pat. 21, 29). Klausyti, reiškia pergal ti. —

Pergal ti vis pirma save, palenkti geram. Šv. Grigalius buvo teisus, tardamas:

— Galb t žmogui pasiseka nesunkiai išsižad ti visos savo nuosavyb s, ta iau tikrai sunku išsižad ti paties sav s, o paklusnumas dažnai ir to reikalauja, užtat jis yra toks brangus Viešpaties akyse. —

Šventasis Ignacas Lojol netgi dr so pasakyti, kad savo valios išsižad jimas paklusnume turi daugiau vert s, kaip galia prikelti numir lius. Savo valios išsižad jimas ir klusnumas yra savo pom gi , savo gyvuliškos prigimties apvaldymas ir iškilimas augštesn valios ir dvasingumo sfer .

Ir švent j pavyzdys pabr žia mums t augšt klusnumo vert . Šv. Kotryna Sieniet savo mirties lovoje prisipažino:

— Aš neatsimenu nei vieno vienintelio karto, kad b iau nusikaltusi paklusnumui. —

Šv. Teres l , kuri žad jo iš Dangaus berti Dievo maloni roži liet , dar gyva b dama, su pasitik jimu kalb jo:

— Danguje Dievas išpildys mano valios troškimus, nes aš ia, žem je, niekada savo valios nepildžiau. —

Ji vykdt tik Dievo vali , tuo duodama ir mums pavyzd . Jo švent vali mes išskaitome iš Jo duot Dešimties saky m ir iš Jo duoto balso m s s žin je.

Toliau, mes turime būti klusnūs Bažnyčiai. Teisingai yra primenama, kad tam Dievas nra tvas, kas Bažnyčios ne-
laiko motina.

Turime būti klusnūs savo tėvams. Juose telkiasi dvi nepaprastai augštos vertės savybės: jie turi didelį patyrimą ir, antra, jie mus myli. Meilės ir išminties patarimų vadovaujami, mes žygiuosime laimės vieškeliais, patys skindami pasisekimą ir nešdami džiaugsmą tiems, kurie mums gyvast davė, — savo tėvams.

Turime būti klusnūs ir teisėti savo vyriausybei, savo viršininkams. Jie yra viešosios gerovės sargai ir atskirus interesus galės kmingai derinti vienon bendron harmonijon.

Ir tas visuotinis klusnumas turi būti pastovus. Kartą vienas vaikas paklaus savo tėvų:

— Tėveli, kada aš būsiu pakankamai didelis, kad galėčiau daryti tai, ko noriu?

— Niekada, sūnau. Niekas tokios senatvės nesulaukia...—

Daug tiesos tame atsakyme. Išsilaisvinimas iš klusnumo Dievui, Bažnyčiai, tėvams, vyresniesiems būtims gyvuliškos prigimties prasiveržimas, nelaimingas mums ir visiems tiems, kurie su mumis susidurti.

Šios dienos Evangelija turi mums dar vieną gilią pamoką. Mes skaitome, kaip žydai net po to, kai Viešpats pasisakė apie visišką klusnumą Tėvui, mąstė, kad mest J. Ir J. Zus pasislėpti. Ir mes pramatykime tai. Net ir tada, kai mes būsimė nuoširdžiai klusnūs Viešpačiui, žmonės, jei akmenimis ir neapmėtys, bet liežuviais tikrai plaks. Juk kai šv. Jon Vianney, išvargus nuo pasninko, žmonėms pamatydavo, piktieji sakydavo, kad jis išblyškė nuo palaido gyvenimo. Jei puol šventuosius ir Kristą, kaipgi mes galėtume išlikti be priekaištų? Tačiau tvirtai asmenybiškai tai neišmuša iš kelio, kur rodo Dievas ir šis žin.

SUSILAUK S NEUŽG STANCIOS MEIL S

Verb sekmadienis

Senov s Romos istorijoje mes užtinkame vis eil aprašym apie suruoštas iškilmes gr žtantiems pergaltojams. Vienas iš toki didži j triumf buvo atšv stas 61 metais prieš Kristaus gimim . Dvi dieni Pomp jaus kariai žygiavo Romos gatv mis, nešdami karo grob iš daugelio žemi , kurias jie užkariavo. Pagrindin s gretos jo Via Sacra — Šventuoju keliu.

Šalia aukso turt ir brangenybi , kariai ved si gausius belaisvius. Augštai iškeltos bronzin s lentos, su išgraviruotais jose nukariaut viet vardais, tapgi buvo nešamos triumfo procesijoj. Tarp užkariaut viet buvo t kstantis pili ir devyni šimtai miest . T vis iškilmi tikslas buvo Pomp j paskelbti viso pasaulio užkariautoju; bet — kaip ir daugelis kit karine j ga iškilusi vyr , Pomp jus neužilgo buvo nublokštas nuo sosto.

Verb dienos Evangelijoje mes išgirstame apie kitos r - šies triumfo procesij — iškilming Viešpaties žygiavim Jeruzal . Ant asil s jojan iam Viešpa iui pagerbti minios entuziastiškai ties savo drabužius, šaukdamos: "Osanna Dovydo S nui! Pagirtas teesie, kuris ateina Viešpaties vardu".

Viešpats J zus paprastai jieškodavo nuošalumo ir vienuomos, ta iau dabar jis leido žmon ms j pagerbti kaip karali . Kas vyko t pirm j Verb sekmadien , to Išganytojas nori, kad kartot si nuolat. Mes turime J pripažinti ir garbinti kaip m s valdov . Kada Pomp jus tur jo savo triumfo žyg , jisai liep nešti vaisius ir gyvulius iš užkariaut krašt ; bet tai buvo tik maža dalis pasaulio. Šiandien visos pasaulio tautos, kurias tik pasiek krikš ionyb , yra išsirikiavusios toj Verb palmin j procesijoj. Kristaus užkariavimai pasiek vis s rases, visus kraštus. Pomp jus užkariavo 900 miest . Kas gali suskaityti, kiek miest Kristus yra užkariav s, ir tai ne

j ga, bet meile. Užkariav s vairi viet gyventojus taip, kad jie daugelis sutikt geriau už Krist mirti, negu Jo išsižad ti. Pomp jaus triumfo žygyje buvo vedami belaisviai. Išganytojo triumfalin je procesijoje žygiuoja milijonai, kurie yra Jo meil s pavergti.

Tas triumfalinis Viešpaties žygis, vyk s prieš 2,000 met Jeruzal je, dabar kartojamas t kstan i t kstan ius kart , kur tik yra altorius, kur tik šventinamos palm s Verb dien . Tuo išreiškiamą nepalyginamoji Išganytojo didyb . Teisingas buvo Kirilas Jeruzolimietis, kai jis pratar :

— Visi valdovai mirties valand kartu su gyvybe praranda ir savo j g , tik Kristus nuo savo mirties ant kryžiaus yra garbinamas visame pasaulyje. —

Ir Kristaus garb pralenkia pakiliausi šios žem s garsi j garb . Anot Victorio Hugo, juk Pitagoras, Epik ras, Sokratas, Platonas yra tik degalai (fakelai), o Kristus yra pati diena.

Tas jausmas ir iš Bossueto l p išspaud šauksm :

— Tik Tu vienas esi Viešpats, Tu vienas augš iausias, J zau Kristau! —

Net ir istorijoje neužmirštamas Napoleonas, kalb damas su generolu Bertrandu apie Krist , prasitar :

— Tik kite manimi, aš paž stu žmones. Aš jums sakau: J zus Kristus buvo daugiau negu žmogus. —

Taip, milijonai l p šiandien šaukia, kad Jis — yra Dievo S nus.

Pranc zijos pamokslininkas Lacordaire, prisimindamas triumfuojan io Kristaus garb , kalb jo:

— Kas gi iš didži j žmoni buvo taip pamiltas? Aleksandras? Cezaris? Karolis Didysis? Kas iš išmin i ? Aristotelis? Platonas? Kas gal t sumin ti nors vien ... Tik vienintelis žmogus visais šimtmeiais susilauk neužg stan ios meil s, tai J zus Kristus. Jis yra vis širdži ir prot karalius. —

Gird dami Verb dienos Evangelij , mes greitį esame šaukti Viešpa iui osanna. Ir privalome baimintis tik vieno,

kad po valand l s kitos m s mintys, kalba, m s veiksmai
nepakartot to paties š kio, kur žydai kartojo prieš Pilot :
— Nukryžiuk!

KUR DABAR YRA KRISTAUS KAN IOS RANKIAI

Didysis Penktadienis

Kristus, kaip žinome, su savo prisik lusių k nu ženg Dang . Taigi, Kristaus relikvijos n ra jo k no dalel s, kaip kit švent j , bet dalykai, susij su Jo kan ia. Mokslininkas M. Rouhaut pašvent beveik vis savo gyvenim tyrin jimui t V. J zaus kan ios relikvij . domius jo susektus duomenis perduoda garsus pranc z rašytojas Ernest Heilo savo knygoje apie šventuosius: "Physionomies de saints". Pagal padavim V. J zus buvo augšto gio. D l to tai Simonas Kirenietis, kuris buvo pristatytas pad ti nešti kryži , kaip mažesnio gio, buvo pastatytas antruoju, priešaky jo Išganytojas. Apskaiiuojama, kad Kristaus gis buvo 184 centimetr arba truput l daugiau, kaip šešios p dos. Kristaus kryžius irgi buvo gana didelis. Pagal išsilikus padavim kryžius buvo penki metr (šešiolicos su puse p d) augš io, o skersin dalis — trij metr (beveik dešimties p d).

Kai šv. Elena atrado tikr j Kristaus kryži , buvo pastatyta Kristaus Karsto bažny ia, kur ir buvo pad tas šv. Kryžiaus medis. Ta iau 636 m. ta bažny ia buvo iš dalies sudeginta užpuolik ir, nuog staujant, kad ateityje panašiomis aplinkyb mis než t šv. Kryžiaus medis, jisai buvo išskirstytas dalis, kurios buvo išdalintos dešimt didesni j pasaulio bažny i . V liau kiekviena bažny ia nor jo tur ti nors mažyt Kristaus kryžiaus dalelyt . Daugiausia tai buvo galima pa-

tenkinti, nes Kristaus kryžius tur jo maždaug 178 milijonus kubini milimetr . Apskaičiuojama, kad Kristaus kryžius sv - r apie 90 kilogram (truputį daugiau kaip 198 svarus). Tai gi po mažyt jo dalel gal jo gauti labai daugelis bažny i . Jo dalel s yra ir lietuvi bažnyiose ir duodamos penktadieniais žmon ms pabu iuoti.

Vini , kuriomis Kristus buvo prikaltas, viena šv. Elenos buvo mesta Adrijos j r , kada buvo pavojus visam laivui audroje nusk sti, ir j ra nurimo. Dvi gi vynys yra Paryžiaus katedroje. Paryžiaus arkivyskupas pasteb jo ant vienos iš vini prilipusi dalelyt medžio. Buvo padaryta analiz ir rasta, kad medis tas pat, kaip ir Kristaus kryžiaus.

Eršk i vainik Konstantinopolio imperatorius trylikta - me šimtmetyje padovanojo Pranc zijos karaliui Liudvikui Šventajam, laukdamas iš jo paramos savo imperijai. Šv. Liudvikas pastat speciali kopy i tam Viešpaties eršk - i vainikui pagarbiam laikyti.

Pranc z revoliucijos metu eršk i vainikas iš kopy - ios buvo paimtas Nacionalin bibliotek , kaip ir muz j , bet 1806 m. gr žintas v l Bažnyiai ir patalpintas garsi j Notre Dame katedr , kur v liau buvo padarytas specialus relikviorius. Taciau ant to vainiko maža spygli belik , nes jie šv. Liudviko ir jo pasekj buvo išdalinti vairias pasaulio dalis — geidžiantiems tur ti ši brangi relikvij .

Laiptus Pontijaus Piloto priemyje, kuriais vaikš iojo teisiamas Kristus, šv. Elena 326 metais atgabeno Rom , ir ia žmon s pagarbiai jais eina keliais.

Nendr , kuri Romos kareivi pasity iojant buvo duota Kristui kaip skeptras, nebeiškio sveika. Dalis jos yra Florencijoje, kita dalis Bavarijoje, bet, sud jus dabar saugomas visas žinomas dalis, vistiek nesusidaryt pilna nendr .

Jietis, kuria buvo pervertas Kristaus šonas, Heraklito laikais iš Jeruzal s buvo atgabenta Konstantinopol , gi iš ia 1492 m. jos dalis buvo nugabenta Rom ir pad ta Šv. Petro bazilik . Tr ko smaigalio, kuris buvo Pranc zijoje. Popie-

žiui Benediktui XIV pasisek iš Paryžiaus atgauti t dal ir prijungti prie tur tojo koto.

Stulpas, prie kurio priiřtas Kristus buvo plakamas, ilg laik buvo saugomas Jeruzal je, v liau buvo atgabentas Rom , ir dabar per geležines groteles galima matyti šv. Praksedos bažny ioje.

Drobul , kuri buvo suvyniotas Kristaus k nas karste ir kurioje yra atspaud kruvini Kristaus žaizd p dsakai, karo metu buvo pasl pta Monte Vergine. V liau ji atvežta Rom . Garsi j relikvij palyd jo b rys malding asmen , pasaulie i ir dvasinink , tarp j buvo kardinolas Forsati, Turino arkivyskupas. Ta drobul v l iškilmingai pad ta Turino katedroje (Italijoje), jai specialiai rezervuotoje koply ioje.

Nuo Kristaus kan ios jau pra jo daugiau kaip devyniolika šimt met , ir n ra lengva atskirti tikr sias su tuo vykiu susietas relikvijas nuo tariam j .

Bažny ia n ra paskelbusi kaip tik jimo ties , kad visos augš iau sumin tosios relikvijos yra tikrai išlikusios tos pa ios, ta iau mokslinink tyrin jimai, kaip jau min jome, veda tai.

DIDŽIOSIOS PERGAL S ŠVENT

Velykos

Ir m s mintis, kaip Hosanna, šventa

V li atpirkimais kv puoja —

Ir v l mum kr tin gyva ir karšta!

Faustas Kirša

"Pragiedruli " autorius Vaižgantas visada buvo jausmingos širdies. Velyk džiaugsmas j pagavo, ir jis taip savo pergyvenimus išlieja:

Alleluja — tai džiaugsmo š ktel jimas. Tasai — valio! — kurs vienas tetesi išreikšti širdies pilnyb .

Alleluja — nugal jimo š ktel jimas. Tasai — urra! — kuriuo vienu tepasakysi: jau neb ra joki prieš .

Alleluja — tešaukiame per sukakt — Dievo S naus iš numir li kilimo, kad jis, mirdamas, nugal jo tai, kas rod s nenugalima: pa i mirt .

Alleluja per amžius stiprinosi žmonija savo sielas, semdamosi iš to pat šaltinio visokeriopos gyvyb s... —

Didysis m s dainius Maironis, kurio poezija taip susijusi su lietuvių siela, savo "Jaunoje Lietuvoje" taip rimuoja apie didži j švent :

"Velykos! Velykos!.. Kas j s nelauk ,
Kaip vaikas margai išrašyto kiaušinio!
Taip j s š met eil nusitrauk .
Nor jot atvykti be r bo žieminio.

Bet štai ir sulauk m! Giesm velykin
Išb go tolim dang šauniai;
Užkaito, iš džiaugsmo atšalus kr tin ,
Ir laim s ilg jos nubud sapnai."

Prisimin s Velykas savo eil raš i rinkinyje "Moren ugnys" poetas K. Brad nas maldauja:

Kelkis, Dievo S neli,
R pes i R pintoj li,
Dangaus Pasiuntin li.
Sausas medis jau sprogsta.
Krauju atgaivintas.
Kietos širdys jau gruzda,
Jau akys rasoja —
Kelkis, Dievo S neli,
M s vargo broleli,
Žem s Ramintoj li.

Nedaug kas mok s taip paprastai, bet kartu taip giliai atjauti ir Golgotos sopul , ir Velyk meil s žod , kaip lietuvių

poet Augustaityt . Jos eil raš i rinkinyje "Su baltu nuometu" randame š Velykoms skirt posm :

Iš t kstan io kryži pasaulio Golgotoj
tik vienas vienužis išganymu žiba;
ir saul , ir žvaigžd s, ir žydintis džiaugsmas
tik vieno medinio kryželio k ryba.

Ir prisiminusi, kad dar tik vakar t kryži neš pe iai nukankinti, o šiandien jam žem paklojo garb nematyt , poet toliau rimuoja:

Žied ankstyb j vainik vainikai;
altoriuose žvak s, ir bokštai pragydo,
kad jau sur dijo delne kalavijas,
ir meil sujudino širdis po skydu. —

Viena iš pa i tauriausi Lietuvos moter buvo žinoma aukl toja M. Pe kauskait , rašiusi Šatrijos Raganos slapyvardžiu. Savo dailioje knygel je "Vincas Stonis" taip aprašo Velykas Lietuvoje:

— Skaistus buvo dangus, tarsi ir Viešpats Dievas, kaip geras šeimininkas, liep savo angelams j švariai iššluoti prieš Velykas... Grioviuose pakel je žaliavo jauna, minkšta žolel , po kerais šen ir ten m lynavo ir baltavo pirmieji žiedai. Ant medži sprogo jau pumpurai. Laukai skamb jo nuo v - versio giesmeli . Visur kvep jo pavasariu. Rod si, jog visa žem kitoniška, kaip visados, jog ir ji prisirengusi prie tos linksmiausios švent s ir duoda garb Viešpa iui už Jo kanias ir Prisik lim . —

Savo gilia mintimi ir lakiu, poetišku jos išreiškimu laim - jo pirm viet radijo kalb tojas Fulton J. Sheen, kurio puiki kalb eil met su pam gimu klaus amerikie iai. Vienoje iš t kalb , kuri išspausdinta jo knygel je "The Eternal Galilean", jisai Kristaus prisik lim lygina su Bažny ios nenugalimu gaivastingumu:

— At jo diena, kad Roma man , jog jau nupjov paskutin rank , kuri gal t daryti kryžiaus ženkl , ir nutildžiusi

paskutin liežuv, kuris ištart vard prisik lusio Kristaus. O betgi — koksai istorijos sprendimas? Istorijos žodis yra žodis apie tuš i grab. Ne krikš ionys išmir, bet žuvo Roma. Ne Kristus mir, o mir pati mirtis. —

Vienas iš garsiausi Vokietijos vyr, kard. Faulhaberis, savo raštais ir pamokslais sugeb jo taip gražiai dievišk sias tiesas ginti nuo žmoni pasik sinim. Jisai, Velykas prisimins, kalba apie mirusi j prisik lim.

— Kristaus prisik limas ir mirusi j žmoni prisik limas laiko atžvilgiu yra atskirti, kaip Velyk dienos rytas nuo vakaro, ta iau iš vidaus tuodu dalyku yra taip sujungti, kaip dailios katedros kertinis akmuo su jos bokšto viršutiniu akmeniu. —

Gal nei vienas iš nauj j laik kalb toj nesusilauk tokio susidom jimo, gal nei vieno veikalai n ra išversti toki daugyb kalb, kaip Budapešto profesorius Tihamerio Totho. Jisai apie Velykas paraš net ištis knygy, kuri buvo išversta ir angl kalb: "The Risen Christ". Prisimindamas karst, iš kurio atsik l Viešpats, prof. Tothas taip rašo:

— O šventasai karste, kuris spinduliuoji skaist žib jim ant m s; o palaimintas tuš iasis Velyk kape, kuris skleidi švies m s žemiškas keliones; o m s triumfuojantis Kristau, kuris po atsik limo pergals stovi galingai prieš mus ir kuris m s padr sinimui rašai m s širdis, kad anapus vis kov, anapus vis kan i ir bandym, anapus žemiškos kalvarijos, anapus mirties ir grabo, anapus sunaikinimo ir sud l jimo m s laukia šviesus, palaimingas, niekad nevystantis amžinojo gyvenimo triumfuojantis vainikas; o garbingasis prisik l s Kristau, tik Tu vienas esi laidas prieš nepalaužiamus, geležinius keitimosi, nykimo statymus; tik Tu vienas gali padaryti, kad iš vystan i j, mirštan i vainik ant m s kapo sužyd t amžinojo gyvenimo viltis. —

Atskleid "The Encyclopedia Americana", ir rastume, kad Talmage buvo toks kalb tojas ir pamokslininkas, jog per 30 met Amerikoje jo kalbos kas savait buvo spausdinamos,

ir jos pasirod net 3,600 vairi kalb laikrašiuose. Prisiminkime jo žodžius apie Prisi- kimo lim :

— Nei Sanhedrino antspaudas, nei miesto kareivi brys, nei akmens stogas, lubos ar sienos negal jo kriptoje sulaikyti Kristaus. Taip, nors ant m s užgri t kaln mas s, negal t išlaikyti prisl gt . Kapo durys bus nuverstos ir mus apdengusios sunkenyb s išblaškytos dulkes. —

Spurgeon buvo kalb tojas, kuris minias sutraukdavo. Verta yra pasiklausyti jo balso:

— Jei J s neturite dalininkyst s gyvajame Viešpatyje, tegu Dievas pasigaili j s ! Jei J s neturite dalininkyst s prisik lusiamė iš mirties Kristuje, tai neb site prikelti, kaip Jo išaugštintas k nas. Jei J s nepasieksite šio prisik limo iš mirusi , J s tur site pasilikti mirtyje. —

Atmintini jo reikšmingi žodžiai:

— Mes, krikš ionys, netikime, kad Kristus buvo vienintelis, kuris k l si ar kelsis iš numirusi . Mes tikime, kad kiekviena mirties lova yra ir prisik limo priminimas, — kad nuo kiekvieno karsto akmuo bus nuristas. —

TIK TI MEIL S DIEV

Atvelykis

Senov s Romoje, viešpataujant ciesoriui Vespazianui, senatas svarst , kaip b t geriausiai pavadinti augš iausi j j diev . Vieni iš j , matydami turting j pasisekim ir jausdami, kad augš iausioji dievyb turi b ti visko pilna, si l vadinti turting j dievu. Ta iau kiti tai atmet , sakydami, kaipgi tada prie jo gal s glaustis vargšai. Tada kiti, matydami galing j pasisekim pasaulyje, jausdami, kad augš iausioji b tyb privalo tur ti galios pilnum , si l vadinti galing j dievu. Ta iau kiti pamatuotai sp jo, kad tokiu b du

silpnesnieji nesijaus, kad tai j dievas. Treias pasil, kad b t pavadintas išminties dievu, nes išmintis ir yra kažkas nežemiška, kažkas augš iausia, kas reiškiasi visatoje. Taciau v l kiti sp jo, kad, taip pavadinus, paprastieji, eiliniai žmon s nesijaust , kad tai j dievas.

Tada vienas senatorius išvyniojo gražaus, malonaus veido vyriškio paveiksl , vaizdavus j augš iausi iš diev ; po paveikslu buvo parašyta:

— Aš myliu jus, aš apdovanoju jus, aš atleidžiu jums, nes esu Meil s Dievas. —

Ir tas senatorius pasil augš iausi j b tyb pavadinti Meil s Dievu. Tam pasil ymui visi pritar .

Jeigu pagonys paskelb tok nutarim , tai ypa mums, krikš ionims, kurie žinome, kad Kristus d l m s mir ant kryžiaus, kad jis iš meil s d l m s pasiliko m s altoriuose, tabernakulio kaliniu, — tinka J vadinti Meil s Dievu.

Nuoširdžiai pritardami tam vardui, mes turime jausti ir su tuo susijusi pareig — vis pirma tik ti Meil s Diev . Atvelykio Evangelijoje skaitome, kaip Viešpats prisik l s apsiereišk visiems apaštalams, kaip Jis neš visiems ramyb , ta iau taipgi skaitome, kaip apaštalas Tomas netik jo, kol jis negal s matyti rankose vini perdrim ir ned s savo rankos Jo pervert šon . Ir J zus, dar kart pasirod s, atvr netikin io Tomo akis, ir tada tas apaštalas sušuko:

— Mano Viešpats ir mano Dievas! —

Viešpats J zus ir mums pasirodo. Ne tokiu b du, bet pasirodo. Jis pasirodo savo meile, atleisdamas m s suklypimus ir suteikdamas toki šilum širdyje, kai mes s žin s dulkes nuplauname savo atgailos ašaromis ir atperkan iu Viešpaties krauju. Jis pasirodo mums kiekvienoj margaspalv j g lyt j, kuri kelia pavasar savo galvut iš purvinos žem s. Jis pasirodo nuostabiuose nak ia mirgan iuose žvaigždynuose, kuri judesiai tokie tiksl s, jog pagal dangaus k nus mes savo tiksliausius laikrodžius deriname. Jis pasirodo ir mums, tik reikia matyti ir tik ti.

Tik jimas yra nuostabios svarbos dalykas. Mes žinome, kaip kart pas didel Bažny ios prieš , pranc z filosof Diderot, mirus 1784 metais, at jo geras jo draugas ir labai nustebto, pamat s, kad anas kovotojas prieš religij moko savo dukrel katekizmo. Kai mažyt kur nu jo šal , tas draugas ir pareišk savo nusisteb jim , kaip dabar tas žinomas Bažny ios priešas moko savo dukter poteri . Ir Diderot jam atsak :

— Aš nežinau kitokio pagrindo savo dukteriai gerai išaukl ti, nes joks doros mokslas taip neveikia, kaip katalik tik jimas. —

Tik jimas mums didžiai svarbus, kaip proto pripažinta ir sielai svarbi tiesa. Jis mums svarbus, kaip dorov s ramstis. Pagaliau tik jimas mums svarbus ir kaip nauji sparnai sielai, nunešantieji antgamtin pasaul , parodantieji mums naujus, amžinus horizontus. Dar 1849 metais Van Thiers kalb jo Paryžiaus parlamente apie mokymo laisv . Jam kitas atstovas iš vietos š ktel jo, kad Bažny ia, es , priešinasi galvojimo laisvei, suvaržo minties laisv . Ir tada Thiers tvirtai pa- br ž :

— Aš daug studijavau vadinam j laisvamanyb — ir visada priedavau išvad , kad religija tik tiems kliudo m styti, kurie m styti dar n ra priaug . —

Tai gili ir tvirta tiesa. Didieji mokslininkai, šviesieji protai jaut glaud ryš su Dievybe. Mes žinome radijo išrad - jo Marconio liudijim , pasakyt 1935 metais vienoje kalboje:

— Vienas pats mokslas negali išaiškinti daugelio dalyk , ypa vis didžiausios paslapties — m s buvimo. Aš su pasididžiavimu pareiškiu, kad esu tikintis, ir tai — katalikas.

Mums niekada iš atminties neišdils Ekvadoriaus prezidentas Garcia Moreno. Jis buvo karštas katalikas. Bažny ios priešai jo nekent ir pasiryžo j nužudyti. Viešpaties Atsimainymo švent je 1875 m. rugpj io 6 d. prezidentas Moreno prieš parlamento atidarym pri m Šv. Komunij . S mokslininkai j t pa i dien nužud . Mirštant jo paskutinieji žo- džiai buvo:

— Dievas nemiršta!

Tai kankinio krauju išrašytas tik jimo išpažinimas, kuris ir m s krauj karštu tik jimu uždega.

GERASIS GANYTOJAS

II sekmadienis po Velyk

Laikraštininke Susan Russel prieš eil met apraš šitok vyk: ji aplank kal jim, kad gal t padaryti interview su pasmerktu mirti vyru. Jai buvo nepaprasta staigmena, kai, eidama kal jimo vyr skyriaus patalpomis, ji pamat ant sienos kabant Gerojo Ganytojo paveiksl, kaip Jisai jieško paklydusios avel s. Gavusi kal jimo viršininko leidim, ji pasir pino išsikalb ti su tuo vyru, kuriam priklaus paveikslas ir kuris po dienos darbo sugr žo poilsio savo kamer. Kai laikraštininke paklaus j apie t paveiksl, kalinys m pasakoti:

— Prieš daug met mano motina namuose tur jo paveiksl, kaip šis. Ji mums vis pasakodavo, kad nors mes ir kažinkok suklydim padarysime, jeigu mes tikrai, nuoširdžiai gail sim s ir stengsim s taisytis, ateis diena, kada Gerasis Ganytojas mus atras ir v l pasiims savo avid s prieglobst. Ji taipgi išmok maž maldel. Aš, — kalb jo toliau kalinys, — toli buvau nuklyd s ir niekada nebuvo geras nei sau, nei kitiems. Bet aš gailiuosi niekais praleisto gyvenimo. Kiekvien vakar aš sukalbu t maldel Ger j Ganytoj, ir kažkaip aš vis viliuosi, kad kuri nors dien Jis mane atras ir susigr žins atgal. —

Toliau kalinys pasipasakojo, kad š paveiksl jam dovanujo viena Gerojo Ganytojo vienuol sesel, kurios jis to praš. Ir taip tas paveikslas iš toli esan i nam pasiek kal jim, kad prisid t prie to vyro gr žinimo motinai.

— Kažkaip aš jau iu, — raš laikraštininke Russel, — kad Gerasis Ganytojas atras t vyr ir saugiai susigr žins j savo avid . Jeigu tas paveikslas neb t prieš ano piktadario akis, vargu ar jisai kada sukalb t maldel ...—

Visiems mums prieš akis reikia tur ti Gero Ganytojo aprašom antrojo sekmadienio po Velyk Evangelijoje, ir jieškoti Jo globos. Mes net gal tume kartoti tuos maldos žodžius, kurie rašyti kaikuriuose vietose laikomas šv. mišias prie Gerojo Ganytojo. Tose šv. mišiose meldžiamasi:

— Viešpatie J zau Kristau, tu Gerasis Ganytojau; tu už savo avis atidavei savo gyvast . Suteiki, kad mes ia, žem - je, sektume tavimi, kaip geru Ganytoju, ir taip b tume nuvesti dangaus amžinojo gyvenimo pievas. —

Mes turime jieškoti Gerojo Ganytojo globos. Ta iau tam vis pirma reikia pajusti nuošird Jo globos reikal . Kaip rašytojas Prohaszka sako:

— Kai jau kas nors pradeda jausti kent jimus d l savo nuod mi padarini , tada jis jau yra kelyje patyrim Gerojo Ganytojo meil s. —

Toksai jau greit prad s kartoti žodžius, kuriuos Donoso Cortes, anas nauj žemi atrad jas, pasak paskutinius prieš mirt :

— Mano Dieve! Aš esu tavo tvarinys. Tu pasakei: aš visus patrauksiu prie sav s. Trauki mane prie sav s. Priimki mane pas save. —

Kiekvienas iš m s suklumpame kely. Daugelis pasukame pasitaikius klystkel . Užtat m s sielos ryšys su Geruoju Ganytoju turi b ti nuoširdus ir tvirtas, pilnas pasitik jimo ir klusnumo.

Toliau — privalome atminti, kad Gerasis Ganytojas gyveno ir mir daugiau kaip prieš 1900 met . B t paika galvoti, kad su Jo mirtimi ir žengimu Dang jau ir baig si Jo ganytojiška globa. Kas dabar Jo viet užima? Tie, kuriuos Jis siunt ganyti jo avis: kunigai, vyskupai. Tod l su jais turi b ti glaudus m s ryšys.

Kristaus paliktieji ganytojai maitina ganomuosius, teikdami dvasios maist : tik jimo tiesas, o labiausiai — maitina, dalindami pa i Gyv j Duon — Eucharistijoje.

Svarbi ganytojo pareiga yra ginti avis nuo vilk , saugoti nuo nuoding augal . Dvasiškieji ganytojai sp ja mus nuo pavojing pasaul ži r , nuo žalingo nepadori rašt skaitymo, nuo visko, kas gal t sužeisti j ganom j dvasin gyvenim ar žudyti j siel ; ar mes imame šird j patarimus ir persp jimus?

Gerai sid m tini šv. Leono žodžiai, kuriais jis skelb :

— Dievo tautoje yra tiek daug kunig , tiek daug ganytojų , ta iau jiems visiems vadovauja Petras (šv. T vas); jis visiems vadovauja, kaip augš iausias paties Kristaus pastatytas ganytojas. —

Jam priklauso m s visiškas pasitik jimas ir klusnumas.

Šituo atžvilgiu mums pasilieka labai prasmingas antkapis ant neužmirštamo istoriko Liudviko Pastoro palaik . Jo pavard reiškia Ganytojas. Taigi ir jo paminklui iš metalo buvo nulietas Gerasis Ganytojas ir iškaltas šitoks paties mokslininko sustatytas užrašas:

— ia laukia Kristaus pažad to prisik limo mirtingosios liekanos Liudviko Pastoro... Pilnas nuoširdžios meil s Bažnyiai, jis laik sau didžiausia laime gyventi katalik tikyboje ir savo visas j gas pašv sti popieži istorijos tyrimui. Kaip vargingas nusid j lis, jis prašo išmaldos — sukalb ti už j maldel . Mano J zau, tu gailestingasis... —

DAR VALAND L ...

III sekmadienis po Velyk

Prieš ketvert šimt met Anglijoje gyveno garsus valstybininkas ir nuostabus katalikas Tomas Morus. Jis buvo valstyb s kancleris, taigi pirmaujantis po karaliaus vyras. Kara-

liumi tuo laiku buvo Henrikas VIII. Kai valdovas sumanė mesti savo tikrąjį žmoną ir vesti karaliaus dvaro damą Oną Boleyn, Tomas Morus tam pasipriešino. Kancleris buvo artimas karaliui, patikimas ir drąsiai valdovą kalbėjo. Kada Henrikas VIII, negaudamas iš popiežiaus pritarimo savo kreviemių planams, atsimet nuo katalikybės, patsai pasiskelbdamas Anglijos bažnyčios galva, Tomas Morus nesutiko jo pripažinti ir buvo uždarytas kalėjime.

Karalius būtinai norėjo Tomą Morą palaužti, kad jisai prisiektų ištikimybę naujai "bažnyčios galvai" — Henrikui VIII. Jis netgi sugundė vyriausio kanclerio dukterį prikalbinti tai. Jai nesisekė. Tada pas ją kalėjime atėjo jo žmona ir verkdama kalbino, kad jisai prisiektų karaliui ir išsilaisvintų iš to dvokiančio kalėjimo.

— Gal tum praleisti dar daug laimingų metų su manimi ir su savo dukterimis, — kalbėjo žmona.

Tomas Morus, jautriai ją pažvelgęs, paklausė:

— Kaip manai, brangioji, kiek ilgai aš dar galėčiau su jumis gyventi?

— O, — atsiliepė žmona, — mažiausia — dar kokius dvidešimt metų.

Ryžtingasis kalvinys apkabino savo žmoną, su giliu širdinimu tardamas:

— Mano brangioji, dvidešimt metų ar net šimtas metų yra tiktai maža valandėlė, palyginus su milijonais amžinybės metų. Po šios valandėlės mes būsimės laimingi amžinai. —

Ir ryžtingasis Tomas Morus be baimės jo sutikti mirti. Paskutinį momentą ir tai jis nenustojo savo geros nuotaikos. Užvestas egzekucijos vietoje, ant ešefoto, padėjęs galvą ant kaladės, nusuko savo barzdą, pastebėdamas:

— Ji tai jau tikrai neišdavė karaliaus... —

Ir Bažnyčia ta didžio charakterio vyrą yra paskelbusi šventuoju, amžiais rodydama tikintiesiems, jog žmogaus gyvenimas žemėje — tik valandėlė, ir mūsų visas dėmesys turi būti atkreiptas amžinybė.

Tre i sekmadien po Velyk Evangelijoje net septynis kartus suminima ta "valand l ". T žod pats J zus ištar , lyg pabr ždamas mums šio gyvenimo laikinum . Šios Evangelijos šviesoje mes lengvai suvokiame, kad visi šio gyvenimo dalykai t siasi tik valand l — ir so ios turtingumu dienos, ir liga, ir kent jimai, ir džiaugsmas, ir šypsenos su ašaromis; valand l tetruks ir mus slegi nesusipratimai, ir m s pagundos, ir ramyb , kuria džiaugiam s, ir bet kokie jausmai. Nieko pastovaus pasaulyje n ra. Viskas tetrunka tik valand l .

To šviesoje mes privalome prisiminti, kad ir nuod m s teikiama pom gi akimirka irgi t siasi tik valand l , ir tai labai trump . Žmogus, kuris suktumu telkia sau g rybes, tur damas vilt užtikrinti savo ateit , privalo prisiminti, kad ta jo ateitis — tik valand l . Žmogus, kuris gyvulišk potrauki tenkinime jieško džiaugsmo, turi jausti, kad jie t sis tik trump valand l , ir jie gal s b ti apmokami amžinyb s kaina...

Štai d l ko vienas mintytojas yra išmintingai pasak s, tardamas:

— Mirti, žinant, kad po to nesusilauksime kent jim , yra malonumas, vertas kent jimo — gyventi be pom gi malonumo. —

D l to ir lietuv rašytoja Marija Pe kauskait , taurus ir švento b do moteris, mums žinoma Šatrijos Raganos vardu, yra pareiškusi:

— Viskas ia, žem je, tik sapnas, o tikrov — ne ia. Amžinojo užmigimo valanda (—mirtis) tikrumoj tai pabudimo valanda. —

Ir didysis Europos mintytojas kard. Faulhaberis vaizdžiai tikin iuosius pamok :

— Dirbkite laike, bet amžinyb s šviesoje. Prieš elektrines triukšming fabrik pašvaistes neturi išbl sti amžinoji lempe l ties tyliuoju tabernakuliu, ir d m debesys iš dirbtuvi d mtrauki neturi užtemdyti žvaigždži vaizdo. —

Dešimtame šimtetyje viename Italijos vienuolyne gyveno didelis išminties vienuolis, vardu Nilas. Karalius Otonas III, keliaudamas per Italiją, sustojo tame vienuolyne ir panoręs pasikalbėti su Nilu, vairiais jam rūpimais svarbiais klausimais. Karaliui patiko jo atsakymai, ir, norėdamas atsidėti, pratarė:

— Prašyk manęs, kokios tik nori malonės. Aš viską tau padarysiu. —

Nilas sudėjo rankas kaip maldai ir su giliu rimtumu pratarė:

— Valdove, vienintelio dalyko aš tave prašau, tai kad tu atsimintumei savo sielos išganymą. Nors tu ir esi karalius, bet mirsi, kaip miršta visi žmonės, ir reikės duoti Dievui apyskaitą. —

Tie žodžiai karaliui padarė gilų spūdį; iš jo jis pasimokė. Ir daug laimėjo, nes su gyvastimi jam teko atsisveikinti jaunystėje, nesulaukus brandžios senatvės.

Evangelija, primenanti valandėlį laiko, skirtą mums naudotis gyvenimu, moko ir mus, nepasikant trumpai tveriančiuose laikinuose dalykuose, savo viltį ir ilgesį nukreipti amžinatvę, kuri mūsų laukia, ar apie ją mes mąstome, ar ją užmirštame.

RAMYBĖS BEJIEŠKANT

IV sekmadienis po Velykų

Vienas augštas anglas, dėl kažko nusikaltęs karaliui, buvo nubaustas kalėti iki gyvos galvos. Uždarius jį kalėjimo mūroose nuošalioj kameroj, suspaudė jį gilus skausmas ir nusiminimas... Norėdamas nors kiek palengvinti savo kančias, jis iškalėjimo sargo išprašė kaltinimą ir plaktuką.

Pradėjo kalėjimo sienoje kalti Nukryžiuotojo paveikslą, drauge tarybą savo kūriniui liedamas ir savas kančias. Ir nuosta-

bu: bedirbdamas savo sieloje pajuto nepaprast ramyb ir paguod . Bekaldamas Išganytojo paveiksl sienoje, jis vis pirma j spaud savo sieloje ir surado t ramyb , kuri tik tik jimas gali duoti.

Ketvirto sekmadienio po Velyk Evangelijoje mes skaitome Viešpaties J zaus žodžius, kuriais jis pasisako pasitrauksi s nuo apaštal , nuo savo mokini , bet prižada jiems atsi sti Ramintoj , Šv. Dvasi .

Brangus tai pažadas ir geras parinktas vardas Šv. Dvasiai. Apskritai, ramyb viešpatauja to sieloje, kuris gyvena Dievo dvasia. Vis pirma, jis nesiblaško, nes žino gyvenimo tiksl ir keli , kuriuo turi eiti. Jei jis tame kelyje suklumpa, žino, jog gali jieškoti ir rasti sustiprinimo Viešpaties paliktuose sakramentuose. Jeigu jam šios žem s kelion yra kieta ir sunki, jis gaivinasi nesibaigian ios ramyb s viltimi amžinatv je. Toksai žmogus nepraranda ramyb s net ir sunkiausiose valandose.

Prof. dr. Donder pasakoja šitok atsitikim : bolševik teismas buvo sak s atvesti vien vyskup . Jisai buvo aprenktas papras iausiais darbininko drabužiais. Jo k nas buvo sulie s s nuo išbad jimo, tik veidas šviet ryžtingumo spinduliais, nežemiška ramybe. J pasmerk mirti, ir rod si, kad jis to neišsigando. Tada prie jo prišoko vienas kal jimo sargas ir, garsiai kvatodamasis, suriko:

— Na, sakyki gi mums, dvasiškas t veli, tai kas gi dabar nugali: tavasis Kristus, ar mes, komunistai. —

Net tai vyskupo neišblošk iš v ži . Jis ir š kart ramiai atsak :

— Taip, dabar laimite j s, ta iau mano mylimasis Kristus laim s v liau. —

— Štai ta ramyb net sunkiausiose valandose. J tegali duoti Kristus ir Jo si stas Ramintojas.

Šv. Augustinas taip jautriai savo "Išpažinimuose" sušunka:

— Viešpatie, tu mane palietei, ir aš prad jau karštai ž ruoti tavo taikos ir ramyb s ilgesiu. —

Šalia tik jimo, gilios ramybės pagrindu žmogui yra jo iš tik jimo išplaukianti rami sąžinė. Kaip prof. St. Šalkauskis sako:

— Sugebėjimas būti laimingu visose gyvenimo aplinkybėse yra tasai pastovus bei nepalenkiamas dorinis džiaugsmingumas, kuris, laimėtas gyvenimo kovoje už doros idealus, padaro žmogų nepriklausomą nuo išviršinių dalykų, žmoniai ir šiaipjau nuo kintamų dalykų. —

Atsidavimas Dangui žmogus gali praturtinti tokia ramybe, kokios pasaulis nei suprasti negali. Kartą dailininkas Rubensas aplankė nedidelį miestelį netoli Madrido. Menkute bažnyčioje jis pastebėjo nepaprastai dailų paveikslą. Rubensas pašaukė vienuolyno viršininką ir mums teirautis vardo to dailininko, kuris sukūrė tokį meistrišką paveikslą.

— To tapytojo jau nėra šiame pasaulyje, — atsakė viršininkas.

— Ar tasai didis dailininkas jau mirė?

Vienuolio balsvas veidas staiga paraudo, akys sužibo, bet greitai jas jis nuleido, ant krūtinės sukryžiuojo rankas ir pakartojo:

— Tapytojo jau nėra šiame pasaulyje.

— Betgi pasakyk, tamsta, man nors jo vardą, kad aš galėčiau jį visame pasaulyje išgarsinti, — prašė Rubensas.

Vienuolis lyg sudrebėjo. Jo kaktoje prasiveržė šalto prakaito lašai, ir pagaliau tarė:

— Aš nesakau, kad jis jau negyvas; jis atsisakė pasaulio ir dabar yra vienuolyne.

— Kokiam vienuolyne? Jis turi išeiti! Pasaulis jį pažins, juostebės. Aš pakalbėsiu su popiežiumi. Jis išklausys, nes mane gerbia.

— Tamsta nesužinosi ne tik jo vardo, bet ir vienuolyno, kuriame jis yra, — atsiliepė vienuolis.

— Popiežius lieps pasakyti, — šaukė besikaršiuodamas Rubensas.

— Pasiklausyk, — dabar jau ramiai kalbėjomės vienuolis. — Tas vyras pergyveno karčius nusivylimus, paklaidžiau-

rius skausmus, sunkiai viduje kovojo ir pagaliau sitikino, kad tai viskas tuštyb . Paliki j ten, kur jis dabar rado ramyb .

— Tai jis išsižada garb s?

— Ir tod l paveldi Dang ...

Tai tar s vienuolis užtrauk gaubtuv ant galvos ir iš jo. Gr ž s savo kambar , atsiklaup prieš Nukryžiuot j ir karš-tai meld si. Tai buvo tasai pats vienuolis, kur pasaulis kvie-t garb , bet kuris sau ramyb ir laim buvo rad s nuošalu-me su Kristumi.

JEI KO PRAŠYSITE T V MANO VARDU...

V sekmadienis po Velyk

Kart traukiniu važiavo maža 8 m. mergyt . Vagone ji buvo viena, be sav j . Už jos s d jo vidutinio amžiaus žmo-gus. Kai jisai pasteb jo, kad niekas su maž ja mergaite ne-važiuoja, o ji s di visiškai nesibaimindama, palink s jos pus , paklaus :

— Mažyte, ar nebijai važiuoti viena šiuo tokiu dideliu traukiniu?

Ji atsigr žo, atv r savo dideles akutes, nusišypsojo rau-donomis l pyt mis ir pratar :

—O, ne. Aš nei kiek nebijau. Nieko man negali blogo traukiny atsitikti. Mano t velis ia yra konduktorius.

Ji jaut si saugi. Keliavo su k dikišku pasitik jimu. Jos toksai tvirtas ryžtingumas ver ia mus susim styti ir prisimin-ti, kad mes savo gyvenimo kelion je irgi nesame visiškai vie-ni. M s Dangiškasis T vas yra viso šio pasaulio kondukto-rius. Juo privalome pasitik ti ir reikale Jo šauktis.

Tam ir padr sinim turime iš paties Viešpaties J zaus. Juk pentk sekmadien po Velyk randame šiuos mus paguo-džian ius Evangelijos žodžius:

— Iš ties , iš ties sakau Jums: jei ko nors prašysite T v
mano vardan, lis duos Jums... —

Tai paties Viešpaties J zaus liudijimas, kokios galios turi
malda. Ir ja mes privalome naudotis.

Maldoje vis pirma neprivalome b ti tik savimybės elge-
tos, kurie jieškot tik asmenini malonum . M s maldos
intencijos privalo b ti gilesn s, prasmingesn s, pirmon eil n
apimti sielos reikalus ir šviesti artimo meil s žib jimu: pra-
šant ne tik sau, bet ir kitiems.

Toliau, m s maldos privalo b ti išsvermingos. Pastoviau
kartojamos, be nusivylimo. Jos turi b ti su d m siu, nuošir-
dumu ir pasitik jimu kalbamos ir, pagaliau, paremiamos m -
s tobulyb s siekian iu gyvenimu, kad tai neb t tik pavir-
šutinis l p judinimas, bet eit iš širdies, iš visos asmeny-
b s. Susitelkimas ir malda yra tokie svarb s dalykai žmo-
gaus gyvenime, kad vienu metu Austrijoje naujokai, prieš sto-
dami kariuomen , atlikdavo uždaras rekolekcijas.

Nepriklausomos Vengrijos Augštoji K no Kult ros mokyk-
la, kuri visam kraštui reng k no kult ros mokytojus, buvo
vedusi toki kasdienin mald savo sportininkams:

— Visagalis Dieve! Stodamas Tavo akivaizdon, aš žvel-
giu savo siel ir savo did j pašaukim , kuriam Tu mane
išrinkai. Tu šauki mane aukl ti žmones savo t vynei, žmo-
nijai ir Dievo Karalystei. Aš gerai juntū šio tikslo didyb ir
savo menkum . Tvirtyb s Dieve, pad k man savo malone.
Leisk man aiškiai pažinti Tavo Vali ir savo gyvenimo tiksl
bei priemones tam tikslui pasiekti. Suteik man j g taip dirbti,
kad aš b iau vertas savo pašaukimo. Pad k man savo pa-
vyzdžiu jaunimo akyse tinkamai atstovauti toms didžioms
id joms, kurioms aš pasiryžau tarnauti. kv pk man tikr mei-
l ir pagalb tam jaunimui, kuris bus pavestas mano globai.
Suteik man daugiau darbštumo, patvarumo, entuziazmo ir
noro pasiaukoti, kad netolimoj ateity aš tap iau tikrai vertin-
gu savo t vyn s, Vengrijos, darbininku. —

Ir šitokie mokytojai v liau paruoš jaun j vengr kar-
t , kuri stebino pasaul savo ryžtu kovoje d l laisv s.

Vienas žymiausi kompozitori — Beethovenas — meldamasis dažnai kalb davo:

— Visagali, laimink mano darbus... Dieve mano, mano tvirtybe, mano viskas. Išklausk man s, Dieve! Išklausk savo tarno, iš mirting j nelaimingiausio. (Kompozitorius buvo apkurt s) —

Kart Dotnuvos akademijos profesoriai su studentais nuvyko pas vien stamb kinink Klaip dos krašte. kininkas atvykusius sve ius pakviet vaiš ms prie piet stalo. Prieš s dant, kininkas papraš , kad s nus sukalb t mald .

M s maldos mums yra dangiškos malon s šaltinis, tačiau jos dažnai gali taipgi nešti ir žemišk palaim . Iš 1915 met yra užsilik s šis faktas: tada Telši kal jim buvo uždarytas jaunas moksleivis, Never n klebono giminaitis. Blog žmoni jis buvo sk stas kaip rus šnipas. Buvo nekaltas, bet vis tiek jam teko kelias savaites išb ti spygliuotomis vielomis aptvertame dr gname kal jime. Paguod jis rasdavo savo kasdienin j maldoj.

Vien vakar t pa i kamer atved dar vien kalin — paniurus , susikrimitus vyr . Jis temptai sek kiekvien to moksleivio judes . Jaunuolis, nieko nepaisydamas, kasdien uoliai kalb jo savo maldas. Po trejeto dien naujasis kalinys išklausin jo, kas tas jaunuolis yra, ir jam pasak :

— Tavo laim , kad tu kasdien kalb jai poterius. Ar matai š peil ? — klaus jis, ištraukdamas iš užan io nedidel durkl . — Tu esi panašus t niekš , kuris išdav mane vokie iams, stumdamas vis m s šeim didel nelaim . Manydamas, kad mane išdav s pats už savo niekingus darbus atsid r kal jime, rengiausi atkeršyti. Pamat s, kaip gražiai kalbi poterius, suabejojau. Poteriai tikino, kad tu ne tas pats, išgelb jo tave iš mirties...

DANGUS YRA TO VERTAS...

Dang žengimo švent

Siau iant krikš ioni persekiojimui Kinijoje 1839 m., buvo mandarinų teism atvesta krikš ion motina su savo mažu s nelium. Pirmiausia m si palaužti berniuk , ta iau jisai tetur jo tik t vien atsakym :

— Aš esu krikš ionis!

Ištemp j tada ant kankinim rato, trauk jo s narius ir žiauriai muš . Krauju aptekus paliko gul ti. Prie jo stov jo motina, nebe stengdama pasl pti savo gilaus skausmo. Tada prabilo j mandarinas:

— Esi žiauri motina. Gal tumei j išgelb ti vienu savo žodžiu, o vieton to — šaltai ži ri, kaip tavo s nus kankinamas. —

Tie žodžiai pl š motinos šird . Ji pergyveno sunki vidaus kov ir svyravimus. Ir tada ji išgirdo s naus šauksm :

— Mama, neverk, Dangus yra to vertas.

Motina atsigavo. Peržegnojo savo kankin s n ir lyd jo j savo malda.

Dangus vertas didži pastang . Dang žengimo švent m s žvilgsn tenai nukreipia.

Prieš savo mirt rašytoja Luiza Hensel pasak :

— Greit viskas praeis. Kaip aš džiaugiuosi gal sianti v l pamatyti savo draugus ir gimines, kurie pirma man s ten nu jo. Kai aš ten b siu, melsiuosi už Jus visus. —

1925 metais vienas j zuit aukl tinis iš Karlsburgo kolegijos (Austrijoje, netoli Vienos) raš savo netikin iai motinai:

— Daug nuoširdži rankos pabu iavim nuo Tavo s - naus, kuris dažnai apie Tave m sto, už Tave meldžiasi, Tave myli ir Tave nor t atrasti amžinoje laim je, kurios jis siekia. —

Visi turime to siekti, ir tikriausias kelias yra — meil , Dievo ir artimo meil .

Šv. Pilypas Neri jausmingai kalb jo:

— Krišk̄ ioni pasaulyje netr ksta nei dor žmoni , nei graži apeig , nei švent kelioni ar procesij . Ta iau, deja, tr ksta esmini dalyk — tikrosios meil s, kuri Kristus uždega sieloje. Atitaisyti blogius t ra tik dvi priemon s: nuolat kalb ti apie Krist ir Jo meil ; antra, reikia eiti su didele meile tvarinius, parodyti jiems neribot meil ; ir tokiu b du Kristus bus daug daugiau pagerbtas, kaip ilgu pamokslavimu; bet b tina s lyga: pasidaryti galintiems parodyti šitok išsižad jim . —

Iš kitos pus s, antras didysis pasišvent lis — šv. Vincen-
tas a Paulo — mok :

— Kokie laimingi mes liksime, nors ir pasidarytume ne-
turt liai, praktikuodami artimo meil . Ir jeigu kuris iš m s
b t priverstas elgetauti sau kasdien s duonos, miegoti atvi-
rame ore ir jo paklaust — kas gi tave pried prie tokios
pad ties? O, kokia laim , jeigu jisai gal t atsakyti: meil !—

Kart keletas Paryžiaus kunig aplank gars j Ruys-
broeck, nor dami iš jo išgirsti patarim , sustiprinim , kurie
uždegt j sielas Dievo meilei. Jis gi jiems pasak :

— J s tik tiek teb site šventi, kiek sieksite tokie b ti. —

Tie lankytojai, iš j , tarpu sav s kalb jo — mes iš taip
toli atvykome ir tik tiek teišgirdome... T vas Ruysbroeck, iš-
gird s apie j nepatenkintas viltis, dar prid jo:

— Patys galite spr sti, kad J s neapvyliau. Pasakiau,
kad J s šventumas bus toks, kokio sieksite. Vadinasi, J s
dvasin pažanga bus tiek didel , kiek bus parodyta geros
valios. Tyrin kite patys save, pasverkite savo ger vali —
suseksite šventumo keli ir juo einant padaryt j pažang . —

Krišk̄ ionyb žino daugyb nepaprasto dvasinio atgimi-
mo, sielos karš io pavyzdži . Taip t vas Aubry buvo pasi-
rink s sau gyvenimo š kiu:

— Aš noriu pasišv sti; noriu atverti savo gyslas, noriu
paaukoti vis savo krauj už sielas, iki paskutinio lašo. —

Ir teko jam pad ti gyvyb s auk ant siel meil s aukuro:
jis mir iš vargo ir bado pa ioje Mandži rijos širdyje, pa-
sišvent s apaštalavimui tarp Kuoy- eu žmoni .

Ypatinga m s meil turi b ti skirta darbo ir vargo žmo-
n ms.

Argi ne teisingai sp jo garsusis socialinis apaštalas Oza-
namas, kalb damas:

— Jeigu prieš dešimt met didesnis krikš ioni skai ius
b t r pin sis darbininkais, b tume daug saugesn ateit be-
tur prieš save. —

Ta meil Dievui ir žmon ms turi b ti susieta su tvirtumu.
Tvirtumo gi doryb , kaip aiškina šv. Tomas, apima tris daly-
kus:

— Dr s , kad j prad t praktikuoti, j g j t siant ir
ištverm ištes ti iki galo. —

KRISTAUS PRANAŠYST S

Sekmadien po Kristaus žengimo i Dang

Kart Vokietijos imperatorius Fridrikas Didysis kalb -
josi su savo dvasininkais. J pasikalb jimas nukrypo reli-
gij , apie Krist , ir imperatorius paklaus :

— Ar yra koks trumpas ir aiškus rodymas, kad Kristaus
žodžiai buvo tiesa?

Vienas iš pasikalb jimo dalyvi greit atsiliep :

— J s Didybe, toksai rodymas yra; tas rodymas yra
tai žydai. —

Tasai vyras nor jo pasakyti, kad viskas tiksliai, žodis
žodin išsipild , k Kristus buvo sak s apie žyd ateit . Kris-
taus pranašyst s yra jo Dievyb s rodymai. Kristus žinojo
ateities ir praeities paslaptis ir jas tiksliai nusak . Kai apaš-
talas Pilypas atved prie Kristaus Nataniel , Jis at jusiam pa-
sak , kas prieš tai jam nutiko, ir at jusis iš karto tik jo Kris-
t . Samarietei Kristus atskleid jos nuod ming gyvenim ,
tik jai vienai težinom .

Kristus išpranašavo savo kan i ir mirt , tardamas žodžius, užrašytus evangelisto Mato (20, 18-19): "Štai mes einame Jeruzal , žmogaus S nus bus išduotas vyriausiems kunigams ir Rašto žinovams; jie pasmerks j mirti ir paduos j pagonims ty iotis, plakti ir prikalti ant kryžiaus; ir tre i j dien Jis atsikels iš numirusi ". Kaip viskas iki smulkmen Kristaus buvo iš anksto žinota ir nusakyta!

Pakartotinai Kristus išpranašavo savo prisik lim , lygindamas tai su pranašo Jono likimu, kuris tris dienas išbuvo banginio viduje; savo likim lygindamas su bažny ia, sugriauta ir atstatyta, Kristus leido suprasti apie savo prisik lim tre i dien .

Paskutin s vakarien s metu Kristus iš anksto pasak , kad J išduos Judas. Kristus išpranašavo, kad visi apaštalai, išskyrus šv. Jon , J apleis. Viešpats iš anksto pasak , kad ir Petras jo tris kartus išsigins.

Viena iš ryškiausi Kristaus pranašys i buvo atskleidimas Jeruzal s likimo. D l to šventojo miesto Viešpats verk , tardamas, kad neliks jo akmenis ant akmenis, — išpranašavo išgriovim , kur v liau, maždaug po 40 met , vykd rom - nai. J zus išpranašavo ir žyd tautos likim , kad jie bus išsklaidyti po vis pasaul .

Šios pranašyst s buvo tikros, ir jos yra liudijimas, kad Viešpats kalb jo ties , kad Jisai žinojo paslaptis, kurias tik Dievas gali žinoti, kad Jisai pramat vykius, kuriuos tik Dievas iš anksto gali pramatyti. Ir Viešpats ne be tikslo tai pranašavo. T sekmadien po Kristaus Dang žengimo Evangelijoje randame žodžius, Kristaus pasakytus:

— Aš tai jums kalb jau, kad, at jus valandai, atsimintume apie tuos dalykus, jog aš esu jums apie juos sak s. —

Žmogus gali suabejoti gerojo Dievo buvimu, kada j užgula sunkios nelaim s. Viešpats J zus daugel t nelaimi iš anksto nusak , kad Jo pasek jai kaip tik tomis sunkiausiomis valandomis, atmindami Jo žodžius, rast sau stipryb s.

Viešpaties J zaus pranašyst s liet ir tolimesnius laikus, pasakytume — m s dienas. Toje pa ioje Evangelijoje, skir-

toje sekmadieniui po Žengimo Dang , skaitome J zaus žodžius:

— Ir ateina valanda, kada kiekvienas, kuris jus užmuša, tarsis tarnauj s Dievui. —

Persekiojai skelbsis tarnauj g riui, kaip tai šiomis dienomis daro raudonieji.

Ta pranašyst , galima sakyti, apima visus krikš ionyb s laikus, ir ji buvo toks didelis sustiprinimas persekiojamiems krikš ionims. Jau Tertulionas kalb jo:

— Kryžiuokite mus, kankinkite mus, si skite mus mirt , naikinkite mus — neteisingumas yra tik m s nekaltumo rodymas. Žiaur s j s siutimo išradimai t ra tik išk limas Bažny ios. Kiekvien kart , kada j s m s tarpe pravedate kruvin pj t , m s eil s auga, nes krikš ioni kraujas yra s kla (naujiems tikintiesiems išaugti). —

Šv. Augustinas labai gražiai t pa i mint išryškina, tardamas:

— Bažny ia nesuklysdama žygiuoja savo žemiškoje pili-grimiškoje kelion je tarp pasaulio persekiojim ir Dievo paguod ... Mes, krikš ionys, d l to nenusk stame pasaulio audrose, kad mus kelia kryžiaus medis.

Fridrikas Didysis teisingai yra pasteb j s:

— Jau dvidešimt keturis kartus popiežiai buvo iš Romos išvaryti, ta iau visi, kurie j viet ten patrauk , prival jo v l pasitraukti, popiežiai gi, nors išvaryti, vis sugr žo atgal. —

Rašytojas Langbehn su dideliu vaizdumu nusako t mint , kad Viešpats visada pasiliks su savo Bažny ia, kad pragaro vartai jos nepergal s; min tas rašytojas skelbia:

— Moderniojo pasaulio vykdomi Bažny ios puolimai yra tai akmenys, metami prieš dang : jie krinta atgal ant galv t pa i piktadari . —

3. Sekmini laikotarpis

ATSI STASIS RAMINTOJAS

Sekmin s

Maždaug prieš šimt met vienas auksin s spalvos laivas išplauk nuo Italijos pakran i . Tame laive buvo vienas iš pa i ano laiko šviesiausi vyr — Jonas Henrikas Newmanas. Jis gr žo savo gimt j Anglij , aplank s Rom . Nebuvo tada dar katalikas, ta iau giliai buvo susidom j s Bažnyia. Anglikonizmas jau jo nebepatenkino. Gilus skaitymas ir studijos j ved katalikyb . D l to jis ir Rom buvo nuvyk s — pažinti katalikyb iš pa i jos šaltini .

Beplaukiant buriniu laivu, palaipsniui visiškai nutilo v jas. J ros paviršius buvo ramus ir lygus, kaip veidrodis. N mažiausio v jelio. Bur s st ksojo palaidos. Laivas negal jo n iš vietos pasijudinti.

Taip jie vis savait išpl duriavo toje pa ioje vietoje. Tos ypatingos aplinkyb s dar jautriau atsiliep Newmano sieloje, kuris kankinosi netikrume, jieškojime, ir tasai gabusis plunksnos žmogus tuo metu suk r savo neužmirštam eil - rašt : " žiebki, Viešpatie, ugnel mus apsupusioj tamsoj".

Vien dien Newmanas staiga pasteb jo, kad jo kabinos užuolaidos sujud jo. Atsirado v jelis. Susijaudin s jisai išb go laivo virš , šaukdamas:

— Kelkit s. Jau baigiasi m s laukimas. Ži r kite, v jelis pu ia, —

V jelis prad jo nešti j laiv išsiilgt j uost .

Panašiai Sekmin se Dangaus v jelis, Šventosios Dvasios kv ptel jimas mus stiprina. Neveltui gi Sekmini Evangelijoje girdime Kristaus žodžius:

— Ramintojas gi, Šventoji Dvasia, kuri T vas si s mano vardan, Ji pamokys jus vis dalyk ... Aš palieku jums ramyb , savo ramyb duodu jums... —

Kai pirm j Sekmini dien ugnies pavidalu liežuvi iš-vaizda p stel jo Šv. Dvasia, kai pajudino t Bažny ios laiv , tai ji amžiais stumia ir dabar. Ir m s gyvenimo laivelis amžinyb s uostus plaukia Šv. Dvasios v jelio pu iamas. Kad tik mes j pajustume, kad tik mes tuo pasinaudotume, kad tik mes drauge su min tuoju Newmanu, v liau virtusių kardinolu, gal tume sakyti:

— Padaryki mane laimingu, leisdamas žvelgti man Tavo veid , apšvieski mane savo šventumu, panerk mane save ir leiski man nuraminti savo — mirtingojo — troškul , semiant iš tauri Tavo malon s, kuri išplaukia iš T vo ir S - naus, iš Tavo esmin s, amžinos Meil s. —

Genuos mieste didžiojoje ligonin je gul jo sunkiai serganti moteris, vardu Kotrina, iš didingos Fieschij gimin s. Ji buvo našl Vilhelmo d'Adomo, dabar daugiausia žinoma Šv. Kotrinos iš Genuos vardu, visame pasaulyje gerbiama ir garbinama. Paslaptinga liga tirpd jos k no j gas. Ta iau jos siela nuo to tik stipr jo ir švit jo.

Kart , kai jau temo, ta šventoji papraš atverti jai lang , kad ji gal t žvaigždes pažvelgti. Kai atslinko naktis, dangus sužibo žvaigždži milionais. Tada ji pakilo ir stipriu, kiek tik gal dama, balsu prad jo giedoti:

— Veni Creator Spiritus: Ateik Šventoji Dvasia, Sutv r - jau.

Akis ir rankas pak lusi Dang , ji ilgai ži r jo. Jos veidas buvo toks linksmas, tokiu džiaugsmu spinduliuoj s, jog ma iusieji bijojo, kad jos siela gali kiekvien akimirk išsi-veržti iš k no ir išsiskubinti prie savo Sutv r jo. Ta iau ji v l pamažu sugr žo save, bet dar kart sušuko:

— Leiskit man eiti. Tolyn nuo žem s! —

žvelgimas tre iojo Šv . Trejyb s asmens tobulum ke- lia m s siel ir žadina Dangaus ilges . Šv. Dvasioje žmon s jieško paguodos ir stipryb s.

Prieš keliasdešimt metų — 1874 metų Sekminėse — Japonijoje, Nagasaki mieste, t kstantis krikščionis nuėjo pas savo vyskupą, kuris pradėjo atstatyti sunki persekiojimų apardytą katalikų Bažnyčią. Vyskupas paklausė, ko jie nori, ko jie taip gausiai atėjo. Minia atsiliepė:

— Sutvirtinkite mus, vyskupu, nes prieš keletą dienų visi pasirodė naujas sakymas, nežinau, ar priespauda krikščionims. Dėl to suteiki mums Sutvirtinimą, kad mes nebūtu tvirti ir ryžtingi. —

Kiekvienas žmogus turi išskirti pagundą, aistrą, silpną persekiojimą, kuris dažnai būna sunkus ir kietas. Tada labai tinka jį švęsti Šv. Dvasios sustiprinimo, atsiminti mūsų priimtą sutvirtinimo sakramentą, tas mūsų kiekvieno asmenines Sekmines, kada susilaukime Šv. Dvasios atėjimo mūsų sieloms.

Taipgi tada prisimintini Šv. Leono žodžiai:

— Per krikšto sakramentą tapai Šventosios Dvasios bažnyčia. Neišvairkyk savo blogais veiksmais tokio augšto šventies iš savo širdies!

ŠV. TREJYB KRYŽIAUS ŽENKLE

Šv. Trejybės šventė

Paskutinį savo kelionę Kristupas Kolumbas turėjo pergyventi labai sunkius viesulus ir audras. Sicut batus taifnas, gsdindamas ir patyrusius jrininkus. Braškėjo visi keturi laivai.

Kristupas Kolumbas užlipo laivo viršūnę, sakė uždegti žvakes ir išvynioti vliavą. Prisisegęs savo kardą šalia Šv. Pranciškaus juostelės, kuri jį, kaip tretininkas, nuolat nešiodavo, ir pamatė rankas Šv. Raštų, paskaitė Evangeliją, kuri yra skaitoma šv. mišiose pabaigoje.

Ties vieta: "Ir Žodis tapo kūnu" jis išsitrauk savo kard , išsitemp tiesiai ir spindamas giliu tik jimu padar ženkl linkui paties taif no centro. Neužilgo audros aptilo.

Kryžiaus ženklas ir žodžiai "Vardan Dievo Tavo, ir S - naus, ir Šventosios Dvasios" labai primena mums ir šios die - nos — Šv. Trejybės švent . Jie mums pasako, kad yra vie - nas Dievas, bet trijuose asmenyse.

Mylimiausioji Šv. Pranciškaus Ksavero malda buvo: "O beatissima Trinitas! O Šventiausioji Trejybė". Kryžiaus žen - klas, kreipimasis Šv . Trejyb , yra trumpiausia, lengviausia ir galingiausia malda, nes kreipiam s visus tris galingiau - sius Šv . Trejybės asmenis.

Rašytojas Rene Bazin viename savo romane mokytojo l pas d j o t trump , bet prasming ryto mald :

— Dieve Tave, Tu esi galyb ; Dieve S nau — Tu esi Žo - dis; Dieve Šventoji Dvasia — Tu esi meil ; Trejybės Dieve, pad ki man kasdieniniuose mano darbuose. —

Bažny ia žegnojim si, t veiksmu lydim mald Šv . Trejyb , dažnai vartoja ir tikin iuosius skatina t pat daryti. Bažny ia net suteik 100 d. atleid už persižegnojim , o var - tojant prie to dar ir šv st vanden — 300 d.

Tikintieji savo maldas pradeda ir užbaigia šiuo Šv . Tre - jyb garbinan iu kryžiaus ženkle, žegnojasi keldamiesi ir guldami, žegnojasi prieš didesn užsimojim . Tai giliai pras - mingas paprotys. Vis pirma, sakant žegnojimosi žodžius — pagarbinama Šv . Trejyb . Žegnotis pradedame nuo kaktos ir rank nuleidžiame žemyn, prie kr tin s, kai minime S - naus vard . Toks rankos judesys primena, kaip Dievas S - nus iš Dangaus nuženg žemyn, m s žem . Antru dešin s judesiu mes j dedame nuo kairio peties prie dešinio, lyg maldaudami, kad amži pabaigoje Dievas m s nepalikl su pasmerktaisiais (kair je), bet perkelt savo dešin .

Pati Bažny ia t kryžiaus ženkl , garbinant Šv . Trejyb , labai dažnai vartoja. Pvz. per šv. mišias kunigas j padaro daugiau kaip 50 kart . Paskutinio patepimo duoti nu j s pas

ligon kunigas daro kryžiaus ženkl apie 17 kart , kryžiaus ženklan ir šv. aliejus tepdamas.

Jeigu Bažny ia taip brangina žengnojim , ir mes j turime branginti, tuo dažnai ir vertai pagarbindami Šv . Trejyb . Reikia tik atlikti tai su d mesiu, su reikiama rimtimi, be netinkamo ir neleistino skub jimo.

Kart pas kunig Amerikoje už jo vienas nekatalikas inteligentas, kuris ruoš si pardav jo tarnybai Philipin salose. Žinodamas, kad tenai gyventojai yra katalikai, jisai iš anksto nor jo susipažinti su katalik paproiais. Kunigas jam atsid j s aiškino. Tas steng si sid m ti. pabaig jisai dar paklaus kunig — k reiškia, kad kartais jo paž stami taip prieš veid padaro kažkoki ceremonij , kurios jis nesuvok . Ir kunigas negal jo iš karto atsp ti, kai tasai nekatalikas savo judesiu pademonstravo. Tik paskiau kunigas susivok , kad tai turb t j žengnojimasis, taip ner pestingai, be susikaupimo atliekamas kažkoks netaisyklingas rankos makalojimas. To netur t b ti.

— Kryžiaus ženkl vis darykite su tokia rimtimi ir susikaupimu, su koku darytum te, žinodami, kad tai paskutinis j s persižengnojimas gyvenime..., — sako vienas dvasinio gyvenimo mokytojas.

Kunigas, kalb damas maldas prie mirštan io, vienoje vietoje sako:

— Eiki Dang , krikš ioniškoji siela, vardan T vo, kuris tave sutv r , vardan S naus, kuris tave atpirko, vardan Šv. Dvasios, kuri tave pašventino. —

Ir taip Bažny ia prieš m s stingstant žvilgsn dar parodo tris pagrindines tiesas, susijusias su Šv . Trejybe — m s sutv rim , atpirkim ir pašventinim .

Ir toliau — Bažny ios atstovas kunigas pabaigoje dar maldauja:

— Viešpatie, šis mirštantis krikš ionis yra padar s nuod mi ; pasigail k jo; jis betgi niekada neneig Šv . Trejyb s.

MEIL S ANTSPAUDAS

Dievo K no švent

Ar esate kada steb j JAV didj antspaud ? O jis yra vertas d mesio. Jo pradžia siekia t pa i dien , kada buvo paskelbta nepriklausomyb , — 1776 m. liepos m n. 4 d.: tada jau buvo susir pinta šiuo reikalui, buvo sudaryta trij vyr komisija, kuri tur jo sudaryti t antspaud . Komisijon jo Tomas Jeffersonas, Benjaminas Franklinas ir Jonas Adams.

Po šešeri met , pravedus studijas, tas antspaudas buvo priimtas. J galite pamatyti pa m vieno dolerio banknot : antrame šone nuo Washingtono paveikslo, kair je pus je, yra tas antspaudas. Centre matyti didžiul piramid , kuri vaizduoja JAV galyb . Apa ioje lotyniškais skaitmenimis išrašyta nepriklausomyb s paskelbimo data — 1776, viršuje gi — ryški akis. Aiškiai matyti, kad tai Apvaizdos akis. Šios šalies k r jai, JAV t vai, nor jo pabr žti, kad visada pasitikima Apvaizdos budin ia akimi viršum šio krašto.

Viršum tos akies yra išrašyta lotyniškieji žodžiai: "Annuit coeptis". Tai reiškia: "Jis (Dievas) palankus m s užsimojimams".

Jeigu mes, pa m amerikietin dolerio banknot , matome jame budin i Apvaizdos ak , tai, j kiekvien katalik bažny i , mes jau iame budin i Viešpaties Šird altoriuje, tabernakulyje, kur nuo amži yra pasisl p s J zus, kur Jis iš meil s žmon ms yra tap s kaliniu, kad gal t b ti su mumis, kada tik mes J panorime aplankyti, ir kur gal t vienytis su mumis, kada tik mes ryžtam s J priimti šv. Komunijoje.

Tai nuostabiai didel , augš iusia Dievo dovana žmonijai — Jis save pat yra atidav s, tai meil s antspaudas. Labai tod l tinka, kad žmon s Viešpa iui už tai pareikšt nuošird d kingum . Tam tikslui katalik Bažny ios liturgijoje ir yra parinkta speciali diena — Dievo K no, kada žmon s nuoširdžia malda garbina Šven iausi bažny ioje, kada džiaugs-

mingose procesijose neša monstrancij su Šven iausi ja ostija.

Kod l žmon s rodo toki didel meil Viešpa iui J zui Eucharistijoje?

Šv. Bernardas labai teisingai ir iškalbingai yra pasak s:

— Jis yra kelias, kuris veda ties ; Jis yra Tiesa, kuri žada gyvenim ; ir Jis yra Gyvenimas, kur Jis pats duoda. —

Vystydamas ši mint , neseniai yra paraš s knyg trapist vienuolis Tomas Merton. Jo paties gyvenimas yra labai domus: jis buvo dailininkas, kolegijos profesorius, pasiek s magistro laipsn . Tur jo smag gyvenim , ta iau tai neatneš jam laim s. Kart jis nuvyko atlikti uždar rekolekcij trapist vienuolyne Kentucky. Nuošali vienuolyno tyła ir susikaupimas j taip sužav jo, kad jisai pats, atsivert s katalikyb (kitados buvo anglikon s nus), tapo ne tik trapistu, bet ir kunigu — ir dabar, pagal to vienuolyno regul , kasdien praleidžia pusantros valandos bažny ioje, bemedituodamas prieš Šven iausi j .

Tas savo meditacijas jis ir suraš knygoje "Gyvoji Duona" — paskirtoje Šven iausiojo Sakramento garbei.

ia jis pabr žia:

— Su Šv. Komunija neb na taip, kad j mes perdirbame save pa ius, kaip kit maist ; ne, priešingai, Viešpats J - zus Komunijoje mus perdirba Save Pat . Bet kaip? Ogi — per meil mus jungdamas savo Mistin K n . Kai mes "valgome" tikrojo Kristaus K no sakramentin duon , mes patys esame suvalgomi ir siurbiami Mistinio Kristaus K no. Mes pasidarome, lyg tobulai b tume Jo dalis, sijungdami jo dvasin organizm . —

Štai kod l svarbu, kad mes dažniau vienytum s su Kristumi Šv . Sakramente, kad mes gaivintum s Dieviškuoju K - nu. Tegu mums visi metai bus lyg ta Dievo K no švent , kada mes jausim s eucharistinio Kristaus dalimi, jo persisunk .

Min tasis Mertonas pabr žia, kad, to siekdami, mes turime gilinti artimo meil :

— Myl dami kitus, mes augame Jo meil je, o myl dami J, ypa gilindamiesi Kryžiaus ir Eucharistijos paslaptis, mes ugdome paj gum myl ti artim . —

Kristaus ir artimo meil , ypa laimima per šv. Komuni-
j , bus didysis Dangaus antspaudas m s širdyje.

GYVENTI TIK JIMO NUOTAIKOMIS

II sekmadienis po Sekmini

PRIEŠ eil met Amerik iš Rusijos atvyko skurdus gyventojas. Išlip s iš laivo, jis pergyveno baisi vienatv New Yorko mieste: buvo be pinig , be draug , be pastog s, be maisto, be darbo. Viena labdaros organizacija pad jo jam susirasti tarnyb dažykoje. Jausdamas gil d kingum , jisai širdyje padar pažad : kai eis už vyro jo dukt , jisai pavalgydins visus alkanus žmones toje bendruomen je.

Praslinko 20 met . Tas skurdus imigrantas tapo turtingu brangi kaili pirkliau. Kitas — deimant pirklys — papraš jo dukters rankos. Vestuvi dienai art jant, t vas kreip si jo pam gt labdaros organizacij , klausdamas — kiek jie gal t vestuvi puot atsi sti alkan imigrant . Jam buvo atsakyta, kad šimt . "Mažai, — atsiliep jis. — Pajieškokit daugiau". Ir jo dukters vestuv se dalyvavo apie t kstant alkan burn ...

Tai domus, nors ir mažas, pasikartojimas to, k mes jau por t kstan i met girdime Evangelijoje, kuri skaitoma antrame sekmadieny po Sekmini . Prilyginimas apie žmog , kvie iant didel vakarien , reiškia pat Viešpat , kvie iant prie tik jimo stalo.

Vis pirma tai kvietimas daugiau susidom ti dvasios puota, kaip k no reikalais, tai kvietimas gyventi džiaugsmingomis tik jimo nuotaikomis. Ir kaipgi dažnai mes nugrimstame

kasdienyb n ir to kvietimo neišgirstame. Gi tik jimas yra to-
kia didel , gaivinanti j ga, kuri mus privalo stiprinti. Tai jau-
t taurieji, dvasios augštumas pakil asmenys. Pavyzdžiui,
Šv. Teres kalb jo:

— Tik jimo dalykuose aš visada jau iau visišk atsida-
vim .

Kai 1936 metais Ispanijoje siaut kruvinas pilietinis ka-
ras, vienas t vas, išeidamas gretas, kurios gyn tik jim ,
prabilo:

— Man siaubinga darosi net pam s ius, kad mano sep-
tyni vaikai galb t gali likti be t vo, ta iau man dar baisesn
mintis, jeigu jie tur t augti be krikš ionyb s! —

Tai vis žmon s, kurie išklauso Viešpaties kvietimo, persi-
sunkdami gilia tik jimo dvasia. Dailininkas Fuehrich savo
paveiksle "Betl jaus kelyje" vaizduoja moter piligrim s dra-
bužiais. Jos vardas — Fides (Tik jimas). Ji neša maž savo-
sios išminties lempel , kiuri sidega nuo didži j Dievo Ties .
Tai pavyzdys sielos, išklausan ios Viešpaties kvietimo. Ir tas
ištikimas klusnumas dangiškam kvietimui turi tvirti iki mir-
ties.

Kai mir švento gyvenimo Regensburgo vyskupas Witt-
man, papraš jisai, kad j iškelt iš lovos ant lentos, ant ku-
rios jis kasdien asketiškai gul davo; pa m kryži , prieš
kur jis sveikas b damas meld si, tardamas: "Aš esu krikš-
ionis ir noriu mirti po kryžiumi". Gyventi su kryžiumi ir mir-
ti po kryžiumi tai ir yra išklausti Viešpaties kvietimo dva-
sin puot , kuri reiškiasi vienybe su Bažny ia žem je ir susi-
jungimu su Dievu Danguje.

Tas Viešpaties kvietimas prie puotos stalo bažny iose yra
vykdomas priimant Šv. Komunij . Nuo to netur t atpl štī
m s kasdieniniai darbai ir r pes iai. Šv. Augustinas iškal-
bingai pasakoja, kad, priimdami Šv. Komunij , Viešpaties
K n , mes patys darom s jo s nariai. Juk tai nemirtingum
nešanti duona — primena mums Šv. Ignacas Antiokietis. Per
Eucharistij ateina m s šird nemirtingumo pradas. Šv. Ki-
rilas Aleksandrietis mums aiškina, kad kaip geležis, pateku-

si ugn , užkaista ir pradeda ž ruoti, taip ir mes, kai naudo-
jame Išganytojo K n ir Krauj , sijungiame Jo gyvenim .
Tai atngamtyb s pradai paprastame mirtingame žmoguje, tai
m s prigimties išaugštinimas ir asmenyb s praturtinimas —
ir d l to save labai nuskriaustume, pasilikdami kurti Viešpa-
ties kvietimui prie Dievo Stalo.

— Kas vertai artinasi prie Dievo Stalo, tas, kaip lašelis
vandens, sijungia did j okean , — primindavo šventasis
Jonas Vianney.

Labai jautriais ir nuoširdžiais žodžiais šv. Teres l Vai-
kelio J zaus aiškina:

— Dieviškasis Išganytojas kasdien iš Dangaus nužengia
žemyn ne tam, kad pasilikt kielikuose; ne, Jisai siekia že-
m je atrasti kit dangišk karalyst , m s širdies roj , kur
Jisai su malonia meile pasilieka. —

To Viešpats nori, prie to kvie ia ir tas viskas yra tik m -
s sielos labui ir gerovei. Juk iškalbingai kardinolas Faulha-
beris mok :

— Šventoji Komunija kryži nuo m s nenuims, ta iau
duos j gos juos nešti.

RAID S SAUGOTOJAI IR ŠIRDIES STEB TOJAI

III sekmadienis po Sekmini

New hampshire valstyb je, viename mažame miestely-
je, gyveno jaunas protestantas, kuris dirbo t vo parduotuv -
je. Kas ryt , eidamas darb , jis sutikdavo dešimties met
katalik berniuk . Praeidami jie pasisveikindavo, sumesdavo
dar kok žod , ir kiekvienas nueidavo savo keliu.

Vien ryt siaut p ga. Sniego buvo kalnai. Ir t ryt
abudu berniukai susitiko.

— Tai k, nei p ga negali j s sustabdyti? — paklaus protestantas.

— Taip ir yra, — atsiliep užkalbintas.

— Beje, — užklaus v l anas protestantas, — nepalaikyki tai smalsumu, bet kurgi j s taip kas rytas skubate vis tuo pa iu laiku?

— O, aš einu tarnauti mišioms!

Protestantas jaunuolis susidom jo, kas tai gal t b ti. Sekant ryt papraš paaiškinti. Berniukas aiškino, kaip išman, ir pakviet atsilankyti bažny i — pa iam paži r ti. Jaunasis protestantas nu jo. Susitiko ir kunig . Su tuo ilgiau išsikalb jo — ir neužilgo tapo kataliku.

Tas jaunuolis pažino tikr j tik jimo ties , kadangi tur jo atvir šird geram pavyzdžiui ir tikram mokslui.

Priešingas nuotaikas mes matome šio sekmadienio Evangelijoje: fariz jai ir rašto žinovai priekaištavo Kristui, kam jisai su nusid j liais valgo ir bendrauja. Jie nemat gero Kristaus pavyzdžio — gelb ti sielas. Jie nejaut siel meil s, kuria deg Kristus. Jie net nemat ir t nusid j li atgailos. Jie buvo raid s saugotojai, o ne širdies steb tojai, d l to jie nesek Kristaus geru pavyzdžiu, o juo piktinosi. Toki fari-z j visais laikais netr ksta. Jie ras priekaišt ir Bažny iai, ir jos tarnams, ir jos nariams; jei b t Kristus ant žem s žmogaus pavidalu, tikriausiai ir Jis neb t laisvas nuo nauj j fariz j priekaišt . Tokie fariz jiškos dvasios žmon s knaisiosis — bene pamatys kur d m , kur dumblo ir purvo, kuriuos gal t ir kitiems parodyti, ta iau jie nekreips d mesio Bažny ios dideles švietimo pastangas, didel labdaros veikim , nematys vienuoli ir kunig , dirban i pas raupsuotuosius. Jie prikaišios d l suk lupusi , bet nematys švent j , kurie švie ia kaip žvaigžd s. Toki fariz j žvilgsnis per daug nukreiptas purvin žem , kad jie pasteb t šviesias žvaigždes.

Iš kitos pus s, šios dienos Evangelija labai ryškiai pa-br žia Dangaus džiaugsm d l atgailojo nio nusid j lio. Ir yra ko džiaugtis. Tvirtai vis laik laikytis geram gal net yra lengviau, kaip nupuolus tikrai pasitaisyti, pakilti. Bet žmogus

silpnas, ir dėl to vysk. Keppleris teisingai savo raštuose pabrėžė, kad net jeigu mus kas skaudina teisdamas, nieko geresnio negalime padaryti, kaip muštis kratin ir sakyti: Mea culpa. Mano kaltybė. Ir tai, anot vysk. Kepplerio, yra tikstant kart tiksliau, kaip vaizduoti giliai žėist nekaltybė ir rėgoti dėl iškent tos neteisybės.

Šitokios nuolankumo dvasios mus moko krikščionybė, bet tuo keliu ruošia dvasios gali nus. Grubiame kasdienybės kelyje nesunku savo sielą sužeisti, bet svarbu tuoj skubėti žaizdą gydyti. Šv. Augustinas spja:

— Jokia nuodėmė negali likti nebausta, dėl to bauskite patys save, kad nebūtumėte baudžiami. —

Tas savęs baudymas vyksta vis pirma per atgailą klausykloje. Ir čia, anot to paties šv. Augustino, jeigu nori, kad Dievas tavęs pasigailotų, tai pats savęs nesigailok.

Šv. Jeronimas atgailą vadindavo gelbinė laenta, kada vandenyse laivas sudužta. Šv. Petro iš Alkantaros gyvenime skaitome, kad jisai mirė, praleidęs daugiau kaip keturiasdešimt sunkios atgailos ir kieto griežtumo metų. Po mirties jis apsiėmė šv. Teresei ir pratarė šiuos žodžius:

— O, palaimintoji atgaila, kuri man tokį didelį atlyginimą atnešėi. —

Palaimintasis Kasparas iš Bufalo, steigėjas Šv. Kraujo misionierių (mirė 1837 m. gruodžio 28 d. Romoje), norėjo jau nuo savo 12 metų amžiaus sunkius pasninkus laikyti. Jo motina priminė jam, kad šiame amžiuje dar nėra pareigojamas pasninkauti. Jis gė atsiliepė:

— Jeigu aš esu pakankamai suaugęs, kad galiu nusidėti, kodėl gi aš negalėčiau pasninkauti?! —

Jis jautė, kad atgaila siejasi su gerais darbais. Šv. Ambraziejus mokė:

— Kas daro atgailą, privalo ne tik savo nuodėmes ašaromis plauti, tačiau ir gerais darbais savo ankstybesnius nusikaltimus uždengti. —

TIESOS IR G R I O SAUL

IV sekmadienis po Sekmini

Romos imperatorius Titus laik prijaukint bried , kuris kasdien maitindavosi karaliaus parke, o paskiau laisvai kur nor damas lakstydavo. Kad koks nors medžiotojas jo nenu- dobt , imperatorius ant jo kaklo tais auksin grandin su rašu:

— Noli me tangere. Caesaris sum. Nelieski man s. Esu ciesoriaus. —

Kiekvienas iš m s esame lyg tas amžin j šaltini iš- trošk s briedis. Kiekvienas turime savyje jausti lyg t auksi- n grand , nusakan i m s priklausomyb Dangiškajam Valdovui. Visa m s stipryb ir visas m s dvasinis grožis daugiausia ir pareina nuo to priklausomyb s jausmo Valdo- vi .

Pasakojama, kad vaivorykšt vienu metu labai m džiaugtis savo spalvomis, savo puošniu grožiu. Ta iau staiga saul pranyko už artimiausio debes lio, ir ta kvailut puikuo- l dingo pati be p dsak . Tai palyginimas, vaizdžiai nusak s ir m s priklausomyb nuo Tikrosios Saul s.

Kai busimasis vokie i katalik vadas, kovotojas d l katalik teisi parlamente, jaunasis Windthorstas, tur jo iš- vykti iš savo nam , atsisveikindama motina jam teik sidab- rin rašalin su sidabrine plunksna, tardama:

— Štai rašalin ir plunksna tavo mirusiojo t vo. Vargas tau, jeigu jas kam nors pavartosi, kas n ra tikra, kilnu ir kas n ra krikš ioniška! —

Tai nuoširdus motinos persp jimas gyventi ištikimai Die- vui, m s Viešpa iui, b ti Jam atsidavusiems ir klusniems. Tokio klusnumo padariniai vaizdžiai nusakomi ketvirtojo sek- madienio po Sekmini Evangelijoje. Kristus, mok s kur lai- k žmones, liep Petru i rintis giliau ir leisti tinklus žvejonei. Simonas - Petras pasisak , kad jie per pat patogiausi žve-

jon s met , per vis nakt , steng si ir nieko nesugavo; nesitik jo jis sugauti juo labiau dabar, ta iau, paklusdamas Viešpaties žodžiui, — leido tinkl . Ir sugavo toki žuv daugyb , jog tinklas m plyšti, ir reik jo šauktis kit laiv pagalbos.

Tai ryškus pavyzdys, kaip yra vaisingas greitas klusnumas Viešpaties kv pimams. Klemensas Aleksandrietis yra raš s :

— Žmogus tam sutvertas, kad klausyt Dievo. —

Dievas mus prabyla savo sakymais, išgirstame Jo bals pamoksle, geroje knygoje, pagaliau — Viešpaties bals perduoda ir m sišk s žin . Reikia tik, kad mes skubiai ir pilnai Viešpaties norui ir pageidavimui pasiduotume.

Kard. Newmanas mok :

— Mes esame tvariniai, ir iš to išplaukia dvi pareigos: b ti uoliems ir d kingiems. —

T gi savo d kingum geriausiai išreikšime pirmon eil n paklusdami Viešpaties norams.

Šalia klusnumo Viešpa iui, ketvirtojo sekmadienio po Sekmini Evangelija mus, kad ir netiesiogiai, moko klusnumo Viešpa io p diniui žem je — šv. Petru ir jo viet užimantiems popiežiams. Kaip Evangelijoje skaitome, Kristus Simono - Petro laiv pasirinko žmon ms mokyti. Šv. Petru Viešpats paved ganyti savo avis ir avin lius. J padar ta uola, ant kurios pastatyta Bažny ia, jos nepergal s n pragaro vartai, taigi — jokia klaida. Šv. Petras ir jo p diniai — popiežiai — padaryti neklaidingas tik jimo ir doros dalykuose, kada jie, kaip vyriausieji Bažny ios ganytojai, paskelbia kokias tiesas kaip tik jimo dalyk .

Tuo nepasakoma, kad popiežius negali pats asmeniškai suklysti ar nusid ti. Pats Šv. Petras nusid jo triskart Kristaus išsigindamas. Tuo nepasakoma, kad popiežius negali klysti kaip privatus asmuo k nors rašydamas, aiškindamas. Tuo nesakoma, kad popiežius yra neklaidingas visuose dalykuose, pvz. geografijos, matematikos, ekonomikos, gamtos ar kuriuose kituose moksluose. ia popiežius gali pasisakyti tik su

tokiomis teisingumo garantijomis, kaip ir kiekvienas kitas atitinkamas išsilavinęs žmogus. Popiežius t ra neklaidingas tik tik jimo ir doros dalykuose ir tai, kai kalba kaip visos Bažnyios ganytojas, skelbdamas koki ties kaip visiems laikams tik tin .

Amerikiečiai ilgai atsimins katalik politik Al Smith, kuris 1928 metais kandidatavo JAV prezidentus. Visiems buvo gerai žinomas jo uolus katalikiškas nusistatymas. Tačiau jo dukta buvo ištekėjusi už protestanto jaunuolio, šaunaus vyro, kuris buvo New Yorko valstybės kari viršininkas. Praslinkus metams po vestuvių, tas žentas atėjo pas Al Smith su tokiu pranešimu:

— Gubernatoriau, aš galvoju pereiti katalikyb .

— Gerai, — atsak Al Smith. — Jeigu taip m stai, eikta kryptimi, tačiau, mano mielas, jeigu nori pasitenkinimo būdamas Bažnyios narys, tegu tavo gyvenimo vadovaujanti žvaigždė bus ši mintis — Bažnyčia visada teisi. —

Tuo Al Smith norėjo pasakyti, kad tik jimo ir doros dalykuose Bažnyčia mums yra neklaidingas vadovas, ir jos turime nuoširdžiai klausyti.

KURIS PYKSTA ANT SAVO BROLIO...

V sekmadienis po Sekmini

Vieną metų šventasis Jonas nuo Dievo buvo Granadoje užpultas maurais, j gausiai apgyventame kvartale. Fanatiški maurai, j apsupę, šaukė, kad l triukšmą, niekino, ty iojosi iš jo krikštoniškojo tik jimo, tardami:

— Iš viso, k gi Kristus jau taip stebuklinga padar ?! —

Pilnas ramybės šventasis jiems atsak :

— Kristus padaręs nemaž stebuklų: kad aš ši akimirka nesiduočiau pykčio pagaunamas, nepaisant visų už-

sipuolim , o kad aš — iš pagarbos Jo statymui — susivaldyčiau ir nieko nedaryčiau, kas nepritikt krikščioniui. —

Tie šventojo žodžiai didžiai prasmingi. Jie primena t krikščionių s meilės dvasią, kuri atneša žmogui jėgą apvaldyti pykčio aistras. Penktojo sekmadienio po Sekmini Evangelijoje skaitome Viešpaties perspėjimą, kad kiekvienas, kuris pyksta ant savo brolio, bus pasmerktas teisme. Viešpats net primena atnašaujantiems auką prie altoriaus, kad jeigu jie prisimins, jog jų brolis turi šit prieš juos, pirma eit susitaikyti su savo broliu ir tik tada grįžt prie altoriaus atnašauti savo dovanas.

Teisingai senovės rašytojas Tertulionas primena: "Kas gali būti švelnus su Tavo, kuris pyksta ant savo brolio". Mes tinkamai nemylsime savo vis Tavo, Dievo, jeigu pyksime su kitais žmonėmis, kurie yra taipgi Dievo vaikai ir mūsų broliai.

Šventasis Augustinas perspėja, kad jeigu mes supykome, Dievas pasišalina iš mūsų širdies, nes Dievas nenori po tuopa mūsų stogu gyventi su pykčiu.

"Dieviškosios komedijos" autorius Dant, aprašydamas skaistyklės kalną, užtinka trejame rate tas sielas, kurios atgailauja dėl savo pykčio nuodėmių. Tie piktieji klajoja dūm ir tvaiko debesyse. Tai labai reikšminga, nes juk ir pyktis, kaip juodas debesis, užgula mūsų akis, aptemdo ryškios sielos žvilgsnį ir daro mus nebe stengiančius tinkamai veikti, reikiamu keliu eiti.

Dant aprašo, kaip jisai tū dūm vis buvo apakinamas ir kaip glaudsisi prie savo vadovo Virgilijaus. Dant nuolatos girdys taikos ir ramybės šauksmą, vartojant Agnus Dei žodžius iš mišios maldos: "Dona pacem" (Duokite mums ramybės). Dant sako: "Aš girdėjau balsus, kurie meldė ramybės ir pasigailėjimo iš Dievo Avinlio, kuris naikina mūsų nuodėmes". Dant liūdina aprašo savo kelionę per tū vietą, kur atgailaujama už visus aklus pykčio veiksmus. Poetas Dant jauts laimingas, kai jis išveds iš tos sunkios atgailaujančio pykčio

auk vietos. Reikšminga, kad iš ten išlyd damas angelas prabilo:

— Palaiminti ramieji, kurie yra be pyk io. —

Deja, pyk io pagaut žmoni pasaulyje n ra mažai. Dažnai mes kai kuriose vietose skaitome sp jimus: "Atsargiai, augštas tempimas! Paliesti vielas — gyvybei pavojinga!" Panašiai pasaulyje yra nemažai žmoni , prie kuri reiket pritvirtinti toki lent su sp jimu: "Atsargiai, augštas tempimas!" Nuo toki žmoni tenka šalintis, nes kiekvienas kontaktas gali sukelti r styb s žaibus.

Ir tai yra nelaim ir jiems patiems, ir tiems, kurie su jais turi gyventi, susidurti. Mintytojas William Penn tiksliai yra pažym j s:

— Pyktis yra tai savotiška dvasios karštin s r šis, ir ji mus silpnesnius palieka, kaip kad buvo radusi. —

Dar griež iau sp ja kard. O'Connell, tardamas:

— Piktasis yra savižudys, kuris r s iais žodžiais sau duob kasa. —

Ir ta duob visokeriopa: pyk iu kenkiama savo sielos sveikatai, kenkiama savo k no sveikatai vis pertempiant nervus, kenkiama savo namiški ir bendradarbi sveikatai. Šv. Augustinas buvo didelis gyvenimo žinovas, kai jisai sp jo:

— Kaip uksusas sugraužia ind , jeigu ilgiau jame pastovi, taip pyktis sugadina žmogaus šird , kai joje pasilieka die- na iš dienos. —

Pyktis dažnai daro mus juokingus kit akyse. Pyktis pagraužia m s nerv sveikat , daro mus ir kitus nelaimingus. Pyktis ardo draugyst , griaua šeimas. Pik iurna yra nelaukiamas asmuo kompanijoje. Pyktis aptemdo m s prot , mes nebe stengiamo taip tiksliai ir blaiviai spr sti. Kart vienas pyk s vyras paleido pomidor (tomat) kalb toj , bet, žinoma, nepataik , ir kalb tojas greit sumojo iš jo pasijuokti, tardamas: "J s esate perdaug supyk s, kad stengtum te tiesiai mesti".

Siekiant nugal ti savyje pykt , naudinga maldoje ir dažnesniame sakrament mime jieškoti Dangaus pagalbos. Rei-

kia pa iam tvirtai apsispr sti, ir suklypus net galima save kiek nubausti. Pramatyti pykt sukelian ias aplinkybes ir b - ti budresniam. Praktikuoti nusižeminimo doryb ir nuolat tur ti prieš akis pavyzd Kristaus, kuris pasak : "Mokykit s iš man s, nes aš romus ir nuolankios širdies" (Mat. XI, 29).

Pasakojama apie vien vienuol , kuriam buv sunku suvaldyti pykt , ir jis nutar s tapti nuošaliu atsiskyr liu, kad neb t ant ko pykti. Nu jo jisai tyrus ir tik josi, kad ten bus laisvas nuo pyk io.

Vien dien jis nu jo vandens šaltin . Besemiant jam sotis išslydo. Pasikartojo tai ir antr syk , ir tre i , ir jis taip supyko, kad iš t žimo sudauž sot šukes. Tada jisai suprato, kad piktum nugal ti reikia ne b gimu, o kova su juo. Jis sugr žo atgal vienuolyn , lavinosi kantryb je, pasiekdamas graži laim jim .

Visiems mums sid m tinas Šv. Augustino pamokymas:

— Išmeski pykt iš savo širdies pirm negu pranyks dienos šviesa, kad iš tavo širdies nepranykt nematomoji šviesa.

GAILESTINGOJI ŠIRDIS

VI sekmadienis po Sekmini

Amerikos pilietinio karo metu, kada Grant o armija prad jo pirmus puolimus, JAV prezidentas Abraomas Linkolnas s d jo mažoje rašt in je City Point, sekdamas telegramas apie vykius ir studijuodamas maž žem lap .

Tuo metu toje rašt in je lakst trys ka iukai. Nors ir labai susir pin s šiurpiais civilinio karo vykiaais, Linkolnas pam tuos mažy ius ka iukus, sud jo juos ant stalo ir prabilo juos:

— J s vargšai sutv rim liai, kas jus ia atneš kari stovykl ? Kur j s motina? —

Budintis karininkas praneš , kad j motina jau nebegyva. Ir tada Linkolnas prabilo:

— Tai ji jau nebegali j li d ti, kaip dabar li di daugelis motin , gavusios žini , kad j s n s krito kovos lauke... A i Dievui, ka iukai nesupranta ši baisi grumtyni ... —

Tada Linkolnas savo nosine iššluost purvinas ka iuk akis ir v l prabilo:

— Tai viskas, k aš galiu jums padaryti, mano mažieji draugai. Pulkininke, gauki truput gero pieno ir neleiski jiems nugaišti badu. Jei kada galime, švelninkime vis likim ... —

Linkolnas gail jo ka iuk , netekusi motiniškos globos. Dar labiau jisai gail jo vargstan i žmoni , verg , kuriems atneš laisv . Tai taurios krikš ioniškos meil s atspindys, ir jos mus moko Evangelija. Štai, šeštojo sekmadienio po Sekmini Evangelijoje skaitome, kaip Kristus patyr apie gausiai susirinkusi žmoni alk ir kaip Jis tar : "Gaila man minios"; ir t kstan ius pasotino kelias duonos kepal liais ir ke liomis žuvel mis.

Tai buvo didinga artimo meil s ir gailestingumo pamoka visiems amžiams, kad visi krikš ionys tur t šilt šird vargo žmogui. Kristaus Evangelija yra meil s geroji naujiena, ir joje skaitome labai aiškius pamokymus:

— Palaiminti gailestingieji, nes jie laim s gailestingumo (M. V, 7).

— B kite gailestingi, kaip ir j s T vas gailestingas (Luko VI, 36).

Šv. Mato Evangelijoje (XXV, 35) netgi randame aišk Viešpaties žod , jog gailestingumo darbus, varguomenei padarytus, Dievas priims kaip Jam pa iam daromus: "Nes aš buvau išalk s, ir j s mane pavalgydino... Iš tikr j sakau jums, kiek kart j s tai padar te vienam šit mano mažiausi - j broli , man padar te".

Bažny ia mums labai aiškiai nusako, kokie gailestingumo darbai yra darytini.

Štai, net neseniai Lietuvoje išleistoje maldaknygje, pavadintoje "Katalik maldaknyg", pirmuosiuose puslapiuose skaitome apie septynis labdarybės darbus sielai:

1. Nemokant pamokyti,
2. Abejojančiam patarti,
3. Nulius paguosti,
4. Pikta darant sudrausti,
5. Pažaidas atleisti,
6. Nuoskaudas nukęsti,
7. Melstis už gyvus ir numirusius.

Taipgi labai atmintini ir septyni labdarybės darbai kūnui:

1. Alkaną papeninti,
2. Trokštant pagirdyti,
3. Nuogą apdengti,
4. Pakeleivą namus priimti,
5. Kaliną sušęlpti,
6. Ligonį lankyti,
7. Numiriantį palaidoti.

Tie artimo meilės darbai yra labai vertingi Viešpaties akyse. Šv. Leonas yra pasakęs:

— Kiekvienas artimo meilės darbas turi reikšmę Dievo akyse, ir joks gailestingumo parodymas nelieka be vaisiaus. —

Tokiu nuoširdumu artimui mes galime padėti jo sielą laimėti Dievui. Garsusis Vokietijos kardinolas Faulhaberis savo laiku priminė:

— Daugelis dabarties žmoniai pirma turi sigyti pasitikėjimą žmogumi, ir tik po to jie atsisiekia Dievą. —

Tačiau didžiausias nuopelnas iš to artimo meilės darbo tenka mums patiems. Rašytojas Doss iškalbingai aiškina:

— Tu lašini džiaugsmą prisilęgtoji širdi, ir Dievas lašina džiaugsmą tavę širdi. —

Garsusis Berlyno apaštalas Sonnenschein artimo meilės darbus vadina sielas puošiančiais perlais, tardamas:

— Žmon s yra sukurti Dievo paveikslan. Tarnauti ligoniui, neturt liui, mirštan iam yra didesnio spind jimo dalykai už brangakmenius. —

Gerieji artimo meil s darbai yra kelias atsiteisti Viešpaui už žeidimus. Gilusis mintytojas Šv. Tomas mok :

— Geriausias patarimas siekiant ištrint nuod mes yra išmalda ir gailestingumas. —

Šv. Jonas Auksaburnis labai vaizdžiai nusako geraširdiškumo palaim :

— Jeigu gailestingumas Diev atitrauk ant žem s, kad tapt žmogumi, juo labiau gailestingumas gali žmog Dang pakelti... Jeigu Kristui ia, žem je tu nieko neduosi, tenai, augštyb se. Jis daugiau tavo dosnumo nebereikalingas. ia, ant žem s, Jis trokšta, ia Jis alksta. Jis trokšta, nes Jisai trokšta tavo išganymo; d l to eina Jisai kaip elgeta, d l to Jis rodosi be reikalingiausi drabuži . Tuo b du Jis tau paruoš amžin j gyvenim . Tik nepraeiki pro šal Jo nepamat s. —

Istorija mums atskleidžia nuostabi gailestingumo pavyzdži . Sakysime, šv. Kamilijus Lellis (mir s 1614 m. liepos 14 d.) buvo visiškai atsidav s ligoni slaugymui, nors ir jisai pats buvo nepaprastai trapios sveikatos. Vienu metu jis vis gav ni net ir nakvodavo Mantuos ligonin je ant suolo, kad savo globojamiems ir nak ia gal t patarnauti. Kart vienas iš jo artim j persp jo:

— T ve, j s pats kuri dien iš nusilpimo sukrisite tarp t nelaiming j . —

Šventasis gi atsak :

— Kad gi aš tokios laim s sulauk iau! Karys krinta kovos lauke; j rininkas dažniausiai ž va j roje. Geras ligoni tarnas — ligonin je...

KAS LABIAUSIAI PASITARNAUJA PRAGARUI

VII sekmadienis po Sekmini

Prieš eil met viename Europos prekybos centre buvo nuteistas mirti vienas jaunas pl šikas, nužud s žmog . Prieš savo mirt jisai prisispyr s pageidavo, kad b t išpildytas jo paskutinis prašymas: leista jam b t pamatyti jo buvus darb-dav , turting ir gerbiam pirkl . Nors šiam ir nebuvo malonu eiti pas žudik , ta iau jis išpild buvusio savo tarnautojo nor . Kai jisai nu jo kal jim , pamat s nuteist j , prabilo:

— Kaip gal jo b ti, nelaimingas žmogau, kad vykdei tok nusikaltim . Niekada to iš tav s nesitik jau! —

Jaunas nusikalt lis atsiliep :

— D l to tai aš ir nor jau su jumis pasikalb ti. Nor jau jums pasakyti, kad ir j s prisid jote prie to, jog aš mirtin nuteistas, nes kuo aš pasidariau, tai pasidariau d l t žodži , kuri tur jau klausytis b damas j s staigoje ir namuose. Tenai buvo išjuokiamas mano tik jimas gyv j Diev , gyvenim po mirties, Dievo teism . Tie ty iojimaiš iš ši ties išrov jas iš mano širdies. Ir tuo b du buvo palaužti visi rams iai, kurie palaik mano dorovingum ir ger elges . Dabar aš nebetur jau, kas mane sustabdyt pagund metu, o jos brov si mano siel . Aš grimzdu kaskart gilyn ir dabar pasiekiau pat dugn . Ir tai vyko d l j s kalt s... —

Tai šiurp s žodžiai, bet pelnyti. D l to septint sekmadien po Sekmini girdime Evangelijos žodžius, jog reikia saugotis netikr pranaš , kurie ateina pas mus avi r bais, o yra pl šrieji vilkai. Evangelija persp ja, kad jie yra paž stami iš j vaisi : iš pikt darb .

Ispanijos pilietinio karo metu atsirado žodis — penktoji kolona. Tada, 1938 m., gen. Franco keturiomis kolonomis, iš vis keturi pusi , žygiavo Madrid ir pareišk , kad penktoji kolona, kuri jam pad s, yra pa iame Madride esantieji

talkininkai. Tas penktosios kolonos pavadinimas v liau ga-
vo reikšm grup s, kuri yra priešinga krašto gerovei.

Kiekvienoje parapijoje, bendruomen je yra toki penktos
kolonos žmon i , kurie, Evangelijos žodžiais tariant, yra vilkai
avies kailyje, kurie, d damiesi gerai, iš tikro veikia prieš
Bažny i ir Dievo tvark . Ir ta penktoji kolona veikia vairiais
b dais prieš žmogaus siel . Tai gali b ti blogi draugai, blo-
gos knygos, blogi žurnalai ir laikraš iai, blogi filmai, kreivi
mokytojai aukl jimo staigose, kurie bando pakirsti iš šeimos
atsineštus tik jimo ir dorovingumo pamatus. Jie veikia netie-
siog. Jie sakys, kad jaunam žmogui reikia laisv s, jie skatins
visk patirti ir viskuo pasinaudoti, bet tai bus tik avies kailiu
prisideng vilkai.

Sakoma, kad vienu metu pragare buv s pos dis, kuria-
me buv iškeltas klausimas: kokios r šies žmon s daugiau-
sia pasitarnauja pragarui. Vienas tvirtino, kad — žmogžu-
džiai. Kitas — kad girtuokliai. Tre ias sak — suk iai ir pal -
kan lupikai. Ta iau velni vyresnysis atmet j vis sp ji-
mus, tardamas:

— Didžiausieji pragaro pad j jai yra tie žmon s, kurie
kitus veda blog . Jie labiausiai pasidarbuoja, kad blogis že-
m je neišnykt , kad plist nuo vieno žmogaus prie kito, kad
persiduot iš vienos kartos kit . —

Prieš kelet šimt met Italijoje ir Vokietijoje siaut bai-
sus maras. Žmon s taip baisiai krito, jog tr ko j g mirusiuo-
sius palaidoti. Patyrin jus, išaiškinta, kad t baisi lig iš
užj rio atneš vienas vienintelis žmogus, o nuo jo liga išsipl -
t po abi valstybes.

Panašiai ir ydos bei nuod m s suvedžiotoj ir piktintoj
yra platinamos žmon se, ir tai yra bjauriausios r šies tarny-
ba pragarui.

D l to ir šv. Povilas laiške Rom nam s (XIV, 15) persp ja
nestumti prapult t , už kuriuos Kristus numir .

Žmogus yra trapus ir silpnas. Anot šv. Vincento a Paulo:

— Jokia žarija n ra taip stipriai ž rinti, kad ji neužgest

aplieta vandeniu; ir joks žmogus n ra tiek tvirtas, kad jisai negest bendraudamas su sugedusiais. —

Ypa didelis pavojus yra vaikams. Anot didžiojo pranc z pamokslininko Lacordaire:

— Dažnai vieno vienintelio sp džio pakanka, kad vaiko siela b t nepagydomai sužeista. —

D lto ir ind patarl moko:

— Nuo badan ios karv s stov k per penkis žingsnius, nuo spirian io arklio b k dešimt žingsni atstu, nuo siaubingo dramblio pasišalink per t kstant žingsni , o nuo sugedusio žmogaus b ki taip toli, kad jis iš viso po tavo akimis nepaspainiot . —

Papiktinimo, suvedžiojimo padariniai bais s. Kart New Yorke buvo gydytojas pašauktas smukl pas mirštant žmog , kur vienas girtuoklis buvo sunkiai sužeid s. Kai gydytojas gelb jo sužeist j, staiga atsiv r durys ir puol moteris, jau sidabriniais plaukais. Visi sužiuro j . Ji gi paklaus :

— Ar yra Jok bas?

— N ra, — atsak šeimininkas.

Moteris klaikiomis, baimingomis akimis apib go smukl ir v l pratar :

— O aš buvau tikra, kad jis ionai. Teikit s jam pasakyti, kai jis ateis, jog jo jieško motina... —

Ir ji iš jo. Gydytojas paklaus ten buvus policinink , ar jis paž sta t moter .

— Mes visi j paž stame, — atsak šis. — Ji yra našl . Tur jo vienintel s n . Kai jis buvo tik šešiolikos met , kiti j trauk blog , padar girtuokliu. Šioje smukl je jis buvo nudurtas per muštynes. Jau tik jo lavon nuneš motinai. Ji išprot jo. Nuo tos dienos ji kasnakt ateina ši viet teirautis apie s n . Visi jos bijo, bet niekas jai nedaro nieko blogo. Blogiausia jai jau tada padar , kai suklaidino ir pražud jos s n ... —

Su vedimu pikta reikia ryžtingai ir griežtai kovoti. Kart busimojo kardinolo Vaughans t vas kalb jo prie stalo, kaip baisu, jeigu kas pasidaro vergu kokio pam gto valgio arba

kokio kito pro io. D l to reikia bud ti. Tada kreip si t v
s nus, busimasis kardinolas:

— Bet, t te, kod l tu turi uostomojo tabako ir iš d žut s
dažnai paimi ger doz ?—

T vas tai neatsak n žodžio, bet atsistojo, nu jo prie
rašomojo stalo, pa m savo tabokin ir visiems matant met
ugn .

Šitokioj šeimoj gal jo b ti išaukl tas ir tvirtab dis s nus,
v liau tap s kardinolu.

KOKIE MES UŽVAIZDOS?

VIII sekmadienis po Sekmini

Kart vienas pramonininkas, kuris tur jo šilko siuvykl ,
pasišauk savo darbininkus ir j akivaizdoje pro lang išmet
147 sidabro dolerius. Po valand l s tarp susirinkusi darbi-
nink po kojomis paž r 50 doleri auksu. Jie puol rinkti,
nesuprasdami, kas su j darbdaviu darosi.

Ir tada šis paaiškino, kad per savait laiko j fabrike ne-
tenkama 11,000 adat . Kiekviena j brangesn negu centas.
Iš viso jos kaštuot apie \$147. Tiek adat prarandant lyg 147
doleriai per savait išmetami pro lang . Toliau — per savait
j fabrike be reikalo sunaikinama ar dingsta šilko už \$50.
Tiek doleri auksu jis ir paž r darbininkams po koj , nor -
damas parodyti, kaip brangiai tenka apmok ti tas eikvojimas
d lj neapdairumo ar nes žiningumo.

Aštunt sekmadien po Sekmini Evangelijoje aprašo-
mas neteisis užvaizdas, kuris šeimnininko jam pavestus globo-
ti turtus išieškojo. Mes esame irgi užvaizdos, kuriems Vieš-
pats yra daug k paved s globoti. Dažnai be reikiamos prie-
ži ros laikomas maistas sugenda, o tai b t labai mielas
k snis alkanai burnai. Išeikvojama nemaža elektros be rei-

kalo žibinant lempas. Kandys ar laikas sunaikina nemažai drabuži, kurie b t labai reikalingi neturintiems kuo apsi-rengti skurdži krašt gyventojams.

Augš iau sumin ti nuostoliai padaromi namuose. O kiek nuostoli susidaro darboviet se vis d l neapdairumo, d l nes žiningumo. Iš kitos pus s — kiek daug be reikalo išeikvo-jama pinigų, kuris gal t vargš pradžiuginti. Daugelis daug uždirba, bet ir turtingieji neturi manyti, kad visi j turtai yra tik jiems. Yra daug ligoni, našlai i, varguomen s, kuri gerov labai daug pareina nuo geraširdži paramos. Kiek daug išleidžiama sum g rimams ir persivalgymams ar nepateisinamiems smaguriavimams?

Kiek daug mes išeikvojame Viešpaties mums skirto laiko? Mes ištisas valandas kiurksom bed nos eilin sensacij laikrašt ir retai terandame laiko paskaityti kok gilesn spaudin, kur mums daugiau pasakyt apie gyvenimo prasm ir uždavinius.

Daugelis iš m s išeikvojame talentus — sugeb dami galb t giedoti ir dainuoti, o nesijungdami chorus, stengdam i skambinti ir nesilavindami muzikoje, nors paskiau gal tume tuo talentu padaryti kitiems džiaugsmo ir net naudos labdaros ar kituose parengimuose. Kiti sugeb t rašyti, o neima plunksnos rankas.

Labai neleistinas ir kitos r šies eikvojimas — kada mes galime laim ti dvasines malones, išklausydami šv. miši, priimdami Komunij, ir to nedarome. Mes galime kada sukalb ti vien kit maldel daugiau, ir to nepaisome.

Taigi — Dievas yra mus padar s užvaizdomis daugelio g rybi, ir mes jas be reikalo eikvojame. Mes b name neprotingi, o gal kartais ir neteisingi užvaizdos.

Tai atitaisydami, vieton tuš io g rybi eikvojimo, mes tur tume išugdyti uolum ir labdar. Garsusis Europos kardinolas Faulhaberis persp jo:

— Gražiausia pad ka Dievui už Jo dovanas yra tomis dovanomis dalintis su kitais. —

Vokietis Freidang net eil mis buvo sustat s patarim :

— Tik tas turtas yra geras, kuriuo kitiems gera padaroma. —

Arab patarl labai iškalbingai mus moko:

— Jeigu tu turi daug, duoki neturtingajam k iš savo turto; jeigu teturi mažai — duok bent savo šird . —

Šitos taisykl s padeda mums susivokti, kokios yra pareigos gero užvaizdos, kokiais mes visi nor tume b ti.

Yra graži patarl :

— Kas duoda neturt liams, tasai skolina Viešpa iui. —

Ir Viešpats tur s atiduoti. Gal ne ia, bet aname pasaulyje — tikrai, ir tai yra daug svarbiau.

T pat dar labiau išple ia šv. Augustinas, tardamas:

— Yra dvi išmaldos r šys: duoti ir dovanoti — atleisti: duoti — k gero esi pats sigij s, ir atleisti, dovanoti — k blogo tur jai iškent ti. —

Graž pavyzd mums šioje srityje yra palik s kun. Peyramale, Liurdo klebonas Marijos pasirodymo metu. Jis buvo aistringas vargš glob jas. Kart prie jo dur at jo elgeta ir papraš kokio nors drabužio. Klebonas gr žo vidun ir jam išneš flanel s žaket , kuris tik neseniai buvo pirktas.

— Betgi kunige, kaip j s galite jam visai nauj drabuž dovanoti? — jaudinosi šeiminink .

Kun. Peyramale pažvelg draugiškai ir tar :

— Štai k aš noriu pasakyti: skudur vargšas žmogus jau tur jo pakankamai, aš jau nebenor jau jam j daugiau duoti. —

Šv. Povilas apaštalas pirmame laiške Timot jui (VI, 17 sk.) paliko tok patarim :

— Šio pasaulio turtingiesiems sakyk nesididžiuoti ir nepasitik ti netikrais turtais, bet gyvuoju Dievu (kuris mums visa aps iai teikia vartoti), gera daryti, b ti turtingiems gerais darbais, noromis duoti, dalintis, sigyti ger pamat ateiviai, kad jie pagaut tikr j gyvenim .

VIEŠPATIES J ZAUS AŠAROS

IX sekmadienis po Sekmini

Iš naujojo Testamento matome, kad Viešpats J zus parod daug meil s, než daug ramyb s žmoni širdis, bet tik nedaugeliu atvej užtinkame, kad J zus b t verk s. Vienas toki atsitikim yra atpasakotas devintojo sekmadienio po Sekmini Evangelijoje: Viešpats artinosi prie Jeruzal s, pamat miest , žvelg t sunaikinim , kuris neužilgo tur jo ateiti, ir verk .

Tos Viešpaties ašaros tai ne tik gailestis d l Šventosios Žem s sostin s, bet taipgi ir pamoka mums, kad ir mes taip labai savo miestus, savo žem , savo šal myl tume, d l jos likimo sielotum s, nelaimės nuoširdžiai atjaustume.

Neperseniai teko atlankyti koply ioje pašarvoto lietuvio profesoriaus k n . Prie jo atviro karsto buvo matyti jo pelnytas Gedimino ordinas, kiti atsižym jimo ženklai, o taipgi maža d žut žem s, kuri paskutiniu metu artimieji išsivež iš Lietuvos. Tai buvo didis t vyn s meil s ženklas. Laidojant ir svetimame krašte ant jo karsto bus užbertas t vyn s žem s žiupsnelis.

T vyn s meil yra krikš ionio pareiga. J pabr ž ir krikš ioniškosios filosofijos t vas — šv. Tomas Akviniėtis. Jis savo garsiojoje "Summoje" raš :

— Šalia Dievo, žmogus yra ypatingu b du pareigtas atsid ti t vams ir savo t vynei. Kaip tik jimas pareigoja Diev garbinti, taip dievobaimingumo pareiga yra parodyti pagarb savo t vams ir savo t vynei. —

Šventasis Augustinas taipgi primena pareig myl ti savo krašto žmones, jiems pagal išgales pad ti.

Jautriai ta tema kalb jo uolusis Berlyno apaštalas kun. Sonneschein. Savo dienoraštin jisai raš žodžius:

— T vyne, savo rank taur se mes nešame tris liepsnas: Pirmoji liepsna — tai tik jimas tavimi. Antroji liepsna — tai

atsidavimo valia tau. Tre ioji liepsna — tai m s b das, charakterio taurumas d l tav s. —

Vienas iš tauraus žmogaus savybi ir yra savo t v žem s meil . Rašytojas Lindhardt atkreipia d mes tai, kad Dievo Apreiškime n ra sakymo myl ti t vyn , kaip n ra sakymo valgyti, ta iau visa Evangelijos dvasia ir istorijos pamoka mums atskleidžia švent pareig t vyn myl ti, jai pasišv sti.

Ir ta t vyn s meil visiškai nesipriešina nuoširdžiai tik jimo meilei. Kaip pranc z pamokslininkas Lacordaire pabr žia: T vyn ir Bažny ia, tautinis ir religinis jausmas n ra kits kitam svetimi, jie kits kito neiškiria, priešingai — jie vienas kit stiprina ir iškelia.

Daugelis m s tauri j organizacij , kaip vy iai, ateitininkai, skautai, savo idealuose ir š kiuose yra raš Dievo ir t vyn s meil , tuo pabr ždami, kad abidvi tos id jos žmogui turi b ti brangios, jos abidvi yra gražiai suderinamos.

Iš kitos pus s — ta t vyn s meil neturi b ti siaura. Ji neprivalo išvirsti neapykant kit taut , neapykant kit žmoni . Kard. Faulhaberis gražiai persp jo:

— Savosios tautos meil gali pasilikti be neapykantos kitoms tautoms. Juk Dievo saul švie ia visoms tautoms. —

Šitokia tauri savo t vyn s, savo tautos meil turi reikštis meile savo kalbos, meile graži j savo tautos papro i ir tradicij , darbu ir auka t vyn s laisvei ir pasiaukojimu kitiems jos reikalams. Ne tik žodžiais privaloma meil deklamuoti, bet ir gyvenime jausti, kaip kad kard. Faulhaberis pabr ž :

— J s gird jote: saldu ir garbinga už t vyn mirti. Aš sakau — saldu ir garbinga d l t vyn s gyventi. —

Iškalbingas yra ir vokie i pirmaujan io poeto Schillerio žodis skaidriajame Viliaus Tellio veikale:

— Šliekis prie t vyn s, prie brangiosios; jos laikykis tvirtai, visa savo širdimi; ia yra tavosios j gos šaknys. —

Savojo krašto meil s graž pavyzd mums paliko šv. Pranciškus Asyžietis. Kai jisai jaut art jan i mirt , papraš , kad j nunešt Parcinkulos Šv. Marijos bažnyt l . Jis nor -

jo savo k nišk gyvenim ten užbaigti, kur jisai sielos švie-
s pamat ir sielos gyvenim prad jo. Kai neš jai buvo at j
iki ligonin s, šventasis papraš sustoti ties ta vieta, iš kurios
buvo matyti Asyžiaus miestas. Tada jis atsigr ž miest ir
taip su juo atsiveikino:

— Viešpatie J zau, atsiminki t neribotai gaus savo
gailestingum , kur man esi parod s, ir padaryki, kad šiame
mieste b t buvein s t , kurie Tave myli ir Tavo palaimint
vard gerbs per amžius. —

ia šv. Pranciškus išryškino t ryš tarp taurios savojo
krašto meil s ir tarp Dievo meil s, kuri taipgi turi b ti gryna
ir nuoširdi. Neveltui ir toje pa ioje Evangelijoje, kurioje kal-
bama apie J zaus ašaras d l Jeruzal s, aprašoma, ir kaip
Kristus išvar pirkliujan ius iš bažny ios, pažym damas
tuo reikal nuoširdžios, tyros Dievui tarnybos, kuri bus tvir-
iausias pagrindas ir savo artim j , savo krašto, savo t vy-
n s meilei.

VIEŠPATS NORI, KAD B TUME NUOLANK S

X sekmadienis po Sekmini

Vidur amžiais, 1024 metais, mir Vokietijos karalius
Henrikas. Jo žmona, karalien Kunigunda, kuri gars jo savo
šventu gyvenimu, toliau vald šal , kol po keletu m nesi
karaliaus vainik Mainze perdav naujam karaliui Konradui.
Ji pati to nor jo ir, vos tik išsilaisvinusi iš t pareig , tuojuo
nuvyko benediktini vienuolyn netoli Kasselio. T vienuo-
lyn ji pati buvo pasta iusi. Su karališkomis iškilm mis, lai-
kydama degal rankoje, ji ženg prie altoriaus, kur prieš
vyskup sud jo neturto žadus.

Per penkiolika met ji gyveno vienuolyne. Buvo rami ir
nuolanki vienuol , kaip paskutin tarnait , b dama klusni

savo jaunesnei giminaitei, kuri buvo to vienuolyno abat . 1039 m. kovo m n. 3 d. ta vienuole tapusi karalien , sulaukusi 60 m. amžiaus, reng si atsisveikinti su šiuo pasauliu. Kai ji pamat , kad seserys ruošia brangius r bus jos antkap ms, papeik ji viršinink , tardama:

— Be puošmen aš š pasaul at jau ir be puošmen noriu iš šio pasaulio išeiti. —

Visa Vokietija li d jo d l jos mirties.

Tos karalien s nuolankumo pavyzdys raš jos vard istorij daug tvir iau, kaip jos valdytasis sostas. Ta iau reikia atminti, kad to nuolankumo ji yra išmokusi iš Evangelijos dvasios. Dešimt sekmadien po Sekmini randame ypating nusižeminimo pamok toje Viešpaties pasakytoje istorijoje apie fariz j , kuris didžiavosi, kad jisai nes s toks, kaip kiti žmon s, ir apie muitinink , kuris tik muš si kr tin , Dangaus šaukdamasis žodžiais: "Dieve, pasigail k man s, nusi d j lio". Ir šis pastarasis, kaip sako Evangelija, buvo išteisintas, o pariz jus — ne.

Kristus nori, kad mes b tume nusižemin , nuolank s. Juk jisai pats tiek daug nusižeminimo parod tapdamas vargingos šeimos, vargingo Palestinos krašto gyventoju. Nuolankumas tai n ra tik vienuolyno šiltadaržiuose randama doryb , ne — tai tiesos pripažinimas, kuris turi puošti kiekvien žmog . Nuolankumui parodyti nereikia laukti koki iškilming prog . Kasdienis gyvenimas mums j atneša daugyb . Pvz. šeima ruošiasi išvažiuoti gamt . Vienas nori važiuoti vien mišk , kitas — kit , tre ias — prie ežero. Vienas nori išvažiuoti anksti, kitas kiek v liau. Kiek iš to kyla nesutarim ir gin ? Nuolank s ir mandag s žmon s mok s nusileisti, priimti vyresnio pasi lym .

Nuolankumas tampriai susij s su mandagumu. Juk mandagumas, tai kito žmogaus vertinimas, o savimylės pasip t liai to niekada ne stengs padaryti. Tuo gi tarpu nuolankiam žmogui niekada nesunku pripažinti kito taurum ir už tai pareikšti pad k .

Nuolankiam žmogui gyvenimas yra daug lengvesnis. Jis nesikaršiuoja ir nesijaudina dėl jam pareikštų pažeminimų. Jam nesunku priimti vyresnių sakymus. Jis yra turtingas dvasia, ir išsilaikys stiprybė.

Kartais jo perlaikymas kininkams su savo sėnėmis. Mažasis berniukas ir paklausytas:

— Tave, kodėl kai kurie įsijaudina šiaudai nulinkę, o kiti tiesiai augštin varpas kelia. Turbūt tie su tiesiomis varpomis geresni už kitus?..

Tavo nuskyt vien iš tiesių varp ir parod vaikui, tardamas:

— Žinok, sėnau, tos varpos, kurios taip tiesios, yra tokios lengvos ir tušios, o anos, kurios žemyn nulinkusios, — yra geros pilnos.

Ir žmonė gyvenime — dorybė derliumi turtinga siela moka nusizėminime nusilenkti. Tušiasgi — didžiuodamasi tempiasi augštin, o visi jaučia, kiek ten tuštumo yra.

Nuolankus žmogus nesibijo bet kokio rimto darbo. Darbas žmogaus nežemina. Nuolankusis žino, kad pats Kristus dirbo.

Iš kitos pusės, nuolankumas neturi peržengti tiesos rib ir virsti savas visišką suniekinamą, kas būtų net žalinga, užmušt žmogaus pasitik jį savo pajūgomis, nublokšt slegiant depresij. Jeigu kas turi kokį talentą, būtų bloga, jeigu jis sikaibūt, kad to neturi. Reikia būti teisingam, ir tik pripažinti, kaip yra, — tas talentas nėra mūsų pasiimtas, o Dievo duotas, ir vieton patiems patis reikia būti už tai Dievui dėkingiems.

Pamokslininkas pranciškonas tavo Arthur Tonne duoda toki patarimą:

— Būk nuolankus ir kada galėtum priimti kitą suplanuojamus dalykus; būk nuolankus ir pažeminim, nuoskaud priimki ramiai; būk nuolankus ir todėl — atlaidus; nuširdžiai priimki tau duodamus patarimus, pamokymus, pataisymus; pripažink savo klaidas, būk nusizėminęs pats ir jėškoki progos pagirti, išaugštinti kitus; būk nuolankus kal-

boje, mandagiai pad kodamas, kur reikia pasakydamas žod "prašau" ir laikydamasis kit mandagumo taisykli ; b k nuolankus ir kur gali, pad k kitiems. —

Viešpats J zus, kuris iš dangaus nuženg ir pasisl p m s altoriaus duonoje, nori, kad mes b tume nuolank s.

APEIG PRASM

XI sekmadienis po Sekmini

Kart vienas amerikietis kunigas, lankydamas Konstantinopol , už jo ir Šv. Sofijos šventov . Jis ten pasteb jo mahometonus besimeldžian ius. Jie lingavo priekin ir atgal. Atsiklaup jie lenk si prie žem s, kakta liesdami grindis.

Susidom j s tuo keistu meldimosi b du, jisiai prad jo teirautis, kod l jie taip linguoja. T reikal išstudijav s, patyr , kad toksai Mahometo patvarkymas buvo daugiausia sveikatos sumetimais: t krašt rytie iai, gal ir piet karš i veikiami, yra ting s, nejudr s. Mahometas jaut , kad tokie k no judesiai, toks išsimankštinimas atneš geresn jausm jo žmon ms. Tiesa, tas žem s lietimas kakta turi ir dvasin prasm — nusizeminimo mint .

Tuos dalykus prisimename ryšium su Evangelija vienuoliktojo sekmadienio po Sekmini , kur nupasakojama kai kurie Kristaus veiksmai gydant kur i nebyl . Kristus d jo pirštus jo ausis, seil mis paliet liežuv . Tai buvo irgi išoriniai ženklai, susij su dvasini maloni teikimu. Kristus gal jo ir be t veism panor ti, ir kur ias nebylys b t išgij s. Ta iau Kristus pasirinko kitaip, nor damas palikti liudijim , kad Jo santvarkoje tam tikrus veiksmus, išorinius ženklus, apeigas, gali lyd ti dvasin malon .

Ar mes suprantame bažny ioje ir namuose krikš ionio vykdom apeig prasm ? Gal ir mes, kaip ir tie mahometo-

nai, linguojame, nežinodami kam. eidami bažny i , mes žegnojam s šv stu vandeniū. Ar prisimename, kad žegnojimas reiškia Išganytojo kryžį , o vanduo primena m s sie los švarum , nuplovim vis pasaulietiš k min i nuo m s s mon s, kad at j bažny i pilnai susikaup pasimelstume.

Bažny ioje mes kl pime. Jei kas neturi s nari ligos ke liuose, paprastai kl pi ant abiej keli . Ar mes prisimename, kad klaupiame prieš altoriuje esant V. J z ? Miši metu po pamokslo, per "Credo", kas reiškia — tik jimo išpažinim , mes atsistojame. Ar pagalvojame, kad tai turi reikšti m s pasiruošim sav j tik jim ginti.

Tos išorin s apeigos traukia vis žmog — ne tik siel , bet ir k n mald . Mes gal tume patriotinius jausmus giliai pergyventi ir s d dami per himn , bet mes atsistojame, jaus dami, kad tuo išoriniu veiksmu mes pilniau išreiškiame pa garb .

Jau šventasis Augustinas viename savo laiške pažymi, kad vaizdingi išoriniai dalykai, susieti su religiniais aktais, sustiprina m s tik jimo ir pamaldumo jausm . Šv. Ignacas, j zuit ordino steig jas, didžiai brangino apeigas ir prie j pratino savo naujuosius vienuolyno narius,

Vienas protestant klebonas ilgesn laik buvo katalikiškame Vokietijos Schwarzwalde. Jam padar didel sp d katalik sekmadienin s ir kitos pamaldos. Jisai raš :

— Kaip mes, protestantai, esame savo religiniame reiškimosi pasidar neturtingi. Katalikyb je tobulasis dieviškumas randa išraišk pavaizduojamas poj iais pagaunamuose simboliuose; šitaip atkeliamas Dangus žem , tuo b du nuolankiai ir pamaldžiai nusilenkiama prieš Viešpaties paslaptis ir stebuklus; be to jausmo — religija miršta... Kiekvien kart , kada tu su dievobaigingumu žvelgsi kok katalikišk prot , atskleisi tenai kok brang tikybin s minties perl . —

Vienu metu didysis vokie i poetas Goeth keliavo po Italij ir užsuko Šv. Petro bazilik . Didži j savait prisiži r j s katalik apeigas, tasai protestantas rašytojas buvo pa-

gautas katalikiškos liturgijos turtingumo, apie ką galime spėti iš jo žodži:

— Štai jau ir praėjo Šventoji savaitė su savo kančiomis... Bažnytinė muzika nepaprastai graži, o ypač "Miserere" ir tos improperijos arba — priekaištai, kuriuos Nukryžiuotasis kelia savajai tautai. Juos gieda Didysis Penktadienis. Tada akimirksniu, kada su visa savo didybe popiežius žengia nuo sosto pagarbinti kryžiai, o visi kiti pasilieka savo vietose, kiekvienas bent na tyliai susikaupęs, o choras pradeda: "Popule meus... Manoji tauta, ką aš tau padariau?" — ta valanda man buvo gražiausia iš visų apeigų... Aš tuo stebėjau...—

Taip rašė didysis Goeth, išskeldamas katalikišką apeigų spindinį.

Deharbe, labai paplitusi knygos autorius, aiškindamas apie apeigas, primena tarybinį: brangakmenis nebent na taisyta koki menkas, niekam vertas medžiaga. Ne, Jėzus Kristus auksas, kuris nors gražus. Lygiai ir mūsų brangios maldos, mūsų jungtis su Dievu privalo turėti gražias formas, kurias reikiama parinktomis apeigomis.

Tikrą patingumą ir talentingumą pieštas paveikslas perteikia mums tinkamai vaizduojant; taip ir religiniai mintys, religinis jausmas gilesnis spindinys daro perteikiamas, pergyvenamas drauge su išoriniais ženklais, išmąstytomis, prastomis, tradicinėmis apeigomis.

PAMATYTI SUŽEISTAS ŠIRDIS

XII sekmadienis po Sekminių

Vienas klounas, kurio uždavinys buvo linksminti žmones parengimuose, buvo vedęs ir augino sūnelį. Kai jis dirbo cirke, jis truputį kartą sustojo viename Wisconsin valstybės miestelyje. Tas klounas buvo paruošęs naują linksmumą, aktą,

kuris tur jo sukelti daug juoko. Atlikdamas t savo uždavin , jisai tur jo laikyti savo rankose k dik , paimt iš slaug s.

Jau klounas buvo beišein s aren , kai staiga jis gavo telegram , kurioje buvo pasakyta: "M s s nelis miršta". Berniukas buvo toli New Yorke. T vui iš skausmo plyšo širdis. Ta iau — cirke jau griež orkestras, minios juok si ir šauk , laukdamos naujos programos, o klounas, kuris tur jo greit tapti pramogos ir pasilinksminimo centru, stov jo ašarose papl d s. Ir jis išgirdo raginim : "Juliau, eik. Jau laukiame tav s". Su kraujuojan ia širdimi jisai tur jo eiti aren ir juokinti kitus žmones.

Iš dalies tai vaizdas kiekvieno žmogaus. Visi mes turime sav kent jim ir r pes i , kurie dažnai ne tik šird spaudžia, bet ir ašaras iš aki išsunkia. Ir vis d lto tvirtos asmenyb s net ir šitokiöse s lygose stengia nešti kitiems paguod ir linksnum . To juk iš m s ir Viešpats nori. Dvyliktojo sekmadienio po Sekmini Evangelijoje girdime Viešpaties J zaus palyginim apie gailesting j samariet , kuris aprišo žaizdas ir par pino sužeistajam pastog ir glob , tuo parodydamas daug artimo meil s ir nelaimingajam suteikdamas daug paguodos.

Tas palyginimas yra patrauklus ir uždegantis. Taurios sielos žmon s tuojau save nori klausti: "Kaipgi mes gal tume b ti tokie samarie iai?" Žinoma, retai kada rasime pakelyje sužeist žmog . Dabar tuo pasir pint valstybin s staigos su savo greit ja pagalba. Ta iau daug yra kit žaizd , be t , kurias prakerta kulkos ar peiliai. Nors mes retai aptinkame sužalot k n , ta iau yra labai daug sužalot širdži . Gyvenimo vieškeliuose mes beveik kasdien sutinkame vyr ir moter , o net ir jaunuoli bei vaik , kuri širdis sudaužyta ir siela giliai ken ianti. Kartais ta nelaim at jo atsitiktinai, kartais iš pikt žmoni , o kartais — iš j pa i kalt s, apsilaidimo. Kaip ten beb t — vis tiek jie žmon s, vis tiek jie ken ia ir Apvaizdos si stasis gailestingasis samarietis jiems taip reikalingas! Ar mes nor tume juo b ti?

Tai pareis nuo to, kiek mes turime tikrai nuoširdaus jautrumo ir žmoniškumo sieloje. Ar mes stengsime žvelgti nepasisekimo li des? Ar mes suprasime vienatv s ir apleidimo kan i? Ar mes pajusime ned kingumo padarytas nuoskaudas kito širdy? Ar mes matysime ligos atnešt prisl gim? Ar mes suprasime sunki naš , koki žmogus užsid j s savo nuod me?

Toki žmoni mes kasdien galime sutikti. Gal toki pasitaiko m s šeimoje, m s darboviet je. Ar mes praeisime pro juos nematydami, d mesio neatkreipdami? Ar, priešingai, mes sustosime geru žodžiu, šypsena, tinkamu patarimu juos suramindami, paguosdami, ger keli nukreipdami, kad jie nesijaust vieni, kad jie pamatyt , jog ir jiems yra prielanki širdži , kurios j kan ia domisi ir kurios nori išvesti saul tesnes dienas.

Dažnai mes esame savimyliai. Mes nervinam s, kad pardav jas gal greit nepatarnauja, ir nepagalvojame, kad gal jo d mesys išblaškytas d l kokio jo artimo ligos. Mes erzynam s d l telefonist s nevikrumo ir nepam stome, kad gal ji iš pervargimo s di su skaudan ia galva. Jaunuoliai kartais b na ž l s mokykloje, net nepagalvoja, kad gal j mokytojas tiek ken ia d l koki šeimos r pes i .

Rašytojas Arthur Tonne, kurio ne vien mint ia pakartojame, pasakoja, kaip jaunatv je daugelis jo klas s draug buvo gana šiurkšt s mokytojai, skaudindavo savo sesel . Ir štai, vien ryt jusi vyresnioji j klas pratar : "Vaikai, j s sesel s mokytojos t vas vakar mir ". Kelet minu i buvo klas je tyła. Ta naujiena, lyg akmuo ramiame vandenyje, tur jo nusk sti moksleivi širdyse. Bet tada vyko nuostabus pasikeitimas. Jie jieškojo b d parodyti seselei savo užuojaut . Savo gerumu jie nor jo gydyti sesel s mokytojos žaizd ir dar labiau buvo sujaudinti, kai vienu metu, visai nelauktai, jie pasteb jo sesel verkian i gal iš to pergyvenimo, kad mažieji jos kan i supranta ir taip pasikeit .

Gamtininkai yra pasteb j , kad paukš iai, kada skrenda šiltus kraštus žiemoti, kada jiems reikia kur per pla ius

vandenį perskirti, dažnai silpnesnius, mažesnius paneša ant savo nugaros, nutpusius kiek pasils ti. Jeigu neprotin-gieji gyviai taip daro, kaipgi mes, žmonės, juo labiau turime parodyti gerojo samarieio meilę su pilna širdimi. Ir ta meilė bus juo pilnesnė, juo labiau bus susieta su Dievybe. Šv. Kotryna Sienietė tai pavaizduoja šiuo iškalbingu palyginimu:

— Jeigu indas pripildomas vandens ir ištraukiamas iš šulinio ir tada iš jo geriama, vanduo palaipsniui išsibaigs; tačiau jeigu indas laikomas panardintas šaltinio vandenyje ir tada iš jo pasemiamas, jis visada pasiliks pilnas. Taip ir su artimo meile — jeigu mes tik bandysime savosios žmogiškos širdies meilę rodyti, greit pavargsime, tačiau mes privalome savo širdį laikyti Dievo širdyje — ir tada galėsime artimam mylėti taip, kaip Viešpats Kristus to nori ir reikalauja. —

D KINGOS ŠIRDYS

XIII sekmadienis po Sekminių

Vienas New Yorke laikraštis kartą prašė savo nuolatinį bendradarbį parašyti straipsnį tema: "Labdara pasaulyje". Redaktorius norėjo, kad būtų surinkta kuo daugiausia faktų. Rašytojas, kuris turėjo straipsnį ruošti, nebuvo katalikas, tačiau suprato, kad katalikų Bažnyčia šioje srityje daug daro. Dėl to nuėjo Maryknoll'o misijų seminariją surinkti reikiamų faktų. Jam buvo pranešta, kad, pavyzdžiui, vienoje misijų teritorijoje katalikai turi apie 3,000 ligoninių ir klinikų bei medicinos punktų, kur per metus gauna pagalbos apie 35,000,000 žmonių.

Patyręs apie šiuos ir kitus faktus, tasai reporteris prabilo:

— Kokia nuostabi organizacija yra Jėzus Bažnyčia. Ji visame pasaulyje, kiekviename krašte, kiekvienoje šalyje daro

k nors gera. Anks iau netur jau jokio supratimo apie tai. Kod l J s, katalikai, mums apie tokius dalykus nepapasakojate? —

Trylikto sekmadienio po Sekmini Evangelija pasakoja apie Kristaus išgydytus dešimt raupsuot j , kuri vienas sugr žo, garsiai d kingu balsu garbindamas Diev . Katalik Bažny ia globoja ir gydo daug raupsuot j . O milijonus žmoni ji gydo nuo dvasios raups — nuod m s, ir mes už tai turime b ti labai d kingi Bažny iai, o ypa jos steig jui — Kristui. Bažny ios prieglobstyje mes išaugome tik jimo dvasioje. Bažny ios d ka mes gauname toki didel paguod švent sakrament pavidalu. Bažny ia atlieka nuostab švietimo darb su t kstan iais savo mokykl . Bažny ia yra nepaprasta meno glob ja — auga puošnios šventov s, jose pirmaujantieji pasaulio menininkai tapo paveikslus ir joms daro statulas.

Tod l m s didelis d kingumas turi b ti Bažny iai, kurios malones mes patiriame nuo gimimo — nuo krikšto iki paskutinio patepimo ir laidotuvi . Ypatingas m s d kingumas turi b ti Bažny ios steig jui Viešpa iui J zui.

D kingum m s širdyse ugdo pats Šv. Raštas. Mes skaitome priminim Tobijo knygoje:

— Visada b ki d kingas Dievui. —

Šv. Povilas laiške Kolosie iams (III, 15 ir sek.) ragina:

— B kite d kingi... giedodami, malonei padedant, Dievui savo širdyje. —

Didysis ryt krašt kalb tojas šv. Jonas Auksaburnis žmon ms primin :

— Kaip galime nauj dalyk prašyti, jeigu už pra jusius dar nesame jokio d kingumo parod . —

Žmogui susidaro ypatinga pareiga — d kingumas Dievui. Žmogus yra augš iausias tvarinys žem je, ir kada jisai d koja, su juo d koja visa tvarinija.

Gyvenimas mums parodo nuostabi d kingumo pavyzdži . Kada šv. Jonas Auksaburnis iš vienos tremties vietos buvo nugabentas dar sunkesn , dar nesvetingesn , kada

pajuto art j an i savo mirties valand , jo paskutinis šauksmas buvo:

— A i Dievui už visk . —

Tai šauksmas herojiškos dvasios, kovojusios prieš ano laiko tironus sostuose ir savo nepalaužiama dvasia tikrai laim jusios dvasin pergal .

Kai karalius šv. Liudvikas sužinojo apie mirt savo motinos Biankos, nors gilaus skausmo sugeltas, steng pasakyti:

— Mano Viešpatie ir mano Dieve, aš Tau d koju, kad Tu mano miel motin l taip ilgai išlaikei. Aš j labiau myl jau, kaip visus pasaulio tvarinius. Tu ta iau j pakvieteį savo karalij . Teb nie Tavo valia. —

Kada ital l ktuv eskadril , nugal jusi Atlant , atskrido Chicag , jiems pagerbti buvo suruošti piet s, kuriuos atsilank 5,000 žmonei . Dr sieji lak nai sukalb jo mald prieš valg .

Kai lak n vadovas Balbo atvyko pamaldas katedroje, jam buvo pasakyta, kad jiems visiems yra paruoštos garb s vietos. Ta iau jisai atsak :

— Mes at jome ne paradui, o atvykome pad koti Dievui, — ir geriau pasiliksime suoluose su visais žmon mis. —

Kada šv. miši metu suskamb jo varpelis d l "Sanctus... Šventas, šventas...", Balbo sukomandavo visiems lak nams: "Ant keli !"

Ir visi tie dr sieji Atlanto nugal tojai pasiliko kl poti per pagrindin šv. miši dal , iki Komunijos pabaigai, duodami puik d kingumo pavyzd . Taip ir reikia. Mes b tume neleistinai šiurkšt s Viešpa iui, jei netur tume d kingumo dvasios.

Kart prie stalo motina prid jo vaiku iams l kšteles skanaus šokoladinio pudingo. T vas ta proga nor jo duoti d kingumo pamok ir paklaus :

— Na, Elzbietyte, k tu dabar nor tumei mamai pasakyti? —

Mergyt greit tar :

— Mamyte, krauk daugiau!

Ir mes, kaip ta nesuprati mergait , dažnai Dievui temokame pasakyti:

— Viešpatie, krauk daugiau savo maloni . —

O reikiamai pad koti už tai, k gavome ir k gauname,— nesiskubiname.

Praeito šimtme io viduryje Paryžiuje gyveno rašytojas Abbe Segur, gabus ir dievobaimingas kunigas. Savo puikiais raštais jis buvo atkreip s net Šv. T vo d mes . Deja, rašytojas pasteb jo, kad jo reg jimas silpsta. Jaut si, kad neužilgo gali tapti aklas. Tai nenumš jo dvasios, jis dar uoliau raš . Tik jam buvo sunku, kad jis nebe stengia dažniau nueiti bažnyi , dažniau Šven iausi j priimti.

Šv. T vas pasigail jo to vyro, kuris savo talent ir savo vis gyvenim skyr artimo tarnybai, ir leido Šven iausi j laikyti jo namuose. Dabar rašytojas Segur buvo visai patenkintas savo likimu. Jis pats apie tai prasitar , duodamas d kingumo pavyzd :

— Už tris malones aš vis labiausiai d koju Dievui: pirma, kad aš tapau kunigu; antra, kad aš savo bute turiu Dievišk j Išganytoj , ir, tre ia, — kad aš tapau aklas. —

JIEŠKOKITE DIEVO TEISYB S

XIV sekmadienis po Sekmini

Kart Pacifiko salose vienas misionierius sak pamoksl apie teisingum . Jis nurod vis svetim daikt mimo blogyb ir pabr ž pareig — visk , kas yra pavogta — neatid liojant sugr žinti. Nors tai b t ir mažiausias daiktelis, turi b ti atiduotas savininkui.

Sekant ryt jisai labai nustebo pamat s savo kiem prinešt visokiausi vaisi , drabuži , ginkl . ia buvo maiš su gr dais, krepši su saldumynais. Buvo net karv pririš-

ta prie prieangio, kiaul kriuks jo prie tvoros. Kudakavo vištos, lojo šunys ir bliov kitokie gyvuliai.

Nustebusiam misionieriui vienas iš vietini paaiškino:

— Dievai, kuriuos mes garbinome, leido mums vogti, bet pagal t pamoksl , kaip j s, t ve, vakar pasak te. Danguis Dievas to neleidžia. J s sak te, kad net reikia svetimus daiktus gr žinti. Tai mes ir atneš me visk , kad j s pad tum te gr žinti savininkams. —

Tai buvo domus nuoširdži krikš ioni žygis. Jeigu dabar m s bažnyiose b t pasakytas toksai aštrus pamokslas ir tikintieji taip nuoširdžiai priimt , juk ir m s bažny i šventoriai, klebonijos kiemai prisipildyt dideli stirt . ia b t ir paimt iš krautuvi saldaini , ir drabuži , ir žaisl , ir brangenybi , ir l kš i , stiklini , o kiek knyg pasiskolint ir užmiršt gr žinti. Kiek parnešt daikt iš darboviet s!

O kiek yra neapmok t skol , didesni ir mažesni , ir tai padar žmon s, kurie gal t užmok ti. Kartais ir atlyginimas už darb mokamas nepilnai, o kartais ir darbininkas n ra s žiningas savo darbe, eikvodamas laik ir medžiag .

Keturiolikt sekmadien po Sekmini Evangelijoje girdime aišk Viešpaties persp jim : "Jieškokite vis pirma Dievo karalyst s ir Jo teisyb s, o visa kita bus jums prid ta". Dievas pabr žtinai iš m s nori teisyb s ir pilno teisingumo.

Didysis mintytojas šv. Tomas net persp jo:

— Jokia kita nuod m n ra taip pavojinga, kaip vagyst ... Visas kitas nuod mes žmogus gali greit apgail ti, vagyst taipgi gali apgail ti, ta iau to nepakanka — reikia dar atsisteisti už pavogt daikt , o tai padaryti žmogus n ra toks skubus. —

Viena neturtinga našl tur jo sklypel lauko. Turtingas kaimynas užved byl , ir ji vis savo maž nuosavyb prarado ano turtuolio naudai. Tada ji m prašyti, kad b t leista jai viena malon : paimti su savimi maiš žem s. Tat jai buvo leista. Kada maišas buvo pripildytas, ji papraš turtin-g j žmog pakelti jai maiš ant pe i . Jis sir ž , bet maišas nei iš vietos — buvo persunkus. Ana našl jam ir tar :

— Jeigu tau jau tik tas vienas maišas žem s yra persunkus, koks bus tau sunkus visas tas mano sklypelis, kai jis ims tave sl gti Paskutiniojo Teismo metu. —

Tas neturtingos našl s žodis paveik . Turtuolis išsigando ir neteis tai paglemžiam lauk jai v l atidav .

Genialus rašytojas Levas Tolstojus yra suk r s vien toki apysakait : gyveno kart turtingas žmogus, kuris pamet aukso maišiuk . Jis paskelb , kad tame maišelyje buvo du šimtai aukso gabal ir kad s žiningas rad jas gaus j pus .

Vienas darbininkas atrado t kapšiuk su auksu ir nu neš tam turtuoliui pirkliui. Apsidžiaug s turtuolis m gail tis — kam jisai tiek daug radyb pažad jo. Gaila jam buvo skirtis su tais aukso gabalais. Tada jis sugalvojo klast . Jis tar darbininkui:

— Negaliu tau pinig duoti, nes tame maišelyje buvo dar ir vertingas brangakmenis, kurio dabar pasigendu. Pirma man atiduoki t brangakmen , tada gal si atsiimti savo tuos šimt aukso gabal li . —

Pinigus rad s darbininkas tvirtino, kad jokio brangakmenio ten nebuvo. Reikalas atsid r pas teis j . Gudrus teis jas, išklaus s abiej pusi , greit suprato, katras iš judviej yra teisingas. Ir taip teis jas tar pirkliui:

— J s sakote, kad tame pinig maišelyje buvo du šimtai aukso gabal li ir dar brangakmenis. Rad jas sako, kad jame jokio brangakmenio nebuvo. Išaina, kad ia ne j siškis pinig maišelis, kur j s sakote esate pamet s. D l to tas darbininkas turi teis t rast auks pasilaikyti, kol atsiras tikrasis savininkas. —

Dabar pirklys suprato, kad reikalai krypsta blogon pu s n. Jau toliau nebesigin ydamas rad jui atidav prižad t j pus .

Didysis ital rašytojas Dant savo sukurtoje "Dieviškoje komedijoje", aprašydamas tariam savo kelion po pragar , nusako, kur jis atrad s vagis: dausoje, kur buvo vagys, pilna

buvo nuoding gyva i . Juos nuolat kandžiojo, ir nebuvo kur
nuo j pab gti nei kuo nuo j kandimo gydytis.

Tai, žinoma, poeto vaizduot s padarinys, ta iau ir tikro-
v je yra kirminas, kuris graužia neteising j žmog , — tai
jo s žin .

Pati min tos dienos Evangelija, ragindama teisingum ,
primena dangaus paukš ius, kurie nei s ja, nei pjauna, o ku-
riuos Dievas apr pina. Tuo skatinama daugiau pasitik ti Die-
vo Apvaizda; s žiningai dirbti pa iam ir pasitik ti Viešpa-
iu. Vykdydamas dar pirmiems t vams duot sakym , kad
savo prakaite (ne kito) valgysite kasdienin duon , s žinin-
gu darbu pelnantis pragyvenim , žmogus jausis laimingiau-
sias.

JAUNUOLIS KARSTE

XV sekmadienis po Sekmini

Šveicarijoje 1920 metais trys jaunuoliai, kil iš Zueri-
cho, pasiryžo kopti augšt , amžinu sniegu nuklot Piz Ber-
nina kaln . Nepatyr ir neatsarg s, jie išvyko be joki vado-
v . Iš pradži sek kit kop j grup , bet ši greit nuo j at-
sitolino, ir jie liko vieni.

Pirmoji grup , patyrusi vad vedama, laimingai pasie-
k virš n . Gr ždami susir pino jieškoti — kur dingo tie trys
jaunuoliai. Prie vieno didelio plyšio lede jie pasteb jo kepu-
r ir kaustyt lazd . ia buvo atsitikusi didel nelaim . Vie-
nas iš t jaunuoli per t ledyno plyš peršoko, kiti du nesi-
ryžo tai daryti ir jo tilteliu, susidariusiu iš sniego. Ta iau
sniegas j neišlaik , ir jie nukrito praraj . Jaunuolis, kuris
buvo plyš peršok s, nežmoniškai steng si išsilaikyti. Palik
ženklai liudijo apie jo kov . Ta iau ir tas nuslydo praraj .
Atvykusieji dar gird jo nukritusi dejavim . Deja, joki b -

du j nebuvo galima pasiekti. Jiems buvo numesta maisto, bet... greit j dejavimas sustingo ledo šaltyje.

Tokia tragedija jaunuoli , kurie atsiskyr nuo vadov , kurie band savarankiškai, nesinaudodami vyresni j patyrimu, kopti sniegu ir ledu nuklot kaln . Daugel panaši ištinka dvasios katastrofa. Ir j dvasia atsiduria karste, kaip tas jaunuolis, kuris aprašomas Evangelijoje penkiolikt sekmdien po Sekmini . Kristus pamat t jaunuol išnešam iš Naimo miesto.

Ir dabar yra grabneši , kurie ne vien jaunuol neša dvasios numir li kapines. Vienas iš t grabneši — tai neklausymas t v . T vai turi didel patyrim ir didel meil . Tai dvi savyb s, kurios priduoda didel s reikšm s ir svarbos j žodžiui. Deja, savo neklusnumu daugelis jaunuoli trumpina amži tiems savo didiesiems geradariams — t vams, kurie jiems gyvast dav .

Antras grabnešys — girtavimas, narkotik naudojimas. Apsisvaigin s jaunuolis praranda ir vali . Apsinuodijimas tampa aistra, kuri j kaip viesulas neša praž tin. Jis tai nujauia, bet jau nebeturi j gos susilaikyti. Daug lengviau išsisaugoti pirmo suklypimo, kaip sustoti po antro ir tre io...

Tre ias grabnešys — palaidumas. ia dar blogiau, kad šiuo atveju jaunuolis dažnai ir kit nekalt auk dvasios mirtin traukia. Tai didi tragedija. Sielos skaistumas, tai didžioji dovana, kuri turi b ti saugoma savo viso gyvenimo draugui, draugei sukuriant šeim .

Ketvirtas grabnešys — netur jimas gyvenimo tikslo. Toks jaunuolis tik maitinasi, gal dar r pinasi kasdieniu uždarbui, pasilinksmina, žodžiu — gyvena tik eilinio gyvulio gyvenim , užmiršdamas, kad jis augštesniems dalykams sutvertas, kad jo laukia amžinatv , kuri reikalauja nusipelnyti sau nesibaigian i laim .

Ne vien jaunuol tie keturi, ar kiek mažiau, o gal net ir daugiau, grabnešiai neša dvasios karste gyv j numir li kapinyn . Ta iau ir šioji tragiškoji valanda dar n ra beviltiška. Kaip anuomet Naimo našlei, taip ir dabar ne vienai be-

verkian iai ir bedējuojan iai motinai Kristus pasako — Ne-
verk! Nekart iš t grabneši at m s jaunuol Kristus prike-
lia j dvasios gyvenimui, gr žindamas motinai. Tai dažniau-
siai vyksta pasinaudojant sakramentais, ypa nuoširdžiai
atliekant atgail .

Kristus tai padaro, bet reikia iš jaunuolio pus s bendra-
darbiavimo, ir tai neatid liojant, nelaukiant senatv s, nes ne-
žinome, ar jos mes sulauksime. Jau senov s rom n išmin ius
Seneca yra pasak s:

— Kas gyvenimo dorovingum atid lioja iki senatv s,
tuo duoda suprasti, kad jisai gražiam gyvenimui tenori skirti
tik t laik , kuris jau niekam kitam nebetinka. —

Kart vienas jaunas princas iš jo pasivaikš ioti su savo
mokytoju ir j paklaus :

— K aš tur iau daryti, kad b iau šventas?

— O J s Didybe, tokias mintis reikia atid ti gyvenimo
pabaigai. Tam j s dar esate labai per jaunas. Tam tur site
v liau pakankamai laiko, — kalb jo palydovas.

Taurus princas rimtai jam atsak :

— Neseniai buvau kapin se. Ma iau tenai kap , kurie
buvo daug trumpesni, negu mano gis. Taigi — manau, nie-
kada n ra per anksti apie tuos dalykus galvoti. —

Vienoje bažnytin je prieglaudoje buvo globojamos pasly-
dusios mergait s. Ypa tur ta sunkum su viena, kiuri nie-
kaip nenor jo gr žti tikr keli . Ji vis nenor jo pasilikti toje
prieglaudoje, pab gdavo ir tik j ga sugauta buvo atvedama.

Vien dien ji ir tar seselei:

— Daugiau ia aš nebegaliu ištvirti. Šiandien pat išeisiu,
ir nebebandykite man s sulaikyti. Aš turiu išeiti. —

Sesel žinojo, kad pasitik jimas jaunam žmogui labai
daug reiškia, ir jai tar :

— Tu sugr ši. Aš neisiu miegoti, tav s lauksiu, kolei su-
gr ši. —

At jo vakaras ir naktis. Sesuo bud jo ir lauk , o pakly-
d l s vis nebuvo. Bet sesuo neprarado pasitik jimo. Vis nak-
t ji lauk , sižiebusi šviesel . Ir štai, apie ketvirt valand

iš ryto mergait sugr žo. Pasitikin ios sesel s žodis jai neda-
v ramyb s s žin je. Ji jaut si — turinti gr žti.

Ir m s , jaun ir vyresni , laukia gr žtan i motina Ma-
rija, m s motina ir visi, kurie mus myli.

FARIZ JIŠKUMAS

XVI sekmadienis po Sekmini

šešiolikt sekmadien po Sekmini girdime Evangelijos
žodžius apie tai, kaip Kristus atsilank namus vieno iš fari-
z j ir kaip tie fariz jai tykojo, nor dami sugauti Viešpat
kaip nors netaip pasielgiant, k nors netaip išsitariant. Fari-
z jai tar si es Dievo statymo pildytojai, teisingieji. Deja, tai
buvo pasip t liai, kurie ži r jo statymo raid s, bet ne dvasios,
kurie daugiau šniukštino, jieškodami kit yd , negu
r pinosi savo tobulyste.

Deja, fariz jizmo dvasia n ra mirusi. Fariz j pasitaiko
ir m s laikais, o tai — nelaim . Jau šv. Augustinas sp jo:

— Nusizemin s nusid j lis yra geresnis, kaip iš puiky-
b s pasip t s teisingasis. —

Liudvikas Granadietis dav paaiškinim , kod l taip yra,
tardamas:

— Kada tu stebi tik savo geras savybes ir kit ydas, ta-
da tu save laikai geresniu ir menk pažang doryb se tepa-
darysi, nes aptemimas savyje, pasitenkinimas savo pad ti-
mi užtroškina žmoguje bet kok nor pasitaisyti. —

Fariz jai, anot A. Albindo, dien ir nakt bud jo, kad b -
t laikomasi statymo, bet vis steb dami, kad kiti tai daryt ,
patys statym dvasia nuoširdžiai negyvendami.

Kart Londone vienas t vas gausiai susirinkusi sve i
paklaus — kaip galima b t pasiekti, kad visas Londonas
per pus valandos pasidaryt švarus?

Sve iai visaip sp liojo, bet jiems atrod ne manoma, kad didžiausias pasaulio miestas su tiek milion gyventoj gal t per pusvaland b ti visiškai išvalytas nuo šiukšli .

Tada t vas prabilo:

— Reikia tik, kad kiekvienas nušluot ties savo durimis. —

Tai labai svarbus nuoširdaus tobulyb s sek jo uždavinys: palaikyti švar savo sielos namelio viduje ir aplinkoje, bet ne fariz jiškai badyti pirštais duris kit žmoni s žin se.

Gabus, bet nedrausmingas pom gi jieškotojas brit rašytojas Oscar Wilde už kažkok sunk nusikaltim buvo nu teistas dvejim metam kal jimo. Kai jisai buvo pervežamas iš vienos arešto vietos kit , j atpažino bendrakeleivis. Jis mat rašytoj kalinio drabužiais, nuskusta galva ir su pasididžiavimu prašvokšt :

— Ži r kite, tai Oscar Wilde! —

Ir pri j s spjov jam veid . Rašytojas kr ptel jo ir netar n žodžio. Ir šiuo atveju rašytojas parod daugiau dvasingumo, negu anas fariz jiškas jo užpuol jas.

Šv. Antano Atsiskyr lio gyvenime skaitome, kaip jisai jau buvo pasiek s augšt šventumo laipsn ir staiga vien dien , lyg koks nuodingas uodas, j sisiurb mintis, kad visoje dykumoje n ra asmens, kuris savo dievobaimingumu jam prilygt . Ir Dievas, kuris ypa savo geruosiuose s nuose nenori pak sti yd , jam kv p mint :

— Eiki Aleksandrij . Tenai tokioje tai vietoje rasi gatv je batsiuv , kuris, gyvendamas pasaulyje, yra dievobaimingesnis ir dorovingesnis, kaip tu, gyvendamas tyruose. —

Šv. Antanas, nu j s triukšming , dulk t , judri Aleksandrijos gatv , greit surad s batsiuv prie darbo. Šventasis j pasveikin s pagarbiai ir paklaus s, k jis dar s, kad jisai taip patink s Dievui.

Batsiuvys pasiži r j s j , manydamas, kad tas svetimas atėvis iš jo juokiasi. Pagaliau jis pratar s:

— J s apsirinkate, gerasis žmogau. Tikriausiai j s jieškote ko nors kito, nes juk aš nieko nedarau, kuo b iau ga-

Į j s Dievui patikti. Aš esu tik vargšas žmogelis, kuris turiu nuo ryto iki vakaro kietai dirbti, kad gal iau kasdien duon pelnytis. Aš nei neturiu laiko k nors padaryti, kas Dievui ypatingai tikt . Aš kiekvien ryt sakau Dievui: "Visi žmon s Aleksandrijoje, nuo mažiausio iki didžiausio, yra Dievo malon je ir nueis Dang ; tik aš, vargšas nusid j lis, eisiu pragar ...—

Iš t žodži ir iš to nuolankumo, su kuriuo tie žodžiai buvo ištarti, šv. Antanas sitikino, kad anas paprastas amatininkas buv s daug dievobaimingesnis, kaip jisai pats, ir kad Dievas d l to taip palankiai j ži ri, kad jis taip labai nusižemina. Ir šv. Antanas, v l sugr ž s savo nuošali viet tyruose, dabar meld si:

— Viešpatie, duoki man toki nuolanki siel , kaip to batsiuvio Aleksandrijoje. —

Daugeliui m s panašiai reik t melstis, kad sulaužytume fariz jiškumo dvasi . Pasakojama, kad kart nusikalt s vienas vienuolis ir kiti broliai sušauk bendr pasitarim — svarstyti, kaip dabar j nubausti. Buv s pakviestas ir vyresnysis. Tas at j s su maišu sm lio ant nugaros. Maišas ta iau buv s kiauras, ir sm lys byr j s jam einant. Kiti broliai, tai pamat , tuojau m klausin ti — k jis ia dabar dar s. Vyresnysis atsak s:

— Mano paties nuod m s tokios gausios, kaip tie sm lio gr deliai, kurie krinta, bet kuri aš nematau. Argi aš dabar turiu teisti kit d ljo nuod mi ?—

Vieton fariz jiško teismo yra daug geresnis nuoširdus broliškumas žmon ms. Sakoma, kad vieno girtuoklio niekas negal jo išgydyti iš jo pro io lankytis smukl je. Jis vis jo ten, ir vis m perdaug. Kart vienas jo draug paklaus — kod l jisai taip t smukl lanko. Nelaimingasis atsiliep :

— Visi žmon s, kurie nori su manim kalb tis, yra tenai. Aš turiu eiti ten, kur mano draugai. —

Kaipgi ger j žmoni nuoširdumas, bi iuliškumas gal t daugel sulaikyti nuo blogos draugyst s. Reikia tik — vie-

ton fariz jišk priekaištavim ir stengimosi kitus sugauti — parodyti daugiau širdies, besistengiant ir kitus nukreipti g - rio vieškeliais.

DIDŽIAUSIAS SAKYMAS

XVII sekmadienis po Sekmini

Skaitome šventosios Elzbietos gyvenime, kaip ji, mirus jos vyrui karaliui, Liudvikui, užsidar Marburgo vienuolyne, atsidama tik maldai ir darbui. Apie tok varging savo dukters gyvenim sužinoj s jos t vas, Vengrijos karalius Andriejus, nusprend j parsigabenti Vengrij . Jo pasi stas vyras, j s vienuolišk l šnel , kur gyveno buvusioji karalien Elzieta, labai nustebo išvyd s prieš save vilnas verpian i moter . Ji buvo apsivilkusi paprastu iu, nublukusiu apsiaustu, kurio apatin dalis, iš neturto, buvo pridurta kitokios medžiagos. Apsiaust deng vairi spalv lopai.

— Argi galima, kad karalien taip verpt ?! — sušuko jisai, sitikin s, kad tai Vengrijos karaliaus dukt Elzieta. Toliau pasiuntinys papasakojo, kad jos t vas yra labai išsiilg s, kvie ia j pas save, kur j priims nuolatos apsigyventi.

Buvusioji karalien Elzieta dabar jau buvo prad jusi didelio išsižad jimo gyvenim . Ji buvo apsisprendusi savo t v pamatyti tik Danguje, šiuo metu j pavesdama Dievo Apvaizdos globai, taigi ji pasiuntiniui atsak :

— Aš dabar temyliu tik vien Diev , pasiryžusi Jam tarnauti. —

Iš jos gyvenimo taipgi žinome, kaip labai ji myl jo vargšus, taigi — buvo pasišventusi Dievo ir artimo meilei.

Myl ti Diev ir artim — tai didžiausias sakymas. Apie tai juk ir pats Viešpats J zus yra pasak s:

— Myl si Viešpat , savo Diev , visa širdimi, visa siela

ir visa savo mintimi. Tai yra didžiausias ir pirmasis sakymas; antras gi j panašus: Myl si savo artim , kaip pats save. Šitiedviem sakymais remiasi visas statymas ir pranašai. —

Šituos žodžius, parašytus šv. Mato 22 perskyrime, girdime Evangelijoje septyniolikt j sekmadien po Sekmini .

Jau šv. Elzbietos pavyzdys mums aiškiai sako, koki Dievo meilei atsidavusi žmoni pasaulyje b na, ir j taka yra ištisais šimtmeiais labai jau iama. Štai dar vienas pavyzdys: jaunas Paryžiaus gydytojas dr. Petras Batailley kart v lai nakt gr žo nuo ligo. Pasitaik nak ia jam eiti pro karmelit vienuolyn . Išgirdo ia varpelio skamb jim . Patyr , kad tai buvo vienuoli šaukimas nakties malda. Jie ir vidurnakt keliasi garbinti Viešpat . Tai padar jaunam gydytojui labai gil sp d . Jisai m m styti: jeigu kiti pašvenčia savo gyvenim Viešpa iui, kod l aš negaliu? Ir taip jisai pamažu trauk si nuo pasaulio. Išdalino varguomenei savo turtus, skirdamas atitinkam dal bažny ioms ir vienuolynams. Jo gyvenimo draug — žmona — taipgi buvo tos pa ios paži ros, ir, jam pareiškus nor pa iam stoti vienuolyn , ji tam mielai pritar . Tap s vienuoliu, jisai m ruošti kunigystei. Šventimus gavo tur damas 30 m. amžiaus. Septynerius metus darbavosi pa ioje Pranc zijoje, o paskiau išvyko misijoms Maž j Azij . Bagdado apylink se darbavosi dar 30 met , gydydamas žmones nuo k no ir sielos lig . Mir 1898 metais.

M s gyvenimo s lygos gal neleis užsidaryti kur vienuolynuose, bet Diev myl ti ir jam tarnauti galima visur, o pasaulyje b nant gal net daugiau prog susidaro parodyti meil m s artimui.

Iš gyvenimo Venecijos patriarcho Agostini patiriame kaip jisai kart gatv je sutiko graudžiai verkiant vyr . Kada m teirautis, kas nutiko, anas vyras jam m aiškinti:

— Sunkiai serga mano žmona; ir aš esu toks neturtingas, jog negaliu jai pašaukti gydytoj , net neturiu kuo žibalo nupirkti, ir vargš ligo guli tamsoje. —

Patriarchas pratar t nelaiming j :

— Vesk mane savo but , kur gyvenate. —

Vyras sumišo ir pasiaiškino:

— Betgi aš esu žydas, o ir mano žmona yra žyd ... —

Patriarchas j paguod , tardamas:

— Tai niekis. Mes visi esame vieno Dievo vaikai. —

Patriarchas aplank ligo , paguod t vargš šeim , suteik gausi param . Tas patriarchas mir 1892 metais, o jo ger šird atminsime per daug šimtme i . Jis buvo kupinas artimo meil s, išplaukian ios iš Dievo meil s.

Ties sakant, mes visi širdyje sutinkame, kad artim reikia myl ti, kad jam reikia parodyti daug nuoširdumo, paslaugaus palankumo. Ta iau, kai reikia gyvenimo kasdienyb je pagal t d sn gyventi, ypa kai pajuntame iš artimo pus s kok šiurkštum , ži r k, jau tuojau ir suklumpame.

ia mums b t labai pravartu prisiminti švent j kankin , buvus Anglijos kancler , brit lord Tom Mor , kur ištvirk s karalius Henrikas VIII nužud , kadangi tas atsisak prisiekti ištikimy b karaliaus išgalvotai klaidatikybei. Laikomas kal jime, savo kameros sienoje Tomas Morus buvo raš s tokius žodžius:

— Tie, kurie dabar mane smerkia, kankina ir žudo — bus arba pasmerkti, arba išganyti. Pirmuoju atveju — toks baisus j likimas, kad nieko piktesnio negalima jiems sugalvoti n link ti. Antruoju atveju — tu vistiek kada nors pateksi j draugyst n ir juos myl si; d l to geriau jau dabar imti juos myl ti. —

Myl ti Diev — tai tik ti J ir gyventi pagal Jo sakymus; myl ti artim — tai b ti jam broliškai nuoširdžiam, pad ti jam sielos ir k no reikaluose. Mylinti širdis pati padiktuos, k tuo momentu reikia daryti.

KAM MANOTE PIKTA SAVO ŠIRDY?

XVIII sekmadienis po Sekmini

Senov s Graikijoje iš vieno nedidelio miestelio olimpinis žaidimus iš jo rungtyne dalyvauti du vyrai. Vienas iš jų išsikovojo pergalę vainiku, kitas grįžo tušiomis rankomis. Miestelio gyventojai, džiaugdamiesi saviškio pergale, pastatė vidury miesto paminklą, kad būtų pagerbtas nugalėtojas atminimas. Tačiau antrasis užsidegęs nebesuvaldoma pavydo aistra ir nutarė sunaikinti tą draugo garbei skirtą paminklą. Taip naktį jisai paslaptinai nuėjo prie paminklo ir išardė! Su dideliu vargu kas siėjo pamatais. Dar keletas kastuvų išmestų žemės gabalėlis — ir paminklas turėjo griūti. Vyras jau džiaugėsi savo piktu darbu, kaip staiga paminklas virto, ir pat sutraiškėdamas ir palaidodamas.

Vargu ar kuris kitas faktas galėtų taip vaizdžiai pavydo žaibus nusakyti, kaip augščiau minėtas vykis. Pavydas sugriauna gyvenimą to paties, kuris graužiasi iš kito laimės ir pasisekimo. Kardinolas Bona teisingai yra pasakęs, kad pavydusis iš kito laimės sudaro sau kanį; jis pats džiūsta dėl kito riebesnio gyvenimo. Pavydas graužia žmogaus širdį, kaip rudyta graužia geležį. Dėl to ir aštuoniolikto sekmadienio po Sekmini Evangelijoje girdime Viešpaties Jėzaus spėjimą:

— Kam jūs manote pikta savo širdyje. —

Viešpats atleido nuodėmes stabo ištiktam žmogui, ir išgydė, o žydai pavydėdami priekaištavo Viešpačiui, užtat ir susilaukė to spėjimo.

Deja, tas spėjimas daugeliui būtų reikalingas, nes daugelio širdyje suka sau lizdus pavydo vanagai. Pavydas, būdamas priešingas artimo meilei, dažniausiai gali būti sunki nuodėmė. Pavydas veda kitas ydas, kaip neapykanta, šmeižtai, priešiškas murmėjimas. Pavydas gali labai apkartinti šeimos gyvenimą. Pasakojama apie vieną berniuką, kuris mėsą verkė; paklaustas, ko jisai verkia, atsakė — kad bro-

liukas sako, jog ant broliuko lietsargio krinta daugiau lietaus laš , negu ant jo...

Pavydas gali nešti daug kartum organizacij ir parapijos gyvenime. Kiek d l to b na tuš i kov ir neapykantos — kod l kit išrinko valdyb , kod l kit kaip nors pagerb . Pavydas gali daug juod valand atnešti ir darboviet .

Garsusis ital rašytojas Dant , nor damas pavaizduoti pavydo blogyb , savo gabiamė skaistyklos aprašyme pasakoja apie jo matytus prie uolos atgailotojus, apsirengusius aštuoniais apsiaustais. Jie nieko negali matyti, nes j blakstienos surakintos geležine viela. Kaip griaustinis skamba ore žodžiai, kurie primena piktus pavydo padarinius.

Nemažai pavydo iškyla tarp moter , ypa rungtyniaujan i , kaip galima gražiau pasipuošti. Pasakojama apie Petrogrado grafien ešov, pas kuri vienu metu at j s brangenybi pirklys ir jai pasi l s nepaprasto puikumo perl karolius, bet už juos pareikalav s 250,000 rubli . Grafien buvusi nepaprastai sužav ta karoliais, ta iau kaina jai buvo per didel . Tada pirklys prasitar , kad jisai pasi lysi s tuos karolius vienai Petrogrado princesei. Grafien , užsidegusi pavydu, ir paklaususi pirkli, ar jis gal t d l jos palaikyti karolius 10 m nesi . Tada ji pirkianti. Pirklys sutiko. K gi dar grafien ? Kadangi ji tur jo 300,000 rubli metini pajam , tai dešim iai m nesi ji atsisak bet koki patogum . Atleido tarnus, uždar r mus, o pati nu jo graik vienuolyn . Taip ji per 10 m nesi sutaup 250,000 rubli ir gal jo gražiausiais sostin s karoliais pasipuošti. Kai j paklaus , kiek jai tie karoliai kaštavo, atsakydavo: "Dešimt m nesi kal jimo".

Deja, pavydus žmogus gali vis savo gyvenim paversti sau kal jimu, grauždamasis d l kito pasisekimo. Negana to — gali ir kitam gyvenim paversti kan ia. Vienu metu viename mieste bagažo skyriuje tarnavo du berniukai. Vienas buvo penkiolikos, kitas trylikos met . Apsukrus jaunesnysis gausiai gavo lagamin panešti, gerai uždirbo, o vyresnysis — pusiau tuš iomis jo. Pagautas pavydo, jisai savo draugui peršov koj . Šitoki kraštutini priemoni imasi tik labai

žemai puol žmon s. Paprastai prie šaudym neprieinama, ta iau gilaus pavydo kankinamas patsai vaikšto, kaip su kulka širdyje.

Ir tai labai paikas dalykas. Iš senov s užsilikusi žinia skelbia apie Pers karali Kir , kuris liep savo antkapyje iškalti žodžius:

— O žmogau, kas tu beb tum ir iš kur beateitum — žinoki, aš esu Kiras, Pers valstyb s k r jas. Nepavyd k man sluogsnio žem s, kuris pridengia mano kap . —

Kai Aleksandras Didysis užkariavo Persij ir pasiek valdovo Kiro kap , jisai siskait t užraš ir ilgai stov jo susim st s, galb t svarstydamas, kad neužilgo ir jo nenumal-domas garb s troškimas nurims karste panašiai, kaip nurimo anas užkariautojas.

Karste viskas pasibaigs. Pavydas bus beprasmis, kaip jis yra žalingas ir gyvenime. Su juo kovojant naudinga daugiau rodyti nuoširdžios meil s artimui. Sveikinti j su pasisekimais, pasimelsti, kad Dievas jam dar daugiau pad t , stengti džiaugtis kartu su juo. Ir tai atneš mums patiems daug tyro džiaugsmo.

VYRAS IR ŽMONA

XIX sekmadienis po Sekmini

Amerikoje, besikuriant naujiems ateiviams, kai dar daug kur siaut jo laukiniai ind nai, Texas valstyb je buvo šitoksai atsitikimas: t pa i dien , kai vienas baltaveidis švent savo vestuvi iškilmes, siverž j sodyb ind nai, pagrob jaun j ir nuotak ir išjojo su jais kalnus. Žiaur s užpuol jai t jaun j por pririšo prie laukinio buivolo ir, paleid žv r , šauk :

— Laimingos povestuvin s kelion sl... —

Jaun j draugams pasisek t žv r apsupti. Išg sdintus, apdraskytus jaunuolius jie išlaisvino. Šie džiaug si, kad nors ir gerokai sukratyti, betgi išliko gyvi ir sveiki.

T vyk prisimename ryšium su Evangelija devyniolikt sekmadien po Sekmini , kur pasakojama, kaip karalius k l savo s nui vestuves ir kaip daugel labai jau pasaulietiški egoistiški reikalai sulaik jose dalyvauti.

Šiais laikais vyksta dar tragiškesni dalyk , patys naujai sutuoktieji, gal net nepraslinkus nei labai daug laiko po j iškilmingos priesaikos, ne vienas patenka savimylišk pasaulietini reikal , nesveiko egoizmo s kur ; j aistros, kaip anas laukinis buivolai, taip pradeda nešti kur klaikumai, jog nei artimieji jau nebe stengia išgelb ti.

Šiame reikale reikia visada atsiminti moteryst s šventum ir nuo pat pradžios nesileisti nukrypti n per plauk nuo Viešpaties sakym užbr žto kelio. V liau, kai žmog pasi-griebia aistr viesulai, sunku darosi gyvenimo bures kitaip bepakreipti.

Kai ved vienos ital audimo firmos atstovas Giovanni Arnolfini, jisai kreip si dailinink Jan van Dyck , kad tas didis k r jas nupiešt paveiksl , kuris jaunavedžiams visada primint moteryst s sakramento pri mimo valand . Dailininkas j nor išpild . Ir paveikslas perduoda t religin pašventinim , kur Bažny ia teikia moterystei. Abudu susituokiantieji pergyvena valandos šventum . Jie lyg jau ia, kad t valand jie priima speciali Viešpaties pasiuntinyb savo gyvenimui. Sutuoktuvi veiksme vyrauja dieviška mintis. Tam pavaiksle susituokiantieji kits kito nestebi. Tik jau iamas, koks svarbus sakramentas ia priimamas. Ir tas didžios sutuoktuvi valandos šventumo jausmas turi susituokusius lyd ti vis gyvenim . Sunkesn se bandym valandose jie turi prisiminti savo iškilming priesaik ir Bažny ios surišim Dievo vardu prie altoriaus.

Dresdeno muz juje, šalia kit brangi eksponat , yra ypatinga patrankos kulka. J , kaip gimtadienio dovan , nuo savo sužad tinio kitados gavo viena saks princes . Visiškai

nusivylusi tokia dovana, ji metė tulką ant žemės. Tai jau kulka, atsitrenkusi grindis, staiga perpus persiskyrė. Smalsumo pagauta princesė pastebėjo, kaip iš vidaus išsiritė kita, sidabrinė kulka. Tada paklusi, princesė pamatė, kad tai tik plona sidabro dėžutė, kuri atidariusi atrado aukso kulka.

Ji atidžiau pasižiūrėjusi, pastebėjo mygtuką, kur paspaudus atsidarė ta auksinė kulka, ir joje suspindėjo aukso žiedas, papuoštas žibantais brangakmeniais; viduje žiedo buvo raišyti Šventojo Rašto žodžiai:

— Mylimasis yra mano, ir aš — jo.

Tai — simbolingas taisyklės. Iš pradžių buvo matyti geležis. Ir moterystė veikia geležinis gamtos statymas, kad vyras ir moteris iš prigimties jau yra tvirtai patraukiami jungtis bendram naujos šeimos gyvenimui. Tai jau žmoguje yra kažkas daugiau, kaip vienas tas prigimties geležinis statymas, kokį jau yra ir gyvuliai; žmoguje yra ir antra atmosfera: dvasinis širdies linkimas, kuris toje dovanoje princesei buvo išreikštas sidabro indu. Pagaliau — pačiame branduolyje yra aukso indas, tai ištikimybės auksas, tai iki gyvenimo pabaišos tvėrantis meilė, kokios Dievas laukia moterystės. Ir tai vidiniame moterystės šventume Viešpats Jėzus ypatingai iškilus — sakramentus, kurio išraiška yra žiedų sukeitimas ir moterystės priesaikos žodžiai. Tik šie faktai šviesoje vyras ir moteris gali kitiems tarti paties Dievo palaimintus žodžius:

— Tu esi mano, aš esu tavo — visados, iki mirties. —

Moterystė jau nuo pat krikščionybės pradžių buvo laikoma didis, šventas, nesuardomas ryšys ir sakramentas. Tai iš dalies išreiškia žilos senovės laikais prastoji dovana — stiklo taurė, su taisytu dugne aukso lapu, kur išbrėžti simbolingi vaizdai ir žodžiai. Vienoje tokioje taurėje vaizduojami du naujai susituokusieji abiejose altoriaus pusėse. Jie paduoda kitiems rankas. Tarp jų nupieštas kryžius ir parašas:

— Vivatis in Deo! Gyvenkite Dievui!

Kitame panašiam vestuviniame taurės paveiksle matome tarp abiejų naujai susituokusių Kristų, kuris juos vainikuoja. Savo palaiminimais Viešpats sutuoktuvų dienai ir dabar teikia

naujai porai, kad tik j gyvenimas eit tos šventos altoriaus nuotaikos dvasia.

1920 metais buvo paskelbta palaimint ja ir altoriaus garb iškelta Ona Marija Taigi. Ji mir sulaukusi 57 met amžiaus, 7 vaik motina. Šventumo ji pasiek moteryst je. Kada buvo užvesta byla jai paskelbti švent ja, tebebuvo gyvas dar jos vyras, ir jisai, prisiek s, pirmasis liudijo apie savo žmonos šventum . Jis tvirtino, kad vedybiniame gyvenime ji niekada jam joki sunkenybi nesudar . Sakramento švie-soje ta tauri moteris savo vedybin gyvenim ved antgamtini dorybi keliu.

Tegu vis vedybinis gyvenimas bus toksai, kad vyras apie žmon , o žmona apie vyr gal t paliudyti ir prieš žmones, ir prieš Diev , jog einama dorybi ir šventumo, pareigin-gumo keliu.

VIEŠPATIE, JIS MIRŠTA

XX sekmadienis po Sekmini

Yra išleista tokia knyga, pavadinta "Adomo ir Jievos gyvenimas". Knygos autorius sakosi, kad jisai remiasi senov s žyd šaltiniais, kurie v liau buvo perdirbti krikš ioniška dvasia. Tai, žinoma, tik taip sau pasakojimas, bet jis domus.

Tenai aprašoma, kaip ilgame savo gyvenime Adom m spausti ligos skausmai, kurie v liau išsivyst jo mirt . Jievai tie vyro dejavimai šird siek , bet ji neišman , kaip jam gal t pad ti. Ir tada Adomas pratar s:

— Paimki m s s n Set ir su juo eiki roj . Apiberkite savo galvas dulk mis, kriskite ant žem s ir šaukit s Viešpaties. O gal jisai pasigail s ir nusi s angel prie gailestingumo medžio, iš kurio teka gyvyb s aliejus. Kai jums to aliejaus duos ir kai mane juo patepsite, nurims mane kankinantieji skausmai. —

Jieva taip ir padariusi. Su s numi Setu pasiekusi roj ,
pabars iusi dulk mis galv , ir abu, sukrit ant žem s, ilgas
valandas meld si, nor dami gauti sergan iam Adomui gy-
dan io aliejaus.

Tada pasirod s arkangelas Mykolas, kuris pasisak s
es s si stas Dievo pasakyti, kad nusikalt s Adomas dabar
negaus to gaillestingumo aliejaus. Ta iau ateis laikas, kad
Adomo ainis (k no atžvilgiu) — Kristus, po to, kai Jis bus pa-
krikštytas Jordane, išlip s iš krikšto up s, pateps gaillestin-
gumo aliejumi visus, kurie j tiki, kurie iš vandens ir Šv. Dva-
sios yra naujai atgim amžinajam gyvenimui.

— Ir tada Kristus, brangusis Dievo S nus, paims ir J s
t v Adom roj , prie pasigail jimo medžio, — tar s arkan-
gelas Mykolas.

Adomas taip ir mir s. V liau Kristus iš savo gaillestin-
gumo ir savo mirtin kan i ant kryžiaus paruoš s Paskuti-
nio Patepimo sakrament , kad sušvelnint ligos siaut jim ,
kad sumažint mirties baim , kad sustiprint žmogaus siel
paskutinei kelionei.

T paskutin pasiruošim amžinai kelionei mes prisime-
name ryšium su dvidešimtojo sekmadienio po Sekmini Evan-
gelija, kur pasakojama, kaip vienas valdininkas šauk si Vieš-
pat J z prie savo bimirštan io s naus ir Viešpats pasak :
"Eik, tavo s nus gyvas".

Dabar kiekvienos sunkesn s ligos atveju taipgi pasilieka
pareiga šauktis Kristaus p dinio kunigo, kad paruošt ligo-
n amžinajam gyvenimui, apr pindamas paskutiniais sakra-
mentais, kurie juk yra regimieji Kristaus statytieji ženklai
Dievo malonei gyti.

Pasakojama apie vien j rinink , kuris buvo sunkiai su-
sirg s ir apr pintas šventais sakramentais. Pri m s priešmir-
tin šv. Komunij , jis pratar rimtai ir kartu laimingai:

— Dabar aš esu pasiruoš s didžiajam plaukimui amži-
nuosius uostus. Laivo vadovas — pervesti per nežinomus van-
denis — yra ia atvyk s. —

Visiems tam paskutiniam išplaukimui reikalingas vado-vas, kuriuo tegali būti Kristus, aplank s mus paskutini sakrament pavidalu. Užtat svarbu jais laiku pa iam apsir -pinti ir svarbu kiekvien kart , kada tik susidaro reikalas, apaštalauti, kad kiekvienas amžinyb iškeliaujantis b t reikiamai apr pintas.

Nereikia manyti, kad apr pinimas šventais sakramentais b tinai tur t reikšti mirt . Priešingai, labai dažnai pasitaiko po to pager jimo ženkl . Štai, Bernadeta Soubirous, mergait , kuri mat Marijos apsireiškim Liurde, po savo stojimo vienuolyn buvo liguista. Trys savait s prieš mirt , o ji mir 1879 m. bal. 16 d., Kan ios sekmadienio išvakar se, ji pajuto sunkius skausmus. Ji linksmai pri m paskutin Komunij , ta iau nesiskubino priimti paskutinio patepimo. Kada jos pa-klaus — kod l, ji aiškino, jog jau keturis kartus jai buvo su-teiktas paskutinis patepimas ir ji vis pasveiko, o ji norinti, kad paskutinis patepimas pad t jai ne sveikat gr žinti, o pasiruošti mirti.

Tuo ta švento gyvenimo mergait dav suprasti, kad pas-kutinis patepimas netgi padeda sveikat atgauti.

Šv. Jonas Auksaburnis pasakoja, kad vienas jo draugas reg j s Viešpaties angel ties mirštan iu, kuris Viešpaties K n gryna s žine prieš mirt pri m .

Kai susirgo mirtine liga popiežius Benediktas XV ir kele-tas gydytoj nor jo atsiskubinti jam pagelb ti, tasai švento gyvenimo vyras pasak :

— Prima l'anima. Pirma apr pinti siel . —

Skaitome apie vien ispan karinink , tarnavus Don Carlos kariuomen je, kaip jisai iškeliaavo Pranc zij ir tenai, iš j s reikiamus mokslus, tapo kunigu. Jisai darbavosi viena-me kaime netoli Paryžiaus.

Deja, jo j gos taip išseko, jog tur jo gulti ligos patal . Sunkiai sirgdamas, jisai patyr , kad vienas iš jo parapie i yra arti mirties, ta iau nesutinka priimti kunigo. Tada tasai sergantis klebonas papraš , kad j iš ligonin s neštuvais nu-gabent pas t ligon . Sergantysis, pamat s tok kunigo uolu-

m ir pasišventim , jau nebegal jo atsilaikyti. Jisai atliko išpažint ir gr žo prie Dievo. Ta iau to kunigo buvo tai paskutin apaštališka kelion . Jisai mir nešamas nuo to atsivertusio — sunkiai sergan io jo parapie io atgal lignonin .

Apr pinimas mirštan io paskutiniais sakramentais yra nepaprastai didel s svarbos reikalas. Tai vaizdžiai išreiškia šv. Augustinas, tardamas:

— Jeigu siela, atsiskirdama su k nu, yra su Kristaus malone, tai mirtis n ra gero gyvenimo pabaiga, o tik pradžia dar geresnio gyvenimo. —

Mums gil sp d daro ir toks r pestingas pasiruošimas mir iai ano didžiojo mintytojo — šv. Tomo Akvinie io. Trys dienos prieš mirt jisai papraš jam atnešti Šven iausi j. Atsiklaup s prieš Šven iausi j jisai pasiliko ilgiau susikaup s, o paskum tar :

— Aš primu Tave, mano sielos atpilde, mano kelion s amžinyb sustiprinime. Iš Tavo meil s aš studijavau, bud - jau, dirbau, pamokslus sakiau ir mokiau. Niekada aš nieko prieš Tave nesu pasak s; ir jeigu kas vyko nes moningai negera aš tai nuoširdžiai apgailiu... —

Vis m s didysis uždavinys yra uoliai stengtis gyventi su Dievu ir mirti su Juo — ne tik patiems, bet ir kitiems pad ti tuo pa iu keliu eiti.

ŠILTAS ŽODIS ŠALTAI ŠIRDŽIAI

XXI sekmadienis po Sekmini

Rašytojas August Winnings pasakoja, kad jo t vai paprastai buvo atlais kits kitam. Ta iau vien kart juodu ne juokais susipyko ir išsibar . Motina buvo ypa paburbusi, t - v visiškai tuo momentu ignoravo, lyg jo nematyt , lyg jo neb t . T vas, kaip visada, buvo pirmutinis jieškoti susitai-

kymo, ta iau jo pastangos nebuvo s kmingos — žmona su juo nekalt jo.

Tada jisai užsideg žibur ir prad jo kažko jieškoti. jo iš gyvenamo kambario miegam, iš ten virtuv, iš jo kiem, užkop ir pastog. Žmona tuo steb josi, bet vis tiek neatv r l p. Tada t vas prad jo atidarinti spintas, komodos stal ius. Vis jieškojo. Taip pagaliau sudomino ir žmon. O kai jisai prad jo dairytis tarp rankšluoš i, puod, ji jau toliau nebegal jo išlaikyti ir paklaus — ko gi jis jieško.

— Aš jieškau gero, prielankaus žodžio..., — atsiliep jis. Ir tai buvo v l j gražaus susitaikymo pradžia. Supykimo tyla buvo palaužta. Ramyb gr žo namus.

Atlaidumas ir gražus sugyvenimas, tinkamo žodžio laiku suradimas yra didžios svarbos dalykas. Dvidešimt pirm sekmadien po Sekmini mes girdime Evangelijoje apie ger j valdov, kuris siskolinusiems jo tarnams atleido, dovanojo skolas; girdime ir apie t pikt tarn, kuris nepaisydamas savo valdovo duotojo gero pavyzdžio, savo draug, jam skoling, met kal jim. Ir toliau girdime, kaip valdovas, blog j nubausdamas, pat uždar kal jiman. Tai buvo palyginimas, kuriuo Kristus primin visiems b tin reikal — atleisti savo broliui iš širdies.

Vargu ar b t galima surasti didesn atlaidumo pavyzd, kaip anas vykis Ispanijoje. Tai buvo siau iant pilietiniam karui. Raudonieji nuved egzekucijos viet Mataro klebon. Jau buvo bepaleidži mirtinius š vius, kai tasai išk l rank ir papraš valand l sustoti. raudon j dalinio vad jisai tar ;

— Mano broliai, pirma negu j s mane ia nužudysite, leiskite dar man atsisveikinant apkabinti savo draugus. —

Tas paskutinis jo priešmirtinis prašymas buvo išklaustas. Leido. Tada jisai pri jo iš eil s prie kiekvieno iš kari ir, kiekvien jautriai apkabindamas, šiltai kalb jo:

— Mano broliai, manasis tik jimas yra meil s ir atleidimo tik jimas. D l to aš šiame savo paskutiniame akimirksnyje apkabinu Jus ir Jus ži riu su didele meile. Jeigu Jus

prad t kankinti s žin s graužimas d l to, kad mane nužud te, tai neužmirškite, kad aš Jus apkabinau ir Jums dovanojau. Aš Jums d koju, kad man suteik te didel malon mirti kankinio mirtimi. —

Tada jisai gr žo savo viet ir suriko:

— Esu pasiruoš s. Galite šauti. —

Sun r rankas, pak l akis dang ir, suskamb jus š - viams, parkrito, melddamasis už tuos, kurie j nužud .

Aprašytasis kankinys yra nuostabus dvasios herojus. Jis parod nežemišk meil bedievyb s atšaldytoms ir nužmogintoms širdims. Steb damiesi jo heroiškumu, mes neturime užmiršti, kad atlaidumas kasdienio gyvenimo smulkmenose ir tos dvasios laikymasis vis savo gyvenim reikalauja gal net nemažesnio herojiškumo, bet jis neša didelius laim jimus tokiam asmeniui ir šiame gyvenime, ir amžinyb je, nes tai yra išrovimas kiekviename žmoguje didesni ar mažesni gyvuliško keršto daig ir sodinimas tenai dieviškos meil s s kl .

Kai Ispanijos karalius Karolis III gul jo mirties patale, arkivyskupas, kuris jam atneš paskutin šv. Komunij , paklaus , ar jisai savo priešams atleidžia iš širdies.

Ir pasigirdo toksai karališkas atsakymas:

— Kaip? Argi aš gal jau laukti iki šio paskutinio akimirkšnio su atleidimu jiems?! Aš jiems atleidau tuojau po to, kai jie mane žeid . —

Tie vykiai tai gyvenimas žmoni , kurie laik si didžiojo mintytojo Šv. Tomo Akvinie io paskelbto d snio:

— N ra didesnio gailestingumo, kaip nuoskaudas atleisti. —

Toksai atlaidumas kitiems išplaukia iš m s vil i susilaukti atlaidumo iš Dievo m s pa i atžvilgiu. Pirm j krikščionyb s šimtme i rašytojas Tertulionas taip t jau "T ve m s " maldoje kartojam mint pla iau išreišk s:

— Kaip galima jieškoti susitaikymo su Dievu, neturint susitaikymo savo širdyje. Kaip gali iš Dievo reikalauti sav kal i atleidimo, neatleisdamas tiems, kurie mums nusikalto?

Ir tai yra pareiga, ne tik išplaukianti iš Dievo sakym , ne tik išplaukianti iš artimo meil s d snio, bet tai yra ir m s pa i gerov s reikalavimas. Teisingai šv. Augustinas mok : kaip uksusas, per ilgai stov damas, gali net ind sugrauzti, taip ir pyktis gali su sti m s šird , jei jis joje diena iš dienos pasilieka.

Užtat ir didysis taikos popiežius Benediktas XV tvirtai primin :

— Palaimintas, kuris pirmasis taikos alyv šakel iške- lia ir kuris net priešui taikos rank ištiesia. —

Toksai tauri širdži kelias, nes, anot Calderono, atleidi- mas yra kilni širdži savyb . Tai yra didžioji gyvenimo iš- mintis, kuri iškalbingasis pranc z pamokslininkas Lacor- daire taip išreišk :

— Jeigu nori trumpo pasitenkinimo vienai akimirkai, tai keršyk; jeigu gi sieki pasitenkinimo visiems laikams — at- leiski. —

KAS DIEVO, DIEVUI

XXII sekmadienis po Sekmini

Kai 1787 metais susirinko JAV federalin konvencija, kad sudaryt šios naujos valstyb s konstitucij , vienas pirm j atstovus prabilo Benjaminas Franklinas, skatindamas, kad kasdieniai pos džiai b t pradedami malda. Jis kalb jo:

— Gerbiamieji, aš jau esu išgyven s ilg amži , b tent, aštuonesdešimt vienerius metus. Ir kuo ilgiau aš gyvenu, tuo labiau tikinan ius rodymus randu tos tiesos, kad Dievas val- do žmogaus reikalus. Ir jeigu "žvirblis negali nukristi ant že- m s be Jo žinios", kaipgi gali iškilti valstyb be Jo pagal- bos? Šv. Raštas mums patikrina, jeigu Dievas nestato nam , veltui dirba tie, kurie juos stato. Aš tvirtai tikiu tuo. Aš taipgi

tikiu, kad be Jo stiprinan ios pagalbos mums nepasiseks geriau pastatyti šio m s planuojamo pastato, negu kad Babelio statytojams... D l to aš si lau, kad kiekvien ryt , prieš pradėdant šio seimo darb , b t kalbamos maldos, prašant Dangaus pagalbos. —

Šie Benjamino Franklino, didžio mokslininko ir valstybininko, žodžiai yra kiekvienam sid m tinas m s priklausomumo nuo Dievo pareiškimas. Dvidešimt antr sekmadien po Sekmini girdime Evangelij , kurioje Kristus gražiai primena:

— Kas Dievo — Dievui, kas ciesoriaus — ciesoriui.

Ciesoriui arba valstybei beveik visi savo pareigas atlieka, nes apsileidžian ius teismas ir policija priver ia. Jei šiuo atveju ciesoriaus vard suprasime kaip apskritai pasaulio reikalus, ir šioje srityje žmoni raginti nereiks, nes k no b -tini reikalavimai, kasdienio gyvenimo reikalavimai pa ios protingos žmogaus prigimties ryškiai primenami ir žmoni dažnai net su perdideliu uolumu vykdomi.

Jei b na apsileidimo, tai dažniausiai pareigose skirti Dievui tai, kas Jam priklauso. O tai b tinas uždavinys kaip m -s laimei žem je, taip ir amžinyb je.

Krymo kare kart vienas pranc z karininkas buvo sunkiai koj sužeistas. Ligonin je jisai kent jo baisius skausmus. Gailestingoji sesuo, kuri karo ligonin je prieš j atsi-klaup , kad gal t geriau jo koj perrišti, j guosdama ir stip-rindama, prabilo:

— J s viename punkte esate panašus m s Išganytoj : j s koja yra kulkos perskrota taip, kaip Išganytojo buvo vinimi perdurta. Aukokite savo skausm , t savo sužeist koj aukokite Viešpa iui. —

Karininkas, kuris buvo nuoširdus krikš ionis, tai atsi-liep :

— Aukoti mano koj , sesele? Tiek mažai? Visk , visk , ir mano šird aš Jam paaukosiu. —

Tas didelis pasišventimas Dievui yra žinomas ir m s laikais. Yra didži siel , kurios su kaupiu skiria kas Dievo —

Dievui. Štai, 1877 m. gruodžio 12 d. Veronos stotyje tur jo su savo t vu atsisveikinti ital misionierius Danielius Comboni, išvykst s misijoms Afrik . Žilagalvis t vas buvo at j s pat-sai stot . Jautriai su juo atsisveikindamas, misionierius tar :

— T ve, tu žinai, kaip labai aš tave myliu. Ta iau nors ir penkiasdešimt toki miel t v tur iau, visus juos d l Dievo meil s atsisveikin s išvyk iau Afrik .

Senelis t vas atsilies :

— Ir jeigu aš tur iau kad ir penkiasdešimt toki bran-gi vaik , kaip tu, visus juos d l meil s Dievui atiduo iau Afrikai. —

Ir šitokia drama kartoja si kasdien, išvykstant gausiems misionieriams visas pasaulio šalis bei gausiems jaunuoliams-jaunuol ms iškeliaujant už vienuolyno m r . Dievui jie skiria vis savo gyvenim , savo j gas ir ateit , kad Dievui laim t sielas.

Prof. Liudvikas Necchi, didelio šventumo garse mir s 1930 metais, savo testament prad jo:

— Aš mirštu kaip narys šventos, apaštališkos, Romos Bažny ios, visiškai klusnus popiežiui... Aš Dievui skiriu savo gyvenim ir nuo šios akimirkos priimu mirt bet kuriose ap-linkyb se, — visk iš Dievo rank . —

Aukoti savo j gas ir dienas Dievui ir priimti su visišku pasišventimu net pa i mirt iš Viešpaties rank yra tikrai skirti kas Dievo — Dievui.

Kada Ispanijos civilinio karo metu buvo išlaisvintas Bur-gos miestas iš raudon j , katedroje buvo suruoštos pad kos maldos. Ten buvusi Marijos statula buvo apvainikuota ypa-tingu vainiku, padarytu iš kulk , kurios buvo išimtos iš su-žeist , peršaut kari k n . Mes žinome, kad daugelis j jo front religini ideal vedami, ir j krauju pašventintas me-talas buvo savotiškas meil s ženklas Dangui. Ir nors v liau daug kart raudon j l ktuvai bombardavo miest , bombos, kritusios netoli tos statulos, nuostabiu b du nesprogo.

Didieji Dievo myl tojai yra mums palik nuostabi pa-mokym . Štai šv. Alfonsas Liguori g r josi:

— Koks gražus vaizdas — matyti siel , kuri visiškai Dievui priklauso. —

Šv. Augustinas, tasai didysis atgailotojas, visiems krikščionims patar :

— Diev reikia taip myl ti, kad mes patys užmirštume save. —

Gi Dievo meil , anot to paties šv. Alfonso Liguori, yra m s tobulas prisitaikymas dieviškajai valiai.

Rašytojas Langbehn pabr žia domi mint :

— Dievas nori visos žmogaus širdies. Ir kas j atiduoda Jam, tas yra šventas Ir ia vyksta m s didžioji paslaptis: tam, kuris visiškai Dievui pasišven ia, nebegali Dievas nieko atsakyti, ko jis reikalingas. —

Turime nuostabi Dievui pasišventimo pavyzdži ir m - s laikais. Štai, Meksikos persekiojimo metu vienas JAV laikraštiniukas slapta jo t šal. Jis net pasiek salas, kur buvo tremiami ryžtingieji katalikai. Seniau ten piratai tur jo savo lizdus, o dabar sunkvežimius prigr d vež tremiamus katalikus, ir kurie gyvi kelio gal pasiekdavo, tuos perkeldavo tas salas. Ten jie sunkiai dirbdavo ir tetur davo tik maž valand l laisvalaikio per savait , paskirdami t laisvalaik bendrai maldai.

Tam amerikie iui laikraštiniukai pavyko slapta išnešti laiš t vams nuo trij broli , kurie ten buvo kalinami. Laiške vienas iš broli raš :

— Nenusiminkite. Mes ia ne trys, o keturi — Dievas su mumis ketvirtas. Iš tikro ne keturi, o tik vienas — ken iantis Kristus. —

MERGAIT NEMIR , JI MIEGA

XXIII sekmadienis po Sekmini

Kart du didieji brit poetai — Byron ir Coleridge — buvo iš j pasivaikš ioti. Pasitaik jiems praeiti pro šal gir-

tuoklio, kuris gul jo purvyne. Jis buvo smarkiai nusig r s. Jo drabužiai sudraskyti, tik skarmalai. Jo veidas — purvinas. Tai buvo gyvas pavyzdys, kaip žemai žmogus gali pulti. Kada taip abudu rašytojai ži r jo t pasigail jimo vert ir drauge prikl vaizd , Byronas parod purvyne sudribus j ir paklaus savo draug Coleridge:

— Argi tai rodymas, kad žmogus nemirtingas? Ar tai patvirtina, kad yra nemirtinga siela? —

Coleridge atsilies :

— Ne, lorde, tai ne rodo, ta iau J s klausimas jau yra nemirtingumo rodymas. —

Gyvulys, kuris neturi proto, neturi ir toki atitrauktini s vok , kaip nemirtingumas, kaip amžinyb . Toki s vok buvimas jau rodo buvim protaujan ios b tyb s, rodo buvim proto, kuris yra augš iau negu nykstan ioj i medžiaga, kuris yra nemirtingosios sielos reiškiny s.

Mes tai prisimename ryšium su Evangelija dvidešimt treioje sekmadienio po Sekmini , kur aprašoma, kaip vienas vyresnysis prie J zaus ir pasak , kad jo mergait mir , o Kristus atsilies , kad ji nemir , ji tik miega. Tiesa, ji miegojo mirties miegu, bet buvo gyva jos siela ir j Kristus v l gr žino k n , mergait prikeldamas. Tai buvo vienas t trij atvej , kada Kristus prik l mirus . Kaip žinome, Jis dar prik l Lozori ir Naimo našl s s n .

Rašytojas A. Nicolas savo knygoje "Filosofin krikš ionyb s studija" aprašo pergyvenimus augšto pranc z valdininko, kuris gyveno Guadelup s saloje. Tenai vyko sunkus žem s dreb jimas, ir anas pranc zas per kelet minu i prarado savo žmon , savo septynis vaikus ir kitus savo artimuosius. Apib dindamas savo pergyvenimus, tasai nelaimingasis pranc zas raš :

— Mano nuli dimas n ra toks nepakeliamas, kaip daugelis mano. Tik jimo mokslas mums atneša paguod ... Tik - kite man, žmogus tai n ra žem s molis. Kai aš tur jau matyti, kaip grei iau negu per dvi minutes iš man s buvo išpl šti visi tie k nai, kurie buvo taip turtingi nuostabiu grožiu — ne tuo

medžiaginiu grožiu, kur taip greit kirminai sunaikina, bet tuo grožiu, kur siela ir doryb meta dangišk atspind — kai aš tur jau matyti, kaip maniškiai savo žemišk ja dalimi nusken- do medžiag , aš b iau žuv s, jeigu aš mirt b iau laik s žmogaus pabaiga. Dabar aš esu ramus, pilnas dvasinio paki- limo. Pagarbiai aš lenkiuosi prieš rank , kuri t dalyk pasi- keitim patvark ... Tik kite man: tie, kurie nuo man s atsi- skyr , yra nemirtingi...—

Tas vyras išreišk gili ties . Net ir paskutin valand ne visas žmogus miršta. Jame yra nemedžiaginis pradas, ku- ris su irstan ia medžiaga neišsiskaido. Žmogus turi prot , ku- ris m sto, planuoja, išranda, sukuria, reikšdamasis dvasin - mis galiomis, skirtingomis nuo medžiagos.

Žmogus turi vali , kuri gali pasireikšti nepriklausomai nuo medžiagos ir jos d sni . Tai vis liudininkai, kad žmoguje yra kažkas daugiau negu vien medžiaga — yra nemirtinga siela.

Mokslas neabejotinai nustat , kad žmogaus susid v ju- sios molekul s, mažos k no dalel s, pamažu pakei iamos naujomis. Mes valgome, maistas pereina krauj , kuris pasie- kia kiekvien k no dalelyt ir pakei ia mirusius ar mirštan- ius narvelius. Per kelet , gal kok septynet , met žmoguje nebeprasilieka nei vienos tos pa ios k no dalel s, kokia buvo anks iau. O ta iau žmogus jau iasi tas pats. Jis atsimenta, kas su juo buvo prieš dešimt ir daugiau met . Vadinas, jame yra kažkoks ypatingas pradas, nesikei i s su besimainan ia me- džiaga, ir tas pradas yra siela.

Šv. Augustinas aprašo apie vien savo laik gydytoj , kiuris netik jo sielos nemirtingumu. Vien nakt per mieg jisai pamat s baltais drabužiais jaunikait , ir tarp j užsimez- g s toksai pasikalb jimas: "Ar tu mane matai?" — paklaus jaunikaitis. "Taip, matau" — atsak s Genadijus. "Ar matai k no akimis?" — "Ne, ne k no, jos yra užmerktos". "Ar tu mane girdi?" — klausia toliau tas jaunikaitis. "Taip, girdžiu." "Ar mane girdi k no ausimis?" — "Ne, juk aš miegu". — "Ge- nadijau, ar tu dabar kalbi?" — v l paklaus s jaunikaitis.

— "Kalbu." — "Ar savo l pomis?" — "Ne," — atsak s Genadijus. Ir tada tas jaunikaitis prabil s: "Taigi, Genadijau, tu dabar miegi, bet tu matai ir girdi, ir kalbi, nors tavo akys užmerkotos, tavo ausys ir burna uždarytos. Ateis valanda, kada tu numirsi, o vis d lto gal si ir kalb ti, ir gird ti." Ir tam gydytojui Genadijui pasidar aišku, kad yra kažkas nemedžiagiška — jo nemirtingoji siela.

Teisingai Levas Tolstojus vienu metu pasak :

— Juo tu labiau pažinsi savo gyvenim , juo mažiau tik - si savo visišku sunykimu mirties metu. Tik tas netiki nemirtin gumu, kuris niekada rimtai nepagalvoja apie mirt . —

Gamtininkas Julius Robert Mayer tokiu taikliu palyginiu mu atmeta vadinam j psichofizin materializm , tai yra paži r , nepripaž stan i dvasin s, nemirtingos sielos. Tas mokslininkas raš :

— Suprantama, negalima be cheminio - fizinio proceso pasi sti žinios telegrafu. Ta iau, k telegrafas kalba, taipgi ir perduodamos žinios turinys, negalima laikyti tik elektrocheminiu vyksmu. Juo labiau to negalima sakyti apie smegenis ir mintis. Smegenys t ra tik rankis, bet ne pati dvasia. —

Tiesa, esant kokiam smegen tr kumui ar sužalojimui, negali tinkamai ir siela reikštis, kaip negali griežti nei geriausias smuikininkas, jeigu styga nutr ksta, jeigu smuikas sužalojamas.

D l to visiškai suprantama, kod l didysis dramaturgas Moljeras vieno savo dramos herojaus l pas d jo žodžius, kuriuos randame jo veikale "Festin de Pierre", b tent:

— Mano supratimu, žmoguje yra kažkas nuostabu. Gali te prieš tai sakyti k tik norite, gali ir visi mokslininkai nerasti tam išaiškinimo, bet argi tai n ra nuostabu, kad aš ia esu, kad aš savo galvoje kažk turiu, kas tuo pa iu akimirksniu šimtus nuostabiausi dalyk apm sto, ir su mano k nu visk daro, k tik nori. —

D l to ir Byronas ištara :

— N ra jokios abejon s apie sielos nemirtingum . Aš nor jau abejoti, bet svarstymai atskleid mano klaid . —

Didysis gi Goeth gyvenimo pabaigoje pareišk :

— Kas jau sulaukia 75 met amžiaus, tas negali išlikti nemst s apie mirt . Ši mintis mane užtinka visiškai ram , nes aš esu pilnai sitikin s, kad m s siela yra nesunaikinama... Ji panaši saul , kuri m s žemiškoms akims atrodo dingusi, o kuri tikrumoje nepranyksta, o nenustodama toliau švie ia. —

Vokietijoje, Gries miestelio kapin se, vienos motinos paminkle iškalti žodžiai:

— J s klystate, mirusioji ia nebegyvena. Kaipgi gal tu-
mei taip maž ir siaur erdv uždaryti motinos meil ...?! —

Siela nemiršta. Niekas jos nužudyti negali, nei budeliai, nei kankintojai. Ir mes dar susitiksime, neži rint kuri pa-
saulio dal kuris b tume nublokšti. Duok tik Dieve, kad tas susitikimas b t amžinoje laim je.

PASKUTINIS TEISMAS

XXIV sekmadienis po Sekmini

Kitados gyveno pagonis Bulgarijos karalius Bogaris. Jis m go baisius paveikslus, kurie g sdindavo net jo draugus. Pasitaik , kad jo valstyb atvyko misionierius, kuris buvo ir menininkas. Karalius papraš j nupiešti tok paveiksl , kad tikrai nug sdint jo artimuosius. Misionierius nupieš Paskutinio teismo paveiksl . Kristus s di soste debesyse. Aplink j — armijos angel . Dešin je — daugyb žmoni , laimingais veidais, kair je — minios, dreban ios iš baim s. Už Viešpaties sosto — atviri aukso vartai. Priešakyje — gili praraja su ugnies liepsnomis ir klastingais velniais. Karalius pasak , kad tokio baisiai sp dingo paveikslo dar nebuvo mat s. Kadangi jis buvo pagonis, tai papraš išaiškinti, k tai reikšt . Misionierius prad jo kalb ti:

— Tas vaizdas, karaliau, tai Paskutinis teismas. Laik pa-
baigoje jame dalyvaus visi žmonės. Ugnis sunaikins žemę. Vi-
si mirusieji atsikels iš kapų, kad būtų teisiami. Tas karališka-
sis asmuo sostoje — tai Jėzus Kristus, Dievo Sūnus. Tos gražios
būtybės aplink Jėzų — tai Jo angelai. Dešinėje yra gerieji, lai-
mingieji žmonės, kuriems atviri aukso vartai. Verkianieji jū-
miniai — tai tie, kurie mirėdami priešininkai dieviškojo ka-
raliaus. Tai baisi praraja — tai pragaro nasrai, kurie prarys
kaltuosius. Tame paveiksle turėtų būti kiekvienas bet kada
gyvenęs žmogus, nes visi turės būti teisiami: blogieji susi-
lauks bausmą, gerieji — atlyginimą. —

Ilgai ir su dideliu žirgų karalius Bogaris tu nuostab
paveikslu. Pagaliau jis pats apsisprendė tapti kataliku. Nuo
to laiko jo mintyje nuolat buvo Paskutiniojo teismo vaizdas.
Dažnai, kada koks svarbesnis klausimas buvo diskutuojamas
karaliaus taryboje, karalius primindavo:

— Brangieji, atsiminkime, kad tai, ką mes dabar darysi-
me, bus iširta ir vertinta Paskutiniojo teismo metu. —

Paskutinio teismo mums primena Evangelija paskutinio
sekmadienio prieš adventą. Kasdien prisimintina, kad iš savo
minčių, kalbų ir darbų turime duoti apyskaitą Paskutinio
teismo dienoje. Paskutinio teismo paveikslas tekalba mūsų
sąžinės kambarielyje. Niekada nedarykime pasirinkimo tarp
Dievo ir nuodėmės, tarp skaistumo ir purvo, tarp teisingumo
ir skriaudos, tarp meilės ir savimylės, pirma nepažvelgti
Paskutiniojo teismo vaizdą mūsų sąžinėje. Šv. Rašto knygoje
vardu Ekleziastikus (VII. 40) yra spėjimas:

— Visuose savo darbuose atmink savo paskutinį pabaigą
— ir niekada nenusidisi. —

Paskutinis teismas bus skirtingas nuo to pirmojo teismo,
kurio mes susilauksime kiekvienas atskirai tuojau po savo
mirties. Šis teismas tebus tik laikinis, nes mūsų gyvenime pa-
likti gerieji ir pikto daigai dar nebus pilnai išsiskleidę ir atneš-
vis gerieji ir blogieji vaisiai. Tik amžiai pabaigoje viskas paaiš-
kės ir kiekvienas susilauks pilnai teisingo atpildo. Tada mūsų
sąžinė bus atskleista prieš visą pasaulį. Blykstels tai, kaip

karo metu raketin ugnis, kuri fronto maišatyje nušvie ia ir parodo — kur priešas, kur draugas. Paskutinis teismas — tai kaip viso pasaulio, vis laik tarptautin paroda, kur praeities ir ateities kartos gal s steb ti, ko iš tikr j buvo kiekvienas vertas. Tada Dievo teisingumo šviesa perskros m s sielos gelmes, kaip rentgeno spinduliai kad peršvie ia vis k n . Tada nukris nuo kiekvieno veido kauk , kuri mes d v jome prieš žmones, kad pasl ptume savo raupsuot s žin . Tada tylin ios iš vis šimtme i susirinkusios minios lauks lemiamo dieviškojo sprendimo, kuris suskamb s, lyg griausutinio balsas. Tada, kaip rašoma šv. Mato Evangelijoje:

— Žmogaus S nus ateis savo T vo garb je su savo angelais, ir tuomet jis atsilygins kiekvienam, ži r damas jo darb . (Mat. 14, 28).

Tada, kaip primena šv. Augustinas, dieviškuoju veikimu m s atmintyje bus ryškiai matytis m s geri ir blogi darbai.

Tod l, kaip pastebi šv. Grigalius:

— Amžinojo Teis jo pasirodym mes gal sime su tokiu ramumu sutikti, su koku s žiningumu ir budrumu mes dabar su savo ydomis grumsim s. —

Šv. Jonas Auksaburnis tod l yra labai nuoseklus, ragindamas mus ionai save teisti, kad Paskutinysis teismas mums nebeb t baisus.

Šv. Kirilas Jeruzolimietis sp jo:

— M stykite apie teism , ir j s negyvensite nedoryb je, svetimoteryst je ir kitose nuod m se. —

Paskutinis teismas visada dar gil sp d gilesn ms mintims. Michelangelo tap Paskutin teism Sikstino koplyioje, Cornelijus — nupieš Šv. Liudviko koply ioj Muenchene, vienas iš ryškiausi j Fra Angelico k rini yra taipgi šia tema.

Vienose Anglijos kapin se paminkle yra iškaltas toks rašas:

— ia ilsisi daugelis Sandens šeimos nari . Smulkesn s žinios apie juos bus pateiktos Paskutinio teismo dien . —

T dien kuo smulkausias informacijos bus pateiktos ir apie Tave, ir apie mane, mielas skaitytojau, informacijos Dievui ir vis laik , vis taut žmon ms; bet tai bus antraeilis dalykas. Svarbiausias mums dalykas bus, kad tada paaišk s galutinis sprendimas apie m s amžin laim ar amžin pra- keikim .

4. Didžios dienos

MARIJA IR ŽVAK S

Vasario 2 d.

Šventojo Dunstano gyvenime skaitome tok atsitikim : Marijos vesdinimo švent je su jo žmon s bažnyt l . Kaip tik ten buvo ir to šventojo motina, laukianti k dikio. Pamald metu žmon s laik degan ias žvakes rankose. Staiga — lyg v jas koks p stel jo, ir vis žvak s užgeso. Tik vienos to šventojo motinos rankose tebebuvo neužgesusi žvak , ir nuo jos visi kiti užsideg .

Marijos vesdinimo švent je mes prisimename Šven iau si j Mergel , kuri yra kaip ta deganti žvak , su savo tik jimu ir doryb mis, ir mes nuo jos sidegame Dievo meil s lieps nele.

Marijos vesdinimo švent primena t Evangelijos apra šyt vyk , kaip ji, klausydama senov s Moz s statymo, at jus nustatytai dienai po Dieviško K dik lio gimimo nuvyko Jeruzal , kur buvo vienintel žyd taip didžiai branginama šventov . Pagal statym ji nu jo paaukoti savo pirmgim k dik bažny ioje, o nuo sav s — lyg apsivalymo auk — skyr por baland li .

Jeruzal je tuo metu buvo švento gyvenimo vyras, Simeonas, kurs buvo gav s Dangaus pažad jim , kad nemirs, kol nepamatys Išganytojo. Šventoji Dvasia jam kv p , kad jo laukiamasis yra tas k dik lis, kur atsineš Marija ir Juozapas. Pa m s J savo rankas ir Diev garbindamas, jis tar :

— Dabar, Viešpatie, atleidi savo tarn , kaip esi pasak s, ramyb je, nes mano akys mat Tavo išgany m , kur priren-

gei vis taut akivaizdoje, švies pagonims apšviesti ir Tavo tautos Izraelio garb . —

Kaip vienas pranciškon rašytojas, A. Tonne, O.F.M., atkreipia dėmesį, šie vykliai daug ko mus pamoko:

1. Vis pirma Marija mums dav klusnumo pavyzd . Nors ji iš tikro nebuvo pareigota vykdyti vadinamąjį apsivalymo ceremoniją , ji tai atliko pagal an laik bažnytinius papročius . Darydama daugiau, negu pareiga iš jos reikalavo, ji parodė deganį meilės Viešpačiui .

2. Marija parodė nuolankumo pavyzd . Ji nenorėjo išsiuduoti esanti augštesnė už kitas moteris ir vykdė viską taip, kaip to laiko bažnytiniai papročiai reikalavo iš kitų moterų . Nors ji buvo nekalčiausia, ji, kaip podama bažnyčioje, prašė dvasininko melstis už ją .

3. Marija parodė ir Dievo meilės pavyzd . Tą dieną buvo pirmas Viešpaties Jėzaus paaukojimas, atliktas šventovėje . Ji aukojo savo Dieviškąjį Krikščioniui, kad su juo išsipildytų viskas, kas buvo pranašai išpranašavę : Jo kančia ir atpirkimo mirtis . Aukojo Dievui, kas buvo jai brangiausia .

Kaip Marija dar , taip gerai daro tos motinos, kurios, susilaukusios kūdikio, eina bažnyčią atlikti vestinimo apeigų . Šios apeigos nėra būtinos, galima ir jų neatliktus eiti bažnyčią ir priimti sakramentus . Tačiau jos yra prasmingos ir gražios, ir tai yra ne koks moters apsunkinimas, o palaiminimas, specialus malonius suteikimas, kuriomis patartina kiekvienai motinai pasinaudoti .

Kai buvo pirmoji Marijos vestinimo diena, Simeonas kalbėjo apie Kristų , kaip apie šviesų pagonims apšviesti . Pažymint, kad Kristus yra pasaulio šviesa, tą dieną yra šventinamos žvakės . Vaškinės, darbštieji biteliai sunėštos, iš gražių gliurinktos . Bent tam tikra dalis žvakės turi būti vaško .

Ateities mes nežinome . Gal jau ši met Marijos vestinimo šventėje (Grabnyčiose) pašventins žvakę , kuri ir mums mirties valandą uždegs . Tai primena mums reikalingą pintis, kad prieš mūsų stingstančio lavono šviestą ne vien žvakės liepsnelė , bet ir gerą darbą šviesa .

Mirties valand mums kiti rankas d s žvak . Reikia r pintis, kad tos rankos visada išlikt švarios, gobšumo ar gašlumo nuod m s nesuteptos, kad jos b t švarios ir tada, kai, sunertos ant m s kr tini , laidotuvi žvaki šviesoje mirties ramumu laikys rožan i karste.

LIURDO IŠGIJIMAI IR GYDYTOJAI

Vasario 11d.

Jau 100 met su jo nuo tos dienos, kai 1858 met vasario 11d. Liurde apsireišk Šv. P. Marija. T kstan iai stebukling vyki nuo to laiko Liurdo gars išnešiojo po vis pasaul .

Ši eilu i autoriui teko pa iam savo akimis matyti Liur- d . Kl pojau susijaudin s prie to stebuklingojo šaltinio, kur grotoj prid ta t kstan iai lazd . Jas ia paliko invalidai, kurie atvyko luoši, pasirams iodami, o gr žo sveiki — ir lazdas paliko kaip jiems jau nebereikalingas. Dabar jos tenai pasi- lieka kaip liudinink s t gausi išgijim .

Lankiausi Liurdo muz juje. ia ma iau daugyb rentge- no (X-ray) ir kitoki nuotrauk , parodan i , kaip atrod per- laužtieji kaulai prieš sugijim ir kaip po stebuklingo sugiji- mo. Ir toki atsitikim gausu.

Ma iau ir t skurd namel , storomis sienomis, kur kita- dos gyveno šv. Bernadeta ir kur dabar yra rengta koplyt l .

Žmoni susidom jimas Liurdu yra toks didelis, kad išau- go trys ant kita kitos sustatytos bažny ios. Nuo ryto iki vaka- ro, per vis dien , ia budi vienas kunigas klausykloje, pasi- ruoš s išklausti išpažinties maldinink , kuri ia netr ksta.

Yra sudaryta Liurdu besidomin i gydytoj s junga, ku- ri leidžia savo laikrašt "Bulletin de l'Association Medicale In- ternational de Lourdes". To laikraš io pranešimu Liurdo gydy- toj draugijai priklauso keli t kstan iai gydytoj , iš viso pa-

saulio, visoki taut . Dar daugiau gydytoj , kad ir nepriklausan i tai s jungai, atvyksta Liurd , stebi ligonius, tikrina išgijimus, nes ia visiems mokslo žmon ms durys yra atviros.

Paprastai reikalaujama, kad Liurd vykstantieji ligoniai su savimi tur t liudijimus, dokumentus, išduotus gydytojo, kuris juos gyd namuose ar ligonin je. Dar prieš išvykstant

Liurd tuos vietas gydytoj liudijimus patikrina savo sri i specialistai ir, jeigu randa dar koki tr kum , liepia dokumentus papildyti.

Atvykus Liurd , pagal ligonis lydin io gydytojo patarim , ia dar išegzaminuojami ligoniai specialist biure. Prireikus ia daromi peršvietimai, daugelio gydytoj atliekami tyrimai, laboratoriniai tikrinimai.

Jeigu pasitaiko, kad Liurd atvyk s ligonis išgyja, tai tuojau jis patikrinamas vis Liurde esan i mokslinio biuro gydytoj ; tada ligonis paskiriamas specialion gydytojo prieži rom kuris stebi, ar jo išgijimas pastovus, renka papildomus dokumentus apie jo buvusi lig . Metams praslinkus toks ligonis v l gabenamas Liurd , kur jis v l gydytoj biure ištikrinamas. Šiame antrame patikrinime dalyvauja ne tik visi Liurdo Ligoni biuro gydytojai, bet visi gydytojai, kokie tik tuo metu Liurd yra atvyk , nepaisant, kokios jie b t tikybos, kokios ras s.

Po šio apži r jimo gydytojai nusprendžia, ar t nepaprast išgijim pripažinti, ar atmesti. Jeigu pripaž sta, tai visi dokumentai persiun iami Liurdo vyskupui. Prireikus dar juos vyskupas gali nusi sti centrinei gydytoj komisijai, kuri susideda iš 25 gydytoj . Ši komisija dar gali pasikviesti ekspertus ir galutinai priimti ar atmesti nepaprast išgijim .

Jeigu ir ta gydytoj komisija patvirtina, kad išgijimas gamtin mis j gomis neišaiškinamas, Liurdo vyskupas visus dokumentus perduoda tam vyskupui, iš kur ligonis, ir pataria vyskupui sudaryti dvasinink ir kit asmen komisij , kuri galutinai nuspr s, ar tas išgijimas stebuklingas. Ta komisija su ypatingu atsid jimu dar kart patikrina visk ir skelbia, ar ia tikrai stebuklas.

Liurd kasmet atvyksta milijonai žmoni. Kad geriau patarnaut gausiai iš viso pasaulio atvykstantiems piligrimams, vestas l ktuv susisiekimas su Liurdu. Tam steigtas Ossun aerodromas.

Ši eilu i autorius tur jo laim s gauti asmenin laiškut iš Liurdo Gydytoj biuro pirmininko dr. Pranciškaus Leuret, taipgi per eil met teko sekti ir Liurdo gydytoj laikrašt, (pranc z kalba). Jame rašoma, kad Liurde taisomi ginekologijos, oftalmologijos (aki) ir kiti moderniškiausi kabinetai, kuriuose bus patikrinami ligoys prieš išgijim ir po išgijimo.

Gydytoj s jungos prezidentas pareiškia:

— Mes nieko Liurde neturime, k tekt sl pti. Juo daugiau gydytoj bus Liurdu susidom j, juo pla iau mes nešime kritiškos dvasios ir mokslinio objektyvumo, tuo bus geriau! —

Kitas daktaras, Šv. Luko gydytoj draugijos Pietry i komiteto pirmininkas dr. Lucien Cornet, savo straipsn pradeda šiais žodžiais:

— Stebuklingieji Liurdo išgijimai yra nenugin ijamas faktas. —

Jisai pažymi, kad dabar dar stropiau išgijimus kontroliuojama. Nesitenkinant vien gydytoj pareiškimais, reikalaujama smulkmeningo ir pilno mediciniško steb jimo.

Neuro-psichiatrijos specialistas dr. Jonas Salomon aprašo vien atsitikim, kaip netikintieji band pravesti vien apgavyst: Liurd atvyko moteris. Aplankiusi apsireiškimo grot, ji at jo pas gydytojus, kad gaut paliudijim apie savo "stebukling" išgijim: ji per metus laiko tur jusi žaizd (fistul), kuri stebuklingu b du staigiai užgijusi. Patikrinus gydytojams pavyko išaiškinti, kad ji niekada tokios žaizdos netur jo ir buvo atsi sta Liurd t, kurie nor jo apgaulingai išgauti pažym jim, o paskiau paskelbti, kad gydytojai ligo ni netikrina, kad ir kiti stebuklai netikri. "Štai kokie piktojo sp stai", — prasitar daktaras, pasidžiaug s, kad gydytoj atsargumas ir r pestingumas išgelb jo nuo dideli nemalorum ir suard apgaulingus planus.

Liurde kasmet b na po keliasdešimt išgijim , registruot kaip stebukling . Daugelis j — tikrai sp dingi. Pvz. 1947 metais išgijo Pranciškus Pascalis, kuris eil m nesi buvo aklas d l abiej aki nerv atrofijos, kuri vyko po aštraus smegen uždegimo (meningitis), Liurde staiga išgijo, ir jo išgijimas daktar atrastas pastovus ir gamtin mis priemon mis neišaiškinamas.

Arba Liurde staiga ir pastoviai išgijo panel Malogne, atvykusi ia su daugeriopa džiova: plau i , viduri pl v s, inkst , jos k nas buvo paskutin je išsekimo stadijoje. Neži rint to — ji pasveiko, ir tas išgijimas gydytoj pripažintas stebuklingu.

UŽ J PAKELKITE ŠIRDIS DIEV

Vasario 16 d.

T vyne mano mylimoji!
Tokia graži buvai, šviesi;
Taip šird b davu vilioji
Ir meil s gl b ištiesi!

Ar kas paguos našlai i krašt ,
T vyne mano mylimoji?
Ar kas palengvins tavo našt ,
Sakyk, mieliausia?... Tu vaitoji!...

M. Gustaitis, "T vyn s ašaros".

T vyn s laisv s pražydimas — Vasario šešioliktoji — minimas ypatingose aplinkyb se. Lietuvoje neplev suos v jo supamos trispalv s, veltui jieškos lietuviškosios akys vyties, negird si nei galing m s himno žodži , nei paraduojan ios lietuviškos kariuomen s skambi dain , neskamb s n kart n Laisv s varpas. T dien gal tik garsesni atod siai pasi-

girs iš vieno kito grotomis išpintojo kal jimo lango, paslap-
ia nubrauks koks savanoris ar laisv s kov invalidas ašar ...

Tik užsienio lietuvis gal s pratarti laisvesn žod , bendra-
me susirinkime žadinant šviesesn s ateities vilt , pasisk sti
su didžiuoju m s t vyn s myl toju poetu M. Gustai iu:

Nelaim s t vyn s
Ant mano kr tin s
Išdegino kryži , spaud giliai...

Minint Vasario 16, reikia tur ti prieš akis, kad tas svar-
bus vykis tai buvo tik viena grandis eil je auk ir kov d l
tautos laisv s — savo gyvyb s rizika knygnešiai ir slapt j
kaimo mokykl daraktoriai, savo kan iomis ištremtieji Sibi-
r paruoš keli tai didžiajai Lietuvi tautos laisv s deklara-
cijai; o t kstan iai žuvusi j savanori savo krauju t dekla-
racijos mint vykd gyvenime. Be pirm j mes vargu ar b -
tume sulauk tautos nepriklausomyb s paskelbimo, o be ant-
r j tas paskelbimas b t tik nuskamb j s kaip tautos troš-
kim aidas, netap s k nu. Taigi, kaip tauta nepasidar ne-
priklausoma vien per vien dien , taip ir nepriklausomyb s
sukakties min jimas neturi apsiriboti viena diena, juo labiau,
kad laisv s sukakt mes minime, kai tauta yra nelaisv je, kas
iš m s reikalauja t pa i auk , kurias kitados t vynei sky-
r knygnešiai, slapt j mokykl mokytojai, lietuviai kunigai,
savanoriai.

K reikia veikti, kiekvienas lietuvis šviesuolis nusivokia.
Svarbu jausti savo pareig , o t vyn mylinti širdis bus išra-
dinga ir gaus šimtus prog atiduoti savo patriotinei duoklei.

Visada gyvas m s širdyje tur t b ti žodis, kur kitados
pratar kaimynin s m s tautos — ukrainie i — dainius
Šev enko:

— Atminkite brolius grandin se, prisijunkite prie j
skausmo ir myl kite t vyn . O, myl kite j , atmindami jos
skaud likim ir net paskutin savo akimirk už j pakelkite
savo širdis Diev . —

Lietuva mums turi būti brangi, kaip smutkelis; tariant Putino žodžiais:

— Vieniems — tu didvyri palaiminta žemė,
Kitiems — tu nykštuk varginga tarynė,
O man tu esi kaip smutkelis prie kelio.
Kur laukia keleivio malda ir naktynė.

Lietuvos laisvė buvo piršta sunkiomis aukomis, kurias Kazys Inčira išreiškė žodžiais:

Tu alkanas buvai — tave penkio vėjai,
tu koveis nuogas kruvinuos laukuos.
Bet grįžtant namus visi varpai skambėjo
miškuos, kalneliuos, kloniuos, ežeruos.

Bet daugelyje šeimų laisvės kova paliko neužgijamas žaizdas, kaip liudija Petras Babickas:

Tenai tada nupiovė mano kojos,
O draugui Andriui išmė akis...
Kiek tu viškėsi laukuos pas jome artoją —
nei vyšnios, nei rugiai to mums nepasakys...

Ta ryžto dvasia lietuviai turi visadas lydėti. Juk kitados Adomas Jakštas išreiškė šiuo posmu:

Broliai, ko žiūrite?!
Pajėgū turite,
Laisvei gadynt atėjo!
Kelkite stokite!
Veikit, kovokite!
Už lietuvių sėdėj!

Laisvės laukdami, mes gaivinami sūviltimi, kuri dar Motiejus Gustaitis skelbė:

Tikim, meldžiam — Dievas duos,
Vilniaus pasaulio reikaluos
Mūsų varpas suskambės
Narso pilnas ir garbės,
Tik pakilkim, tik visi,
Kad tarynė būtų šviesi.

LIETUVOS KUNIGAIKŠ I ŽIEDAS

Šv. Kazimieras - kovo 4 d.

M s senajame Vilniuje iškilmi dienomis tarp kit giesmi skamb davo ir šis posmas:

— O palaimintasai Kazimierai! O Lietuvos kunigaikš i žiede! —

t laisvos Lietuvos kunigaikš i žied kryptst m s akys Šv. Kazimiero švent s proga. Tas taurusis lietuvis, didži - j savo gyvenimo dal praleid s Vilniuje, yra lietuviškojo jaunimo ir visos m s tautos kv pimas.

Kai dar carin s okupacijos metu pavergtoji Lietuva, anot poeto, buvo ir tamsi, ir juoda, tada slapta susirink s lietuvi klierik b relis Kauno seminarijoje nutar steigti draugij l Lietuvos liaudžiai šviesti. 1889 metais klierikas Paulius Šilinskis nuvyko Vilni , gavo ten šv. Kazimiero relikvij , d jo jas misinginius kryželius ir padalino dešim iai savo artim - j draug , kurie sudar slapt draugij l ir pasižad jo gaminti religin lietuvi literat r , j platinti, telkti jai l šas. Tai buvo pirmasis branduolys v liau garsios šv. Kazimiero draugijos, paskleidusios t kstan ius religini ir mokslini bei grožini knyg po Lietuv . Pirmieji to švietimo darbo pionieriai sau kv pim s m iš šv. Kazimiero.

Vysk. Valan iaus liudijimu, Kraži bažny ioje dar XVII šimtetyje buvo taisyti didžiausi visoj Žemaitijoj varpai, kuri vienas tur jo užraš :

— Kazimierai, tu žem j nuostabus, Danguje dar nuostabesnis.

Ir galb t kaip tik tas varpas savo galingai gaudžian iu balsu žemai iams kv p ryžto ginti savo mylim bažny i nuo kazok .

Prie šv. Kazimiero karsto Vilniaus kapitulos nutarimu nuo pat 1612 met deg amžinoji lemput . Ta nepaliaujamos garb s liepsnel ir dabar plevena kiekvieno lietuvio širdyje.

Mus istorikas prof. Ivinskis, Vatikano archyvuose tyr s šv. Kazimiero gyvenim , teisingai skelbia:

— Lietuvi tautoj Kazimiero spind jimas, žiebtas skais-taus jo gyvenimo ir altoriaus garb s, tebešvyti per visus am-žius iki m s dien . —

Šv. Kazimieras žadina mummyse pasitik jim lietuvi tau-tos didingu gajumu. Šv. Kazimiero laikais lietuvis buvo Lie-tuvos ir Lenkijos soste, šv. Kazimiero brolis Vladislovas buvo išrinktas Vengrijos ir ekijos karaliumi. Šv. Kazimiero sesu-t s ištek jusios buvo už Saks , Brandenburgo ir Bavarijos valdov . Lietuvos tak juto visa Europa, visa Rusija.

Šalia to politinio genijaus, lietuvi tauta parod didel dvasin j g išugdydama kiln švent j jaunikait šv. Kazi-mier .

Paveiksluose šv. Kazimieras dažnai vaizduojamas nu-kreip s žvilgsn Aušros Vartus, ten, kur krypta viltys ir ilge-sys viso pasaulio lietuvi .

Šv. Kazimieras, tas karališk r m aukl tinis, myl jo darbo ir vargo žmog . Vargingesnieji, kurie ndr sdavo eiti tiesiai pas valdov , išsipasakodavo šv. Kazimierui savo skriaudas, ir jis atitaisydavo. Didži nai prikaišiodavo, kad jis tik žemin s save tokiomis patarnavimais pras iokams, o šven-tasis atsak :

— N ra didesn s garb s didži nams, n ra kilnesnio daly-ko kunigaikš iams, kaip pagerbti Krist vargš asmenyje. —

Pirmojo Pasaulinio karo laikotarpyje vokie i okupacijos metu nekart Lietuvoje buvo iškelta v liav l — kur stulpe, prie tilto — su rašu:

— Šv. Kazimierai, gelb k Lietuv .

Senov s kronikos rašo apie šv. Kazimiero stebukl prie Dauguvos. Ant balto žirgo jis tada, 1518 metais, pasirod s lie-tuvi pulkams, padr sin s juos, perved s per Dauguvos up , ir taip jie išlaisvin Lietuvos valdom Polock nuo apgulu-sios maskvie i kariuomen s. Mes tikime, kad ir dabar šv. Kazimieras pad s Lietuvai sulaukti laisv s.

Šv. Kazimieras vaizduojamas su lelija. Lelija tai rody-
mas, kad ir iš purvinos žemės gali išaugti baltutis skaidrus
žiedas. Lelijos žiedas vis stiebiasi augštin, tur damas atvir
taur Dangaus maloni rasai. Lelijos kvapas tai simbolis tau-
riojo žmogaus, kurs aplinkui skleidžia miel artimo meilės
dvasi .

Jau Šekspyras yra pasak s, kad p vanti lelija dvokia la-
biau už bet kuri kit g l . Tuo simboliškai jįsai nor jo pasa-
kyti, kad jaunimas, kuris yra tautos žiedas, kuris turi b ti
skaistus kaip lelija, p va, jeigu pasineria neskaistumo
dumblus. Šv. Kazimieras t pavoj išveng , nors gyvenimo ap-
linkyb s jam ir buvo sunkios, nors ir augo, gyveno karaliaus
dvare, kur papro iai augštu skaidrumu nepasižymi.

Rašytojas Guilbert teisingai pastebi, kad pirmose kovose
prieš neskaistum tik uoliai praktikuojamas tik jimas gali
valiai duoti j gos apsispr sti ir nugal ti. Šv. Kazimieras buvo
uolaus tik jimo. Ypa buvo stiprus jo pasitik jimas Marijai
ir meil jai. Jis j nuoširdžiai garbino, jis jai giesmės k r , jis
nor jo b ti su Marijos giesme, karst d tas, palaidotas. Tas
jo tik jimas, ta jo meil Marijai labai jam pad jo išlaikyti
skaistyb , kuri yra didžioje garb je pas Diev ir didžiai bran-
ginama gilesni žmoni . Net ir Ficht vienu kartu raš :

— Pagarboje laikyti nepažeist skaistyb ir švent ti nuo
jaunyst s yra vienintelis kelias pasiekti visk , ko mes norime
pagal t pareigojan i amžinojo Dievo patarimo j g . —

Kitas mintytojas — A. Conti — taip reikšmingai atsiliepia
apie skaist jaunuol :

— Jeigu tur iau du vainiku, duo iau vien jaunuoliui,
kuris išsilaiko skaistus, nepaisydamas žmoni pagund , o ki-
t — kareiviui, atnešusiam pergal iš kovos lauko. Ta iau jei
tur iau tik vien , jįsai b t skirtas tik tau, jaunuoli tyros ir
tvirtos sielos. Tavyje yra tikras ryžtingumas ir j ga, kuri savu
laiku stengs nugal ti didžiuosius pavojus, duoti kiln dory-
bi pavyzd . Tik tu vienas pasidžiaugsi tikruoju gyvenimo
grožiu. —

Šv. Kazimieras tuo dvasios herojumi buvo.

MAŽOS MINTYS APIE DID ŠVENT J

Šv. Tomas Akvinietis - kovo 7 d.

Nedaug pasaulis žinojo toki vyr , kaip šv. Tomas Akvinietis. Pra jo jau septynetas šimt met nuo jo mirties, o jo knygos teb ra pagrindiniai veikalai augštuosiuose moksluose. Kovo 7 dien mes prisimename t did j švent j , kuris daug kuo mums gali b ti pavyzdžiu.

Kai šv. Tomas Akvinietis susirgo paskutine savo mirtine liga, vienas jo vienuolyno narys pri j s j paklaus — kok nuostabiau si dalyk jam gyvenime teko patirti.

Šv. Tomas, ilgai negalvodamas, atsiliep :

— Ko aš niekaip negal jau suprasti, tai štai kas: kaip žmogus gali vakare ramiai pasitraukti poilsio su sunkia nuod me savo s žin je. —

Tas nuolatinis tobulumo siekimas j padar šventuoju. Kart jis aplank švent j Bonavent r . Pasikalb jimo metu, paveiktas šv. Bonavent ros išminties, paklaus šv. Tomas — iš kur gi jis, iš koki knyg ši išmint s m .

Šv. Bonavent ra atsistojo, parod kryži , kuris buvo vienintelis jo kambario papuošalas ir tar šv. Tomui:

— Štai tas šaltinis, iš kurio aš supratim semiu; aš mokausi pažinti Krist , Nukryžiuot j . —

Šiaurine Italijoje, viename mieste, šv. Katarinos bažnyioje yra ypatingas paveikslas, pavadintas "Šv. Tomo Akvinie io triumfas". Paveiksle vaizduojamas pats šv. Tomas viduryje. Augš iau jo soste viešpatauja Amžinasis Dievas, apsuptas švies j ros ir angel b ri . Kiek žemiau — Moz , keturi evangelistai, šv. Povilas, ir jie visi pila ant šv. Tomo kaktos švies , besiveržian i iš Amžinojo Dievo. Šventasis gi Tomas laiko Švent j Rašt ir rodo ranka viet , kurioje parašyta: "Mano siela apm sto ties , ir mano l pos kovoja su Dievo priešais" (Patarli knygos 18, 7). Po Šventojo gi koj guli šviesos spindulio pritrenktas klaidatikis Averroes, kur savo mokslu nugal jo šv. Tomas.

Tas paveikslas primena reikal, prisis mus Dievo švie-
sos, j skleisti aplinkui, atšalusius ir netikin ius stengtis
traukti prie Kristaus, gaivinti juos tik jimo švieša.

Kok didel ryžtingum šv. Tomas steng parodyti, moko
mus šis pavyzdys: jis tetur damas tik 13 m. amžiaus stojo
vienuolyn. Motina j labai myl jo, bet žemiška meile, ir ji
išsiunt savo vyresnius s nus, kad išvest j iš vienuolyno.
Šv. Tomas jau buvo beb g s Rom, bet sugavo j kelion je.
Nugabeno pas motin. Iš pradži ji nor jo geruoju Tom at-
kalb ti nuo vienuolyno. Kai nepasisek, uždar j pilies bokš-
te po raktu. Bro liai, nor dami j laim ti pasauliniam gyveni-
mui, atsiunt jo kambar nedor moter, kuri tur jo j sugun-
dyti, atkalbinti nuo vienuolyno. Šv. Tomas atsid s jo Sal-
džiausi J zaus vard ir, netur damas kit priemoni nuo
jos gintis, pagrieb nuod gul iš besik renan ios krosnies ir
j išvijo.

Šv. Tomas buvo gilus filosofas, šimtme i garsenyb ir
drauge — toks nuolankus. Kart jis m stydamas vaikš iojo
vienuolyno koridoriu. J sustabd broliukas naujokas ir pa-
sak, kad vyresnysis jam pasak pirm pasitaikius paimti
palydovu einant miest. Jis nepažino, kad ia garsusis To-
mas. Naujokas buvo vikrus, o šv. Tomas — sunkesnio sud ji-
mo, jam buvo sunku kartu žygiuoti. Neaptašytas naujokas
m švent j barti, ištiž liu, m sos nepavelkan iu vadinti.
Bet šventasis vis pasiliko kantrus. Vienas vyras, pasived s
šal naujok, primin, kad ia garsusis Tomas, teolog paži-
ba. Broliukas susijaudin s nor jo pulti kojas, atleidimo mal-
daudamas, ta iau šventasis j nuramino, sakydamas: "Nieko,
brolau, nebijok: esu paprastas nusid j lis Dievo akyse, nor -
iau, kad ir žmon s mane tokiuo laikyt."

Baikime šv. Tomo žodžiais:

— Šiame gyvenime juo didesn pažang darysime, juo
labiau priart sime prie Dievo ne k no žingsniais, bet dvasios
jausmais. O t susiartinim padaro meil, nes jos d ka protas
su Dievu yra sujungiamas. —

RANKOS PRIE DARBO, ŠIRDIS PRIE DIEVO

Šv. Juozapas - kovo 19 d.

Šventasis Bernardas skelbia, kad šventajam Juozapui buvo suteikta tokia malon, kokios veltui ilg josi kunigaikšiai ir karaliai: jis gal jo pat Viešpat paimti savo rankas, bu iuoti J, kalb tis su Juo, par pinti Jam drabužius. J globoti.

Kovo 19 šv sdami šv. Juozapo dien, mes pagarbiai prisimename t darbšt j Šventosios Žem s amatinink, kuris net ir tada, kai jo rankos buvo prie darbo, mok jo savo šird pakelti Diev. D l to ir nusipeln amžinos garb s.

Kaip labai j augština tie šventieji, kurie labiausiai Dievo kelius jaut! Šv. Jeronimas skelbia, kad šv. Juozapas buvo tobulas visose doryb se. Šv. Tomas Akvinielis išaiškina jo to šventumo šaknis: jis buvo taip arti šventumo šaltinio — Kristaus. Juk trykštantis iš žemi vanduo yra juo tyresnis, juo jis ar iau versm s pradžios.

Šv. Pranciškus Salezietis tvirtina apie šv. Juozap, kad jis ypa pasižym jo savo skaistumu. Šv. Juozapas taip brangino skaistum, kad, pajut s, jog Marija laukia k dikio, ir nežinodamas sik nijimo paslapties, buvo besirengi s j apeleisti, ir tik angelas j sp jo:

— Nebijok priimti savo žmonos Marijos, nes kas joje gim, yra iš Šventosios dvasios; ji pagimdys s n, o tu pramins j J zus, nes jis išgelb s tavo taut iš jos nuod mi. —

Koks šv. Juozapas buvo klusnus! Kai angelas jam praneš, kad Erodas tyko nužudyti švent j K dik l, šv. Juozapas tuojau paklaus patarimo b gti Egipt, sutikdamas priimti sunki tremtinio dal. Ta iau Apvaizda j globojo, ir, pavojams pra jus, jis v l gal jo gr žti Nazaret. Jis myl jo Dievišk K dik. jo Jo jieškoti dingusio Velyk šven i metu. Atrado J, tada jau dvylikos met, Jeruzal s šventykloje. Marija tada pasak :

— S nau, kam mums taip padarei? Štai, tavo t vas ir aš su skausmu jieškojova tav s. —

Šv. P. Marija j pavadino t vu. Tai buvo didžio išaugštinimo atvejas, nes teisingai šv. Bazilijus primena, kad šv. Juozapas buvo vadinamas t vu to, kurio T vas buvo danguose.

Šv. Juozapas buvo amatininkas, dailid . Gamino stalus, suolus, kitus baldus, pelnydamas pragyvenim Šv . Mergelei Marijai, Dieviškam K dik liui. Tai buvo darbštus, skaistus, pamaldus vyras, klusnus Dievo valiai. Jis mir ant Marijos rank . Viešpaties J zaus slaugomas ir priži rimas. D l to jis tapo laimingos mirties patronu. T kstan iai žmoniai šaukiasi šv. Juozapo, kad ir j mirimo valandoje b t J zus ir Marija — priimti atsiskirian i siel savo globon.

Šv. Juozap Pijus IX 1870 met gruodžio 8 d. paskyr visos Bažny ios glob ju, patronu. Jo užtarimas galingas. Neveltui šv. Tomas tvirtina, jog šv. Juozapas gavo galyb iš Dievo pad ti žmon ms visais reikalais.

Šv. Teres skelbia, kad neiviena jos malda — ar laikiniais, ar dvasiniais reikalais — si sta šv. Juozap , neliko neišklaudyta.

New Yorke tarp varguomen s darbuojasi iš raudon j atsivertusi katalikyb Dorothy Day. Ji turi steigusi vadina m j Vaišingumo nam , kuriame kiekvienas varguolis gali rasti šilt užkand , kiekvienas benamis nakvyn . Dalindamasi su kitais paskutiniu k sneliu ta geradar nekart atsiduria sunkioj finansin j pad ty. Tada j bendruomen ima maldoje "piketuoti" šv. Juozap — ir nekart susilaukiama nuostabios pagalbos.

ŠEIMOS ŠIRDIS

Motinos diena

Švent asis Henrikas Seuse kart bekeliaudamas ant siauru io lieptelio susitiko sen moter . Kadangi abiem nebuv o galima prasilenkti, tai šventasis, o jis buvo kunigas, pats nulipo purv , praleisdamas keleiv .

Senut nustebo ir pratar j:

— Kaipgi Tamsta, b damas toks augštas asmuo, užleidi man viet .

Šventasis atsiliep :

— Motin, kiekvienoje moteryje aš matau Šv. P. Marijos paveiksl .

Ypa tas paveikslas ryškus kiekvienoje motinoje: kartais ji panaši Marij su k dik liu Betl juje, kartais ji panaši Marij Kalvarijos kan ioje, o jei motina mirusi, ji lyg Marija Dang paimtoji, kuri laukia m s , jos vaik , amžinyb n atvykstant.

Ar šiaip, ar taip, moteris — motina yra šeimos širdis, centras, apie kur sukasi šeimos gyvenimas. Daug yra pasaulyje garsi moter , ta iau pasaulis gali apseiti ir be film žvaigždži , ir be šok j , ir be grožio karalieni , bet negali apsieiti be ger motin .

Kart tramvaj lipo motina. Ant rank ji neš si k dik , o kit ved si rankoje. Kai ji atsis do su mažiausiuoju, didesniam nebebuvo vietos, ir jis atsis do priešais.

Valand l pavažiav s ir patyl j s, vaikutis pusbalsiu prabilo:

— Mama.

Sužiuro keleiviai j , o šis, dar toliau pavažiavus, v l pusbalsiu kalb jo:

— Mama, aš tave myliu.

Ir m s širdyje pritvinksta tas pad kos ir pagarbos jausmas, ir tada turime motinai pasakyti, kad j mylime. Vieni tai padarome teikdami dovan l , kiti, kuri motinos toli už geležin s uždangos ar Sibiro ištr mime, j lanko malda, o tretį jos kap žolyn liais papuošia, ašaromis palaisto. Bet visi tie dalykai susiveda vien sakini : "Mama, aš tave myliu".

Kart , išlyd dama savo s n ir alpdama iš skausmo, motina kalb jo:

— S nau, kada tik tu prisiminsi mane, vaizduokis mane stovin i prie lango ir laukian i tav s sugr žtant. —

Dievas žino, kada mes gal sime sugr žti prie t višk s
lango, kur motina m s laukt . Tai ne nuo m s pareina, ta-
iau mes labai galime bentgi gr žti prie t pamokym , to gy-
venimo, kur mums motina nusak .

Didysis pranc z rašytojas Lamartine taip iškalbingai
vien kart raš :

— Vaiko ateities pad tis daug kuo pareina nuo nam ,
kuriuose jis gim s. Jo siela minta ir auga daugiausia sp -
džiais, kurie išsilieka jo atmintyje. Mano t vas buvo pavyzdys
nuoširdumo, vykdomo net iki skrupulingumo, mano motina
buvo pavyzdys gerumo, pakylan io net iki heroiško dievo-
baimingumo... Aš giliai g riau kv pim iš savo motinos min-
ties. Aš skai iau iš jos aki , aš jau iau jos jausmus, aš gyve-
nau jos gyvenimu... Aš žinau, kad motina nor jo mane pada-
ryti laimingu vaiku iu, sveikos minties ir mylin ios sielos,
Dievo tvarin , ne žmoni l l .

— M s motinos keliai, — t sia toliau tas rašytojas, —
mums visada buvo mielas altorius, tiek k dikyst j, tiek ir vai-
kyst j. Ji k l m s mintis Diev taip nat raliai, kaip nat
t raliai augalas tiesiasi augštyn or ir švies . Kai ji meld -
si drauge su mumis ir už mus, jos mielas laikymasis dar si
dar artimesnis, ir kai mes j apleidome, išeidami pasaulio
s kur , mes neužmiršome jos sakym . —

Didysis airi kovotojas už laisv O'Connelis viename
laiške, aiškindamas, kod l jam pavyko pasiekti tam tikros
reikšm s visuomen s gyviniame, rašo:

— Aš esu s nus šventos motinos, kuri mano vaikyst je
bud jo, r pestingai mane globodama. Ji tur jo augšt išmin-
t , ir tas truputis, k aš turiu, yra iš jos paveld tas. Aš nuo-
širdžiai tikiu, kad jai aš esu skolingas už t pad t , kuri pi-
lie iai mane stat . Paskutin atod s ji išleido melsdama man
Dangaus malon s, Dievo palaimos, ir aš jos palaiminim ver-
tinu. Pavojuose ir sunkumuose, kuriuos gyvenime aš sutinku,
š palaiminim laikau sau angeliškuoju skydu ir, kaip moti-
na buvo mano glob ja šiame gyvenime, tikiu, kad ji v liau

man pad s pasiekti daug didesn laim , negu visos šio pa-
saulio g ryb s. —

Tai gražiausias pagyrimas, kok tik geras s nus savo
motinai gali pasakyti. Ir pa iai motinai — didžiausia laim ,
matyti, kad jos pastangos ir pasišventimas atneša toki vai-
si , toki laim jim jos vaikui, o ir visam kraštui, nes O'Con-
nelis yra nusipeln s neužmirštam garb tarp Airijos laisv s
vad .

Gyvenimas gausus pavyzdžiais, kaip motiniška meil ir
pasišventimas gali daug atsiekti. Štai k pasakoja vienas
misionierius, t vas Strasslacher:

— Aš pažinau vien student , kuris pasidar toks nedo-
ras ir ištvirk s, kad vien dien teismas j uždar tvirtov s
kal jim — Koblenc . Jo motina, našl , dien nakt liejo aša-
ras, susir pinusi savo s numi, palaid nu. Tuo gi tarpu s -
nus, jos nelaimėi, nerod jokio gailės io ženkle. Mirdama iš
ilgesio motina praš vyriausyb leisti, kad s nus j aplanky-
t . Kelet trump moment buvo leista s nui pas j pab ti:
žandarai atved j prie mirštan ios motinos lovos. Motina pa-
žvelg j perverian iu žvilgsniu ir liep j v l išvesti. S -
nus pasiliko lygiai taip pat nejautrus.

Kai ta iau j v l gr žino tams kal jim , jis prad jo su-
sim styti. Atsimindamas tylius, bet iškalbingus motinos
žvilgsnius, jis jaut si lyg supurtytas ir sušuko:

— O, mano Dieve, kaip žemai aš esu nupuol s. Bet aš
nuoširdžiai prižadu pasitaisyti ir atitaisyti t blog , kur iki
šiol pildžiau. —

Jis savo gyvenim pasuko nauja kryptimi. Pra jo kiek
laiko, išleido j iš kal jimo, ir tada tas jaunuolis stojo vie-
nuolyn , tapo j zuitu ir misionieriumi.

Baig s t pasakojim , t v. Strasslacheris susijaudin s
sušuko:

— Mano broliai, tas atsivert lis dabar stovi prieš jus. Jis
dabar kalba jus. Už nuostabi atsivertimo malon aš turiu
b ti d kingas savo mirštan ios motinos žvilgsniui.

Tiek daug gali, tiek daug takos turi pasišventusi meil .

ŠIRDŽI ŠIRDIS

Šv . J zaus Širdies švent

Rytin je Pranc zijoje, jau netoli Šveicarijos sienos, yra miestelis, vardu Paray-Le-Monial. Šiame miestelyje yra seseli vizi i vienuolynas. Atsitiko, kad 1675 metais to vienuolyno sesel Marija Margarita Alacogue meld si Dievo K no oktavoje prie Šv . Sakramento. Ir savo širdyje ji išgirdo Išganytojo bals , skatinant pasir pinti, kad kasmet po Dievo K no oktavos penktadien b t garbinama Šv . J zaus Širdis. Tai seselei buvo daug kli i vykdyti š uždavin , bet ji nugal jo visas kli tis. Tas J zaus Širdies garbinimas s kmingai plito. Popiežius Klemensas XII leido Šv . J zaus Širdies švent eil je bažny i šv sti, o Pijus IX j 1856 metais ved vi soje Bažny ioje.

Šalia tos Šv . J zaus Širdžiai skirtos dienos ir oktavos, mes turime vis birželio m nes . Juo pasinaudokime. Iš niekur kitur mes taip ne stengsime išmokti myl ti Diev ir žmones, kaip iš Šv . J zaus Širdies, pervertos d l m s ir vistiek mylin ios mus.

Daugeliui lietuvi yra žinomas istorin je Lietuvoje veik s šventasis kun. Juozapas Kuncevi ius.

Yra išlikusi domi smulkmena apie t švent j iš jo k dikyst s dien . Jis buvo gim s 1580 metais. Su motina jis dažnai vaikš iodavo bažny i , steb davo paveikslus.

Kart , kai jis buvo penkt met , kl podamas prieš alto ri , ilgai steb jo Nukryžiuotojo paveiksl . Paskiau m motin klausin ti:

— Mamyte, koks ia paveikslas? Kas J taip baisiai sužeid ? —

Motina jam papasakojo apie Kristaus jaunyst , jo darbus ir jo kent jimus bei mirt . Vaikutis klaus si, ži r jo t paveiksl . Ir jam pasidar taip gaila Išganytojo; jis taip pamilo T , kurs mir už visus. Tam mažy iui ana diena padar neiš-

dildom sp d. Juozapas taip nuoširdžiai pamilo J zaus Šird , pam go kryži ir atgail , tapo geru Kataliku Bažny ios nariu ir šventuoju. Pa ioj jaunyst j s m s kv pimo iš J zaus Širdies, jis vis gyvenim neprarado to ryžtingo atsidavimo Dievo tarnyboje.

1722 metais geguž s m nes Marselio mieste siaut žiaurus maras. Krito t kstan iai žmoni negyvi. Miestas tapo mirties lauku, kur gul jo eil s lavon , o tarp j slankiojo mirties belauki ligoniai. Atrod , kad išmirs visi miesto gyventojai. Ir tada takingasis Marselio miesto prelatas suman šauktis Šven iausios J zaus Širdies gailestingumo. Vietos vyskupui pritariant, buvo surengta milžiniška procesija. Visas Marselio miestas pasišvent Šven iausiai J zaus Širdžiai. Ir kažkaip Dangus miesto pasigail jo. Per 6 savaites niekas nebesirgo tame mieste maru, ir niekas nuo tos baisios ligos nemir . Tada prelatas Belzunce tar gausiems to uosto j rininkams:

— J s, Marselio j rininkai, plaukiojote po vairias šalis. J ras perplauk , skelbkite visoms tautoms, net ir barbarams, garb , galyb ir neapsakom gerum Šven iausios Širdies, kuri teik si parodyti mums toki dideli stebukl , išgelb dama mus iš baisios maro mirties. —

Ir dabar, galima sakyti, siau ia pasaulyje maras, raudonasis maras. Mums reikia labiau derinti savo širdis prie Šven iausios J zaus Širdies.

Ypatingos m s meil s nusipelno J zaus Širdis Eucharistijoje.

Vienas misijonierius kart pamat jaun berniuk susikaupus prieš altori .

— K darai, Juozeli, tiek laiko ia kl podamas, ir k saikai J zui? — paklaus misijonierius.

— Nieko, t ve, — atsak vaikutis. — Knyg aš nemoku skaityti. Aš tik kaitinu savo siel kaip saul je... —

Kart vienos geros šeimos vaikutis drauge su motina lank Bolonijoje katedr . Mama j paklaus :

— Kas toje gražioje katedroje tau labiausiai patinka?

— Šitas! — pasak vaikutis, rodydamas tabernakul .

— D l ko?

— Tod l, kad Jisai tenai yra...

Nedaug buvo toki garsi mokslinink , kaip Pasteuras. Jo vardas mums žinomas iš to, kad pienas, kuris yra apsaugotas nuo apkr t ir greito sugedimo, vadinamas, pagal to mokslininko vard , pasteurizuotu. Mat, Pasteuras atrado, kad daugelio sugedim ir lig priežastys yra maži gyv n liai — mikrobai. Jeigu juos kaitinimu, augšta temperat ra užmuši, o paskiau t maist ar k kit sandariai laikysi, jis gali labai ilg laik išsilaikyti negesdamas. Iš ia mes tr turime tuos pla iai naudojamus "kenukus". Savo tais atradimais Pasteuras išgelb jo Pranc zijos šilko pramon nuo sunykimo ir daug žmoni išgelb jo nuo mirties d l pasiutimo ligos. Pagerbdami jo nepaprastus nuopelnus mokslui, pranc zai j padar Moks l akademijos dekanu ir apdovanojo Garb s legiono ženkle.

Pasteuras buvo labai tikintis žmogus. Kart jisai perskai t laikraš iuose, kad jo gimtajame miestelyje Arbois bedieviškoji miestelio vadovyb uždraud katalikams už bažny ios rib rodytis su Dievo K no procesija.

Pasteuras tuojau nuvyko pas Arbois klebon .

— Klebone, — kalb jo jisai, — aš pats dalyvausiu procesijoje ir nešiu baldakim . Ži r sime, k gi darys tie uždraud jai.

Tuojaus buvo paleista žinia žmon se, kad procesija vyks. Žmon s išpuoš gatves ir paminklus dar gražiau, kaip kitados.

Nepaisydama to neteisingo uždraudimo, nustatyt valand miesto gatv mis išsiliejo tikin i j procesija, ir didysis mokslininkas Pasteuras neš baldakim .

Miesto galva suprato, kad jeigu reik t traukti atsakomyb n, tai pirmasis "kaltininkas" b t mokslo garsenyb Pasteuras, bet šio nei tas bedievis burmistras nebetur jo dr - sos užkabinti.

Taigi, vienas iš b d parodyti savo meil Šv. J zaus Širdžiai — išpažinti savo tik jim ir ginti Eucharistinio J zaus garb kiekviena proga.

MINTYS ŠV. PETRO IR POVILO DIEN

Birželio 29 d.

Birželio mėnuo, kai minime apaštalą Petro ir Povilo švent, mūsų žvilgsn nukreipia Rom, šv. Petro kurt Apaštal Sost ir Bažnyčia, kuri ant Petro — uolos — pastatyta. domu, kad popieži autoritetui daug reikšmės priskiria pasaulio garsenybės, net ir gerokai nutolusios nuo Bažnyčios.

Taip prancūz rašytojas J. J. Rousseau pažymėjo:

— Ką pasako šv. Tavas, pasako autoritetas. —

Reikšmingas mint yra paskelbęs vokiečių poetas Fridrikas Schilleris. Jis kalbėjo:

— Nors su kiekvienu numirštančiu popiežiumi nutraukiama pėdini eilė ir su kiekvienu nauju vėlyji prasideda, nors vargu ar kuriame pasaulio soste vyko tiek pasikeitimai (dabartinis popiežius yra 262)... o vis dėlto yra tai vienintelis sostas krikščioniškame pasaulyje, kuris atrodo, jokių nekeičia saviškai, nes temiršta tik popiežiai, bet dvasia, kuri tį sostą padaro gyvą, pasilieka nemirtinga. —

Mintytas Fridrikas Schellingas dar drįsiau išsireiškia:

— Ar jūs norite žinoti, ką aš galvoju apie popiežius? Aš manau apie popiežį sostą, kad be jo krikščionybė jau seniai būtų išnykusi iš šio pasaulio. —

Tai gerai supranta dabarties tautos ir dabarties valdovai, užtat gal nei viena valstybė neturi tiek plačios ryšio su vairiais kraštais, kaip šv. Petro pėdinis Vatikane, ir nei vienas nesusilaukia taip nuoširdaus prisirišimo ir pagarbos, kaip tasai Vatikano senelis.

Popiežius yra neatskiriama susijęs su visa katalikybe. Tai jau iš kitos pusės — kas popiežija katalikybėje, tas katalikyb visoj krikščionybėj ir pasaulyje: moralinis autoritetas ir gėrio ramstis.

— Katalikybė laikosi ir visada laikysis; pirmoji su lyga ugdyti geresniems santykiams tarp vairių tikyb yra mokytis

giliai žvelgti vaidmen, kok dabartyje turi katalik Bažnyia — skelb Švedijos protestant rašytojas Ahlberg.

Reikia tik pasišventusi žmonė, kurie t didži dvasin Bažny ios j g vest savo dien aplink . T reikal nuoširdžiai pažymė Langbehn:

— Pasaulis reikalingas pagalbos, bet k jam pad s geriausi katalikyb s d sniai, jeigu jie nebus perteikiami su reikiamu tiesumu ir paj gumu? Pakankamai mes turime nerangi j , o mokytoj , kurie išmintingi tik savo kambaryje, gal net perdaug. Mums reikia idealist , tvirto charakterio žmonė , ryžting j . Nor damas veikti pasaulyje ir tur ti takos, žmogus turi b ti su nugarkauliu. Tiesa, niekas negali nei colio prid ti pats prie savo gio, bet Dievas gali. Dievui veikiant, iš silpnuolio gali tapti didvyris. Svarbiausiu katalikyb s uždaviniu visada pasiliks kova d l augš iausiojo g rio — kova, kad b t laim tos sielos. —

Net ir eiliniai gali persiimti religiniu entuziazmu ir patys spinduliuoti tik jimu bei kitus šildyti. Didysis pamokslininkas Lacordaire yra pabr ž s:

— Daugelis religij laiko tik tam tikrais varžtais, o iš tikr j jie tur t b ti nešami jos meil s. Šventieji myl jo, ir tai buvo visa j didži laim jim paslaptis. —

Negalima sakyti, kad dabar neb t didžio ryžtingumo siel . Tai rodo t kstan iai nauj j kankini , kurie paiose sunkiausiose s lygose, koki nei žiaurusis Neronas ne steng sugalvoti, lieka ištikimi Kristaus meil s liudininkai.

Teisingai šv. Hilarijus pasteb jo:

— Jau tokia Bažny ios savyb , kad ji žydi, kai yra persekiojama, kad ji auga, kai yra spaudžiama ir žlugdoma, kad ji gyvena net tada, kai jai skaudžiausias žaizdas padaro. Ji stovi tvirta, kai atrodo jau b sianti parblokšta. —

O persekiotojams jau anks iau min tasis Lacordaire ryžtingai skelbia:

— J s išpl š te Bažny ios nuosavyb ir mindžiojote jos garb , j s tik jote, kad gal site j sugniuždyti, o ta iau j s j tik apval te ir atnaujinote.

Žmogiškomis akimis ži rint, tasai Bažny ios nežmoniškas gajumas tampa nesuprantamas. Net anas angl istorijos filosofas Macauley išsireišk :

— Kai apsvarstai tas baisias audras ir prievartas, kurias Katalik Bažny ia tur jo pergyventi, sunku besuprasti, kokiais keliais iš jo ji nesunaikinta. —

Be žmogišk j pastang , Bažny ioj pati Apvaizda r pestingai budi ir j globoja. D l to ir šv. Hilarijus gal jo tvirtai pasakyti:

— Kristaus Bažny ioje ryški ši savyb : ji pergali b dama sužeista, ji paž stama tada, kai ji apver iama kaltinimais, ji iškyla tada, kai ji atrodo labiausiai esanti palikta.

Savo tyru žib jimu ji patraukia d mes daugelio nuošaliau nuo katalikyb s stovin i siel . Neperseniai protestant vyskupiškos bažny ios klebonas Kenneth Nakajo, vienas iš taking j protestant dvasinink Japonijoje, su visa savo šeima gr žo katalikyb ir pasižad jo savo j gas panaudoti buvusi tik jimo broli katalikyb atvedimui.

Tas svetim j kelias Katalik Bažny i n ra jau taip labai lengvas. Konvertitas Erich Peterson raš :

— Dabar aš sulaukiau 40 met amžiaus. Aš išsižad jau augštos vietos bei darbo savo ankstybesn j profesijoje. K aš padariau, padariau tai s žin s ver iamas, kad neb iau Dievo atmestas. Jeigu kas dabar mane teist , tam aš sakau: — prieš jo teism aš šauksiuos Dievo teismo. —

Katalik Bažny ioje yra kažkas ypatingai patrauklu. Be abejon s, tai ir d jo šiuos žodžius konvertito Edvardo Steinbruecko l pas:

— M s katalikiškoje bendruomen je man taip miela, lyg aš b iau didžioje kraujo giminyt s šeimoje. Vien tik pažvelgimas kl pant prie altoriaus vaikut , kurs pamaldžiai daro kryžiaus ženkl , jaudina mano šird .

KAIP MIR ŠV. IGNACAS

Liepos 31 d.

J zuit ordino steig jas šv. Ignacas Lojol mir 1556 m. liepos 31 d. JAV katalikai, neseniai šv sdami 400 m. sukakt nuo to šventojo mirties, išleido speciali knyg : "St. Ignatius and the Jesuits" (Šv. Ignacas ir j zuitai), kuri paraš iš protestant katalikus atsivert s rašytojas Teodoras Maynard.

Iš to veikalo patiriame, kad šv. Ignacas buvo gim s 1493 m. Jis buvo jauniausias vaikas aštuoni vaik šeimoje. Vienas jo broli taipgi buvo kunigas. Jis iš pradži buvo pasirink s kario keli . Bet ir tada pasireišk jo b do taurumas. Vienu metu kariai ruoš si apipl štį kaim . Šv. Ignacas jiems tvirtai pasak :

— Toks veiksmas neb t nei krikš ioniškas, nei žmoniškas. —

Ir karius sudraud .

Beginant Pamplunos tvirtov , kulka sutriuškino jo koj os kaul . Anais laikais gydymas buvo ilgas, o dar ir sugijo kreivai, reik jo v l laužti. Ilgai gul damas ir netur damas kaip laiko sunaudoti, šv. Ignacas prad jo skaityti švent j gyvenimus, ir tai j taip paveik , kad jisai pats ryžosi tuo keliu eiti.

Nor damas savo gyvenim iš pagrind pataisyti, jis nuvyko Šv. P. Marijos šventov Montserate. Pirmas dalykas — jis panoro atlikti ger išpažint , kuriai ruoš si tris dienas, dar ydamas s žin s s skait . Savo drabužius atidav elgetai, pats apsilviko iš maišo padarytu drabužiu, kuris jam siek iki koj . Nakt praleido maldoje prie altoriaus. Iš ryto pri m šv. Komunij ir patrauk Manrezos miestel . Jo tikslas buvo nukeliauti Švent j Žem , bet užtruko gavimas leidim , ir Manrezoje jis praleido ilgesn laik , rytais klausydamas šv. miši , o dienas praleisdamas užmies io kaln urvuose, nuo-

šalume bemedituodamas. Pasiėk jis Švent j Žem . Jautriai pergyveno Atpirkimo vyksm , vaikš iojo, kur Viešpats buvo nukryžiuotas.

V liau sugr žo savo gimt j Ispanij . Suprat s mokslo reikal , nesidrov jo su vaikais lankyti pradžios mokykl . V - liau — didžiame neturte, susikrov s knygas ant asiliuko, išvyko universitet . Vis laik gyveno didžio nusimaravimo dienas. Miegodamas ant grind ar iš m s iužin iš lovos. Bestudijuodamas Paryžiuje m telkti savo draugus studentus, taip sudarydamas branduol , iš kurio išsivyst didysis j zuit vienuolynas. Vien savo draug , v liau švent j — Prancišk Ksaver — jis labai paveik savo giliu, rimtu klau simu:

— K žmogui pad s, nors jisai ir vis pasaul pelnyt , sav j gi siel prarast . —

Susidar septynetas draug , student , ir 1434 met rugpj io 15 d. buvo steigtas j zuit vienuolynas. V liau jos vyriausiuoju, kaip buvo pavadintas — generolu — buvo išrinktas šv. Ignacas Lojol .

Ilgainiui j zuit vienuolynas išaugo didžiausi vyr vienuolyn .

Tikin iajam gil sp d daro aprašymas šv. Ignaco mirties. Tai buvo penktadienis, išvakar se dienos, kada prisime nama šv. Petras pan iuose. Ištikimas šventojo sekretorius Polanco liudija, kad mirtis j aplank lengvai, be kent jim .

Pa ioje pirmoje knygoje, kur buvo surašytas šv. Ignaco gyvenimas, apie jo mirt pasakyta:

— Kai paskutin t met liepos m nesio dien užtek jo saul , ji atrado j (šv. Ignac) švelniai besigrumiant su mirtimi. Praslinkus dviem valandom po saul s užtek jimo, jis atidav savo siel Tv r jui, kaip jis to nuo seniau ilg josi. —

Šv. Ignacas buvo labai nuolankus. Vienu metu jis net buvo pasak s savo pam gtam j vienuolyno nariui Pedro de Ribadeirai, kad jisai nor t po mirties b ti išmestas lauk ; d l dideli nuod mi jis nenusipeln s ko kito, kaip tik b ti šunims išmestas. Šitie žodžiai tik parodo, kaip jis bjaur josi

nuod me, kad menki jo netobulumai atrod jam didelis nusikaltimas, ir jis nelaik sav s vertu ko nors ypatingo.

Prieš savo mirt šv. Ignacas buvo dar trejetui savai i atvyk s namel užmiestyje, kur buvo sak s pastatyti netoli Santa Balbinos, kad jame gal t bestudijuojantieji atsigauti. ia ligos išvargintas šventasis jieškojo poilsio. Jau liepos m n. 26 d. jis sugr žo atgal savo kambar l prie Marijos della Strada bažnyt l s. Jis jau tada jaut si silpnas. Ta iau paskutiniu metu jis panašiai jausdavosi dažnai, ir jo artimieji d l to labai nesibaimino.

Liepos m n. 28 d. šv. Ignacas pri m šv. komunij ligo nio lovoje. Ir tai nebuvo nieko nepaprasto, ir ypatingo nerimo nesuk l . Liepos 29 dien , tre iadien , j aplank du gydytojai. Jie taipgi ypatingo pavojaus nerado. Tik liepos 30 d. apie ketvirt valand popiet jis papraš savo slaugytoj bro l naujok Giovanni Tommaso Canizaro apleisti kambar ir pakviet savo sekretori Polanco. Jam šventasis tar :

— Aš art ju prie galo. Nebeturiu daugiau beveik jokios vilties toliau gyventi. D l to aš prašau, taipgi sunkiai serganiam naujok magistrui Laynez, gauti palaiminim iš Šventojo T vo. Ir kai Dievas, m s Viešpats, mus paims Dang , mes melsim s už jo Šventenyb , kaip mes ia, žem j, tai kasdien dar me. —

Šventasis dar vakare pri m vakarien . T vai nu jo miegoti. Broliukas, kurs saugojo ligo n , v liau pasakojo:

— Iki vidurnak io aš vis gird jau j judant, sau kalbant, kaip ir visada savo ligoje. Po pusiaunak io atrod jis ramesnis, man s taip dažnai nebešauk , bet vis meld si: "O Dieve".

Ir tai buvo šv. Ignaco paskutiniai žodžiai. Liepos pabaigoje Romoje saul teka pus keturi . Saulei patek jus rastas jis buvo paskutiniuose gyvyb s momentuose. Net ir nelabai patyr s daktaras Torres tai pripažino. Broliukas, kuris nor jo iš dviej kiaušini ligo niui paruošti stiprinan io maisto, stauga puol bažny i , kad pašaukt šv. Ignaco nuod mklaus t v Pietro Riera, kad jis atsiskubint su šv. aliejais. Bet jo nerado. Sekretorius Polanco nusiskubino Vatikan palaimi-

nimo, jausdamas susigraužim , kad vakar to nepadar . Šv. T vas taip anksti vis d lto pri m pasiuntin ir suteik palaiminim mirštan iam. Kai Polanco be kvapo parskub jo atgal, šventasis jau buvo mir s. Atsiskyr taip ramiai.

Pasistengta padaryti jo mirusio portret , nuimti pomirtin kauk ir k nas aprengtas miši drabužiais. Prie lavono skub jo jo paž stami, tardami:

— Šventasis mir , šventasis.

Portugalijos karalius Jonas, sužinoj s apie jo mirt , gail jo jo kaip didžiai pavyzdingo vienuolyno viršininko. Sicilijos vicekaralius užuojautos rašte pasak , kad palaimintas kapitonas šv. Ignacas po tiekos dvasini m ši ir pergali dabar triumfe savo v liav Danguje iš l drauge su šv. Domininku ir Pranciškumi. V liau šventuoju tap s Petras Kanisijus meld , kad jis nors šeš l to šventumo tur t , kaip velionis.

Nevienas gi kartojo mint iš paties šv. Ignaco dvasini la-
vyb , kad jisai nuvyk s savo T vyn , kur pasotins savo troškul , kur Diev , m s Viešpat , pažins, garbins ir myl s. "Ir niekas negal jo to troškulio numalšinti, kaip Tas, kuris yra gyvas šaltinis visos Saldyb s, Tiesos ir G rio."

MARIJOS DANG MIMO ŠVENT JE

Rupj io 15 d.

Ferraroje, Italijoje, Šv . P. Marijos bažny ioje, altoriun buvo statytas didingas 1518 metais garsiojo dailininko Ticiano tapytas paveikslas, vienas iš geriausiai pavaizduojan i Marijos Dang mim . Paskutiniame laikotarpy tas paveikslas buvo perkeltas akademijos rinkin Venecijoje.

Ticianas dvejus metus pašvent , kad k nyt jam paves-
t uždavin . Paveikslo apa ioje matyti prie Marijos karsto susirink apaštalai, kurie su didžiausiu nustebimu ži ri j pa-

tikrint stebukl . Ypatingai ryškiai nutapytas šv. Petras, kuris vykio pagautas, su sunertomis rankomis, susmuk s prie akmens karsto briaunos, ia ir apaštalas šv. Jonas. Apaštal galvos ir rankos kyla dangaus m lyn . Ten, ant debes lio, pripildyto angeliuk , tolsta nuo žem s Marija, iškildama Dangaus erdves. Jos visas k nas apsuptas akinan iai šviešiais dangaus spinduliais. Persimainiusi Marija, nežemiškos laim s pilna, tiesia rankas, pak lusi akis veid Viešpaties, kuris lenkiasi j iš šviesos tvano. Cherubin b riai, pavaizduoti šviesiomis sidabro spalvomis, jungiasi prie angel , sudarydami skliaut aplink apsireiškus Viešpat .

Marijos, kylan ios prie Dievo, žvilgsnis pripildytas nenusakomos laim s; jos burna kiek praverta, lyg reikšdama t nenugalim nustab , jau iant laim s pilnum , kuri jai Viešpats Danguje paruoš . Ne tik Ticianas — visas krikš ioniškas pasaulis Dang Paimt j nuo amži garbino.

Dant savo "Dieviškoje komedijoje" aprašo, kaip jisai, per j s per septynis Dangaus skliautus, pasiek augš iausi - j, kur Šven iausioji Trejyb šviesos apsupta, ir ten jis išgirdo vard , kurio "aš šaukiausi visose žem s nelaim se", — Marijos. Jos garbei arkangelas Gabrielius pradeda giesm , kuri t sia angelai. Gird ti garb s giesm , lyg j t kstan iai liežuvi giedot , — pagarbiai rašo Dant .

1940 metais Marijos Dang mimo dien benediktinas vienuolis t v. Claver, Šv. Otilijos abatijos bažny ioje vargon muzika k l Marijos švent s garb . Su pilnu nuoširdumu jisai vargonavo, giedodamas mišpar antifon :

— Šiandien Šv . Mergel Marija ženg Dang ; džiaukit s, nes viešpatauja su Kristumi amžinai.

Staiga — jo pirštai m slysti. Jisai dar steng su sukuti savo nuoširdaus atsidavimo žod "Deo gratias" — A i Dievui. Širdies sm gis pašauk j prie jo pamiltosios Marijos.

Dang Paimtoji mums gali suteikti daug paguodos gyvenime ir mirtyje.

Rašytoja Elena Most pirma buvo evangelike, v liau — kur laik buvo tapusi visai netikinti, pagaliau atsivert ir mi-

r kaip domininkone vienuol . Savo ypating gyvenimo ke-
li ji apraš knygoje: "Eik ir skelbk". ia ji pasipasakoja,
kaip pirm kart kalb jo "Sveika Marija" ir koki malon ši
malda jai atneš :

— Kart pensionate aš paprašiau savo kambario draug ,
kad man padiktuot "Sveika Marija". Ji tai padar . Aš
susirašiau ir ilgai nešiojau t raštel po savo laikroduko vir-
šeliu, kaip didel brangenyb . Ta iau kur laik aš vis dar
neišdr sau tos maldos kalb ti. Ir tada at jo skaidrus lapkri io
vakaras. Aš v l savo vienumoje meldžiausi. Kai at jo mano
kitos dvi draug s, gyvos ir linksmos, kaip visada, aš nu jau
prie lango. Mano širdis dar buvo per pilna. Aš s d jau ant
lango ir tyl dama ži r jau nakties plat j dang . Mane jau-
dino tos pagaunan ios id jos: Dievas, tiesa, šventumas. Ir ta-
da lyg prad jo kažkas manyje kalb ti, o manoji siela, sujau-
dinta ir išg sdinta, lyg pati prad jo klausytis: "Sveika Mari-
ja, malon s pilnoji, Viešpats su Tavimi. Tu pagirta tarp mo-
ter ir pagirtas Tavo s ios vaisius J zus. Šventoji Marija,
Dievo Motina, melskis už mus, nusid j lius, dabar ir m s
mirties valandoje. Amen."

— Mane apgaub didel tyla ir laim , — rašo toliau Ele-
na Most. — Kur laik aš dar s d jau nejud dama. Tada aš
pri jau prie kit ir su jomis kalb jau bei juokiausi, kaip ir
anks iau. Ta iau mane supo šventa ramyb s ir džiaugsmo
atmosfera, kuri negal jo prasimušti joks kasdieniškumo
atspindys. Tikrai, t vakar vyko kažkas didelis. Aš pasive-
džiau globai tos, kurios niekas nešaukia pagalbos netapda-
mas išgirstas ir kuri iš savo pus s nuoširdžiai užtaria Viešpa-
iui. Su šia savo pirma "Sveika Marija" aš pasiekiau, kad
mano, kaip Dievo dukters, teis s pasidar galiojan ios Vieš-
paties namuose. Dabar mano reikalai pateko geras rankas.
Dabar viskas tur jo gerais keliais nueiti. —

ia mes gird jome apie toki sp ding pirm j "Svei-
ka Marija". Dabar paklauskime atsitikimo apie žmogaus
paskutini j "Sveika Marija". Kart vienas Berlyno valstybi-
n s operos muzikas at jo pas vien klebon ir paklaus , ar

galima užprašyti šv. mišias už mirus protestant . Klebonas pažad jo atlaikyti. Po trejeto savai i v l at jo tas pats vyras ir m pasakoti:

— Vakar aš buvau prie savo mirusio draugo kapo. Ten radau jo motin ir seser , kurios papasakojo apie jo mirt . Jis gul jo seser domininkoni ligonin je Hermsdorfe. Apie 10 val. ryto jis atsisveikino su motina, su seserimi, atsigul ir nebetar n žodžio. Apie 12 valand suskamb jo varpai — "Viešpaties Angelas". Tada jis nubudo, išties abidvi rankas augšt , lyg jis tampyt už varp virves, ir ryškiu balsu m giedoti "Ave Maria" (Sveika Marija) iš "Trubaduro" operos. Ir kai baig giedoti iki galo, susmuko pagalv je ir buvo nebegyvas.

Ir taip mir protestantas su dideliu prašymu l pose:

— Šventoji Marija, Dievo Motina, melski už mus, nusid - j lius, dabar ir m s mirties valandoje. Amen.

Tai du gyvenimo faktai. Abudu atsitikimai lie ia žmones, kilusius iš protestant . Mes esame laimingesni. Mes nuo maž dien , mamyt s išmokyti, kalbame "Sveika Marija". Tai buvo m s viena pirm j mald gyvenime ir bus viena paskutini j . Ta malda tokia miela, nes Marija yra taip artima m s širdžiai! Ji yra Dang Paimtoji ir mums pad s amžin laim pasiekti.

Pasitaik , kad kart vienas uolus katalikas traukiniu ke liavo su viena panele, kuri buvo metodiste. Apie daug dalyk jiedu šnek jo, pagaliau m svarstyti ir tikybos klausimus. Staiga vyras panel paklaus :

— Pasakykite, panele, ar j s manote, kad J zaus Motina buvo metodiste?

— Ne, tuo tai aš netikiu, — atsiliep ta metodiste.

— O aš, — kalb jo jos bendrakeleivis katalikas, — už joki kain pasaulyje nenor iau priklausyti tikybai, kuri savo nariu negali priskaityti Dievo Motinos. —

Laimingi mes, kad gim me katalik Bažny ioje, tikrojoje tikyboje, kuri mums nurodo toki brangi motin — Marij , kuri, paimta Dang , m s laukia amžinyb je.

PIJUS X - NAUJASIS ŠVENTASIS

Rugs jo 4 d.

Didysis popiežius Pijus X, kuris pasauliui paskelbė — Visk atnaujinti Kristuje, yra pastatomas visiems mums pavyzdžiu, paskelbiant jį šventuoju ir iškeliant altoriaus garbą .

Tai buvo nuostabios dvasios žmogus. Vis pirma — pasižym jo ypatinga artimo meile. Kai jis dar buvo vyskupu, kartą atėjo elgeta. Pinigų tuokart prieš savęs neturėjo, tai nuėjo ko nors pajieškoti virtuvė. Jam tada šeimininkavo jo sesuo. Pamatęs puodą su sriuba, jis nesvyruodamas atidavė neturteliui. Atėjusi sesuo susirpino, kur dingę gaminami pietūs.

— Aš atidaviau tam, kuris visiškai neturėjo ko valgyti, — atsiliepė vyskupas.

— Bet ką aš piet duosiu? — rypinosi sesuo.

— Duok, ką turi, aš be manęs apsieisiu. —

Kitą kartą viena ponija, matydama, kad vyskupas Sarto (tokia buvo vilybesnio Pijaus X pavardė) neturi laikrodėlio, jam padovanojo. Tačiau jis neilgai dėžiaugėsi — greitį pardavė ir pinigų išdalino pavargėliams.

Vieną dieną dingę iš vysk. Sarto pastogės visos malkos, kuri turėjo užtekti visai žiemai. Jo sesuo vėl klausinėjo, kas pasidarė :

— Atidaviau neturtingiems. Jie kenčia šaltį, — kalbėjo manęs šventasis.

— O ką mes be malkų darysime, — rypinosi sesuo.

— Nesušalsime, apsieisime, juk esame ne maži vaikai, — buvo atsakymas.

Su ta karšta artimo meile jame buvo stiprus ir nusižeminimas. Jau būdamas kardinolu jis nepabėgdavo paprastam kunigui mišioms patarnauti.

Jo meilė apmėnė tik gyvuosius. Šventį bendravimo dvasioje jis ragino:

— Jei norite būti tikri savo sielos išganymu, tai karštai melskitės už nelaimingus mirštančiuosius. —

Mylėjęs jo žmones, bet ir visą gamtą. Kartą Neapolio gyvulių globos draugijai jis pasiuntė savo nuotrauką ir savo palaiminimą tos draugijos nariams, kurie, kaip jis pasakė, "sielėjasi, kad sukliudytų žiaurumus, prieš tuos tylūs Dievo mums duotus tarnus", supraski — naminius gyvulius.

Norėdamas toms geramam nuotaikomis persunkti visą pasaulį, jis skelbė, jog svarbiausias reikalas yra, kad kiekvienoje parapijoje būtų grupė pasaulininkų, kurie būtų giliai religingi, gerai išmokslinti ir kurie būtų ryžtingi apaštalai. Apaštalavimo reikalais išleido net specialią raštą, kuriame džiūgavo:

— Ne tik žmonės, šventi kunigais, bet visi tikintieji be išimties privalo pasižavėti Dievo ir sielų reikalais. —

Ypač jis didžiai brangino apaštalavimą geru pavyzdžiu, apie tai pareiškėdamas:

— Kadangi žodžiai ir veikimo smarkumas nieko negelbsti, jei jie nuolatos nelydi ir neseka pavyzdžiais, tai ryškiausia visų katalikiško veikimo darbininkų charakteristika būtų tai, kad turi būti savo tikėjimo viešas išpažinimas savo gyvenimo šventumu, paprasti sveikumu ir sąžiningu Dievo ir Bažnyčios statymų vykdymu. —

Ir tai visą apaštalavimo veiklą turi lydėti vienybės dvasia, apie ką Pijus X pranciškui maldininkams taip pareiškė:

— Vienybė Bažnyčios vaikai savo tarpe; tikintieji su kunigais, tikintieji ir kunigai su vyskupais, tikintieji, vyskupas su Augštesniais ganytojais sudaro mūsų galybę. —

Pijus X ypatingai brangino spaudą. Būdamas dar Venecijos vyskupu, jis steigė laikraštį "Difesa". Parapinodamas jo leidimui ir ne kartą, pats sėsdamas gondolą, miesto kanalais ir davosi nuo vieno namo prie kito, platindamas prenumeratą. Jo pastangomis šis laikraštis lankydavo beveik kiekvieną miesto kataliką šeimai, ir sekantieji miesto atstovai rinkimai davė tokius žmones, kuriems religija buvo brangi. Prieš namo, kuriame buvo spausdinamas tas laikraštis, visada buvo tvirtintas parašas:

— Štai popiežiaus didžiausias darbas Venecijoje. —

Kai iš pradži tas laikraštis tur jo finansini sunkum ,
m s šventasis pratar :

— Aš nepabijosiu joki auk "Difesai" išlaikyti. Jeigu
bus reikalas, aš atiduosiu savo vyskupo žied , savo kryži
ir savo kardinolo skryb l , nes aš noriu, kad toliau laikyt si
gerai vedamas, sumaniai Bažny ios reikalus gin s laik-
raštis. —

Žinomas jo posakis:

— Veltui statysite bažny ias, veltui steigsite mokyklas.
Visos j s pastangos bus sunaikintos, jei nepasinaudosite tuo
ginamuoju ir puolamuoju ginklu, kuris yra katalik spauda.—

Viename laiške spaudos draugijai jis raš :

— Tikintieji tegu žino, kad auka, kuri spaudai daro, yra
gražiausias religijos veiksmas, kuris geriausiai gali patar-
nauti siel išganymui. —

Pijus X buvo tauri asmenyb . Jis gyveno savo pam g-
tiems idealams. Žem jo nebuvo supan iojusi. Savo testamen-
te jis dr siai pasak žodžius:

— Neturte gimiau, neturte gyvenau ir neturte mirsiu...
Manojo k no n nebalzamuokite.

Ir visiškai pelnytai marmoriniame jo antkapyje Šv. Petro
bažny ioje Romoje yra rašyta:

— Popiežius Pijus X, varguolis ir drauge turtingas, švel-
nus ir nuolankios širdies, nenugalimas gyn jas katalik tik -
jimo, steng si visk atnaujinti Kristuje; dievobaimingai mir
1914 Viešpaties met rugpj io m nes . —

Jis k nu mir , dvasia gyvens jo garbei statomuose alto-
riuose ir m s širdyse.

RAŠYTOJAI IR MENININKAI APIE ROŽAN I

Spalio 7 d.

— Nuostabiai vertingas dalykas yra b ti gaivinamam id j ... Kiekvienas t id j gyvenim gali pabandyti, tai ir aš pati bandau, padedama Chestertono, Fra Angelico ir rožan-iaus, — raš k r ja Maisie Ward. Rožan iaus mald ypa-tingai pam gusi, ji net speciali knyg paraš : "The Splen-dour of the Rosary" (Rožan iaus didingumas).

Rašytoja nupasakoja atsitikimus iš Londono gyvenimo: tame didžiausiame pasaulio mieste katalikai viename parke prad jo daryti viešus susirinkimus ir aiškinti religines tiesas kitatikams ar ir visai netikintiems. Nekantr s klausytojai kar-tais sukeldavo tok triukšm , kad visai neb davo gird ti kal-b tojo. Tada katalikai, taip buvo susitar , išsitraukdavo ro-žan i ir kalb davo kol kiti nutils. Tie modernieji pagonys dažnai imdavo steb tis ir klausin ti, kam jie tuos "suvertus karol lius" turi rankose. Ir šie atsakydavo:

— Karol liai — d l mald , o maldos — d l paslap i ...

Tuo gerai išreiškiamas turtingas tos maldos b das.

Atsp dama kai kuri priekaišt , kad kartojama malda gali nusibosti, autor sako:

— Kartojimas neturi b ti bedvasis: juk žmona niekada nepavargsta gird dama savojo vyro kartojim "Aš tave my-liu", juk motina niekada nepavargsta klausydama vaiko pir-m j žodeli , kartojam dažnai, nes jis kit nežino... —

Autor , tur dama galvoj paslap i apm stym , tvirtina:

— Rožan ius yra labai civilizuota, intelektualin malda; kas tik j supranta — susižavi. —

T tvirtinim ji paremia faktu: vienoje parapijoje yra net 500 nekatalik , kurie kasdien kalba rožan i . Daugyb kon-vertit laimima per t praktik .

Iš Londono rašytoja Caryll Houselander praneša apie baisi oro atak laikus per II Pasaulin kar ; ji tada daug kart jautusis sustiprinim , ranka laikydama kišen je rožan- i ...

Tiesa, daugelis toje maldoje sutinkam paslap i m s protui n ra prieinamos, bet rašytoja Maisie Ward gerai sako:

— Faktas, kad jos prašoka m s prot , nereiškia, kad mes nieko nežinome apie jas, bet tik reiškia, kad mes negalime visko apie jas žinoti. —

Eidama prie atskir paslap i paaiškinimo, rašytoja plaiaiau pasakoja apie XV šimtme io dailinink Fra Angelico, kurio nuostabius piešinius ji vartoja kiekvienos paslapties pa- vaizdavimui. Fra Angelico buvo vienuolis, domininkonas. Jis buvo toks gabus, kad jo paveikslai iki šiol pasilieka nuosta- b s meno šedevrai, bet kartu jis buvo toks dievobaimingas, kad šventus paveikslus jis pieš kl podamas ant keli ir negal jo piešti kryžiaus, neliej s ašar .

Pats popiežius vertino jo talent ir pakviet Romon at- likti kai kuri meno darb . Ir jis visada pasiliko dvasios žmo- gus: neprad davo piešti pirma nepasimeld s.

Aiškindama 15 rožan iaus paslap i , autor pirma duoda menišk Fra Angelico paveiksl , tada — paveikslo aiškinim , toliau — Šv. Rašto žodžius apie t rožan iaus paslapt , tada savo paaiškinim paslapties, dažnai jungdama graž ta tema eil rašt , pagaliau baigia malda. Tas maldas suk r min toji angl Caryll Houselander, kuri dirbo, kai šimtai t kstan i pastat buvo aplinkui sugriauti ir kai jos namai si bavo nuo sprogtan i bomb .

Užtat kaikurios iš t penkiolikos mald yra labai jautrios. Imkime, pavyzdžiui, kad ir t , skirt j Atradimui Vaikelio Bažny ioje:

— Tegu per Marij , jieškan i pražuvusio savo s naus, bus mums duota malon jieškoti Vaikelio Kristaus ir visada j rasti. Raskime j visuose vaikuose ir visuose tuose, kurie pergyvena vaik turimus nepriteklius: ligoniuose, seneliuose, skurdžiuose, paprastuose žmon se — visuose, kurie tarnauja

ir kurie yra geros valios ir neturt liai, visuose, kurie yra kamuojami išsiilgimo ir benamiai. Ir mes pasidarykim mažais vaikais, kad gal tume rasti Dievišk Vaikel savo širdyse.—

Matyti, kad visa autor s šeima pam gusi rožan i . Ji rašo:

— Mano vyras kartais nori, kad m s dešimt piršt b t pašventinti ir atlaidais apdovanoti, nes jie taip dažnai pavaduoja rožan i , kai šis pamirštamam namie ar kito švarko kišen je... —

Garsus buvo vokie i kompozitorius Kristopas Vilibaldas Gluckas. Jis suk r kelet puiki oper . Pasiek pasaulinio garso ir ilg laik gyveno Paryžiuje, globojamas karališkosios šeimos. Mir jisai staiga. At jusieji artimieji atrado j atšalus . Reikšminga, kad jo sustingusiose rankose tebebuvo rožan ius, senas ir sud v tas. J jam buvo dovanoj s dar jaunatv je vienas pranciškonas vienuolis. Su tuo rožan iumi muzikas nesiskyr vis amži .

Vatikane, šv. T vo r muose, popiežiaus kopleioje, kuri vadinama Siksto koply ia, yra amžiais neužmirštamam didžiojo dailininko Mykolo Angelo nupieštas Paskutinio teismo paveikslas. ia pavaizduoti du prisik lusieji iš numirusi , kurie, pasinaudodami rožan iaus grandin le, pakyla augštyne priešvent j .

Florencijoje, kur kitados gyveno tas didysis menininkas, dar ir dabar rodomas jo nuosavas, dažnai vartotas rožan ius, kuris liudija, kad didieji žmon s mus skatina prie tos kilniosios maldos.

KRISTUS KARALIUS

Spalio paskutinis sekmadienis

Italijos miestas Florencija 1527 metais buvo dideliame apsupimo pavojuje. Tada, šaukdamasi Dangaus pagalbos, miesto valdyba nutar , sekdama dar 1495 metais Savonarolos

duot patarim , vis miest paaukoti Kristui Karaliui. Buvo iškilmingai atliktas paaukojimo aktas ir to viso atminimui ant r m Palazzio Vecchio buvo prikalta puošni lenta. Ta lenta buvo tarp dviej statul : Michaelangelo sukurto Dovydo statulos ir Bendinellio sukurtos Herkulio statulos. Toje marmoro lentoje buvo lotyniškai rašyta:

— J zus Kristus Florencijos žmoni išrinktas karaliumi. —

V liau tas rašas buvo pakeistas, bet ir iki šios dienos pasilik s kitas, dar reikšmingesnis:

— Rex Regum et Dominus Dominantium (Karali Karalius ir Viešpa i Viešpats). —

O mes Krist ar jau išsirinkome savo valdovu? Iš tikro Jis yra m s valdovas. Jis, kaip Dievas, yra m s Sutv r jas, taigi mes Jam visiškai priklausomi tvariniai. Jis, kaip Išganytojas, yra mus savo krauju ir mirtimi atpirk s. Brangi kaina sumok ta. Mes esame Jo valdiniai, visiškoje Jo valioje. Jis m s karalius. Savo begaline meile jis peln m s visišk klusnum .

Krist pripažinti Karaliumi neužtenka tik žodžiais. Reikia širdyje jausti — už meil Kristui meile atsimokant. Reikia savo protu Jam pirmenyb pripažinti ir savo valia Jam visiškai paklusti. Reikia kovoti d l Jo karalyst s stipr jimo žem je, stengiantis laim ti sielas Jo karalijai.

Brazilijos sostin j, gražiausiame Piet Amerikos mieste — Rio de Janeiro — plaukiant uost matyti Korkovado kalnas, iškil s beveik iš pa i j r . Ant to kalno virš n s pastatyta milžiniška Kristaus Karaliaus statula, su stambia pap de, sverianti 1,200 ton . Išganytojas laiko pla iai išskleistas rankas. Jis lyg vis pasaul nori apgl bti, prie savo širdies priglausti. Pjedadstale gi išrašyti šie žodžiai:

— Kristus pergali, Kristus viešpatauja, Kristus valdo, Kristus laimina Brazilijos žem . —

Yra toksai labai pla iai skaitomas veikalas, iš kurio padarytas ir filmas; tasai veikalas vadinasi "The Robe" (Apsiaustas). Tame veikale vaizduojamas vienas paj gus vergas, Demetrijus, kuris pat pirm j Verb sekmadien , kada

Kristus triumfališkai jojo Jeruzal, buvo tenai. Tas vergas per mini yr si alk n mis, nor damas pažvelgti t nepaprast asmen . Su juo buvo kitas, mažesnio gio vergas, kuris nematydamas per mini m Demetrij klausti:

— Ar tu j matai? Kaip jis atrodo? Subl d s?

Demetrijus iš karto tyl jo. Jis buvo perdaug pagautas triumfališko vaizdo, kad n negird jo, k ia jam draugas porijo. Tik pakartotinai klausiamas atsiliep , kad tas naujasis žmogus n ra koks keistuolis.

— Kas, ar jis karalius? — v l klaus j draugas.

— Ne, jis ne karalius.

— Tai kas gi, — prisispyr s klausin jo pirmasis vergas.

— Aš nežinau, bet jisai yra kažkas daugiau negu karalius.

Tai, ko Demetrijus nežinojo, mes žinome. Kristus yra Dievas. Kaip Dievas, Jis yra m s karalius, ir Jis yra nepalyginti didesnis už žem s valdovus.

Kart karalius Fridrichas, girdint generolui Joachimui von Zieteh, pasak kažk labai netinkama apie šv. Komunij . Generolas dr siai atsiliep :

— J s Didyb gerai žinote, kad kare aš nieko nepab - gau, jokio pavojaus nevengiau, rizikuodamas savo gyvyb už Jus ir už savo krašt . Ta iau yra Vienas augštyb se, kuris yra didesnis negu J s ir aš — didesnis negu visi žmon s. Jis yra m s Išganytojas ir Atpirk jas, kuris mir už visus žmones, kuris taipgi mir ir už J s Didyb . Jis brangiai mus pirkto savuoju krauju. Aš niekada negaliu leisti, kad tasai Vis Šven iausias b t pajuokiamas ir iš Jo b t ty iojama - si, nes Juo remiasi mano tik jimas, mano ramyb , mano viltis gyvenime ir mirtyje. Tik jimo galios vedama J s narsi kariuomen kov si ir laim jo. Jeigu J s Didyb griausite t tik jim , J s tuo pa iu griausite ir m s valstyb s gerov . —

Ir karalius, giliai paveiktas ir spausdamas savo ryžtingojo generolo rank , karštai kalb jo:

— O, esi laimingas, Zietene! Kaipgi aš nor iau tur ti tok tik jim , kaip tavo! Aš jau iu didžiausi pagarb tau. Ti-

k ki man, toki žodži , kaip pirma prasitariau, niekada daugiau iš man s nebeišgirsi. —

Washingtonė yra viena didžiausi ir geriausiai rengt pasaulyje bibliotek , knygyn . To knygyno tarnautojai yra visokiausi sri i specialistai, ir jiems dažnai atsiun iama išspr sti visokiausi ir keis iausi klausim . Vienas klausimas iškildavo taip dažnai, jog buvo sudarytas specialus tarnautoj j dalinys tam klausimui iširti, o klausimas buvo šis:

— Apie kok asmen istorijoje yra daugiausia knyg pri-rašyta? —

Tyrin tojai susek , kad daugiausia knyg susilauk šie asmenys: apie Napoleon buvo 1,735 knyg , apie Jurg Wa-shington — 1,755, apie Linkoln — 2,319, apie Šekspyr — net 3,172 knygos.

Ta iau buvo dar vienas asmuo, kuris nevald jokios ka-ralijos, kaip Napoleonas, kuris nebuvo jokios naujos valsty-b s k r jas, kaip Washingtonas, kuris nebuvo plataus masto valstybininkas, kaip Linkolnas, kuris nebuvo rašytojas, kaip Šekspyras, kuris faktinai nepaliko paraš s nei vienos savo rašto eilut s, o jei raš , tai tik dulk se ir sm lyje, — apie kur ta iau Kongreso bibliotekoje rasta net 5,152 knygos. Tas as-muo — tai Kristus, didesnis už karalius ir rašytojus, jau dvi-dešimt šimtme i karaliauj s žmoni mintyse ir širdyse.

VIS ŠVENT

Lapkri io 1 d.

Vien mirštant kareiv kažkas paklaus , ar jis netur t perduoti kok paskutin savo žod savajam t vui.

Kareivis valand l patyl jo. Tada — jo l pose pasirod lengva šypsena, ir jis pratar :

— Pasakyki mano t vui ir mano žmonai, kad aš sugr žau namus, savo amžinuosius... Jie supras. Aš par jau namo... —

Visi mes kasdien art jame prie savo amžin j nam . Vis Švent mums yra svarbus priminimas siekti, kad tie namai anapus b t amžinoje laim je. Su šv. Augustinu kalbant — jeigu gal jo tie milijonai visokio amžiaus, visokio luomo vyr ir moter tapti šventais, kod l mes negal tume?

Kažkoks rašytojas yra labai giliai pasak s:

— Žmon s, kurie gim tik vien kart — miršta du kartu: mirtimi šioje žem je ir mirtimi amžinybei; ta iau tie, kurie per nusimarinim ir gyvenimo pašventinim atgimsta antr kart žem je, tie temiršta tik vien kart : ia, žem je, kad gyvent amžinyb je. —

Vis Švent ir yra mums priminimas t , kurie jau laim - je gyvena amžinyb je. Tai pelnyti reikia nuoširdaus ryžto.

Kart klas je mokytojas vaikams aiškino apie angelus. Paklaus vaikus: "Kaip angelai vykdo Dievo vali ". Atsakym buvo vairi : "Jie vykdo tiesiai, be svyravim "; kitas sak : "Jie tai daro visa širdimi", tre ias — "Jie tai atlieka gerai". Pagaliau tyli, maža mergait prid jo: "Jie tai daro neklausdami joki klausim ".

Priimti Viešpaties vali be abejojim ir be klausim (kod l? kod l man?) — tai švent j kelias, kuriuo pasukame tik išmok savo vali palenkti Viešpaties valiai.

Šventasis Kamilius Lelis sakydavo:

— Jeigu mirusieji gal t sugr žti gyvenim , k tik jie bedaryt , siekdami šventumo! O aš — turiu tiek laiko. K gi aš darau Dievui? —

Kai vienas šventas Prahos vyskupas buvo arti mirties, vienas iš jo artim j paklaus , ar vyskupas nesibijo mirti?

— Ne, — atsak liginis, — nesibijau. Nors aš tesu tik vargšas nusid j lis, ta iau mirt ži riu tik kaip keli , kuris veda Diev . —

Viena rašytoja daug skaitydavo ir rašydavo. Prad jo jos akys silpti. Kai nu jo pas gydytoj , tas jai patar :

— J s gyvenate netoli kaln . Pro savo lang dažniau ir ilgiau ži r kite augštuosius kalnus. J s akys pasils s, atsigaus. —

Ir mes savo gyvenime turime akis bed kasdienius nam darbus, savo staig, fabrik ar kit darboviet. O reikia ir dvasios akis, bent kartkart mis, pakelti augštuosius dvasios kalnus, kuri pats augš iausias yra Kristus, prie Kurio mes galime daugiausia stipryb s ir paguodos sau semtis.

Mazdaug trejet met po Amerikos atradimo Florencijoje didel tak gavo vienuolis Savanarola. Jisai išvyst nepaprast akcij savo mieste kovodamas su nusikaltimais, su azartiniais žaidimais, su pasileidimu. Surink s vienu metu minias žmoni, jis po karštos kalbos juos paklaus:

— Ar pasirenkate Krist savo karaliumi?

— Taip... Tegyvuoja Kristus karalius. —

Ir mes panašiai turime pasirinkti Krist savo karaliumi. Tik jis vienas tegali atnešti stipryb ia ir laim amžinatv je, laim, kuria džiaugiasi Vis Švent je prisimenami garb s vainiku papuošti tobulumo sek jai.

Kai 1937 metais, persekiojim laikotarpy, Meksikoje, Orizabos mieste, kareiviai apsupo bažny i ir iš jos išvar tikinuosius, minia nužygiavo pas miesto galv šaukdama:

— Mes galime mirti, bet Dievas nemiršta. —

Dievas nemiršta, kankini kraujas nedingsta be p dsako ir žmogaus sielos amžinos, tod l ir Kristaus pergal yra užtikrinta, o joje — užtikrinta amžina laim Jo tikr j sek j.

Šv. Beda sako, kad m s gyvenimas žem je yra supamas tamsos ir nakties. Kad ta naktis neb t tokia juoda, Kristus siun ia šventuosius, kurie yra jo šviesos atspindys, kurie švyti, kaip žvaigždynai danguje, kad mes nesukluptume ant akmen, o pasuktume tiesos, nekaltyb s ir doryb s keliu, kuriuo jo ir šventieji.

Švent j laim jimo paslaptis yra j gili meil. Kaip sako Magdalena Semer:

— Tiktai šventieji moka tikrai myl ti. —

Šv. Pranciškus Salezietis itin iškalbingai aiškina:

— Švent j gyvenimas n ra niekas kitas, kaip Evangelija, gyvenimo praktikon, veiksman perkelta. Tarp parašytos

Evangelijos ir švent j gyvenimo aš nežinau kito skirtumo, kaip tarp muzikos, surašytos gaidas, ir tos pa ios muzikos, virtuoz atliekamos.

MIRUSI J MEIL S UGNEL

Lapkri io 2 d.

Vokietijos daly, vadinamoj Vestfalija, gyveno devynio-lik tame šimtmetyje klebonas, pavarde Kronenberg. Kai tik prad davo temti, jisai kas vakar eidavo kapines ir tenai kalb davo rožan i — už mirusius.

Vien kart jo draugai paklaus t senel klebon , ko jisai taip kasdien eina tas kapines. Senukas kunigas atsak :

— Jau daug met , kai aš esu šios parapijos klebonu. Kas gali žinoti, o gal d l mano kokio apsilaidimo, d l mano silpnumo ken ia skaistyklėje kurios šios parapijos sielos. Bijau, kad man po mirties nereik t d l to už jas sunkiai atsakyti. Tod l kasdien einu t mirusi j buvein ir aukuju savo rožan iaus mald už visas tas sielas, kurios d l mano kalt s gal ken ia skaistyklėje. —

Nuolat reikia mirusi j sielas atsiminti, bet ypatingai V lini dien . Pad j sieloms skaistyklėje, mes sigysime nuolatinius užtar jus ir jie pas Viešpat mums pad s laiming amžinatv pasiekti.

Lietuvoje buvo paprotys V lini proga uždegti žvakut ant artimo žmogaus kapo. Tai buvo ženklas, kad jo atminimas dar n ra užges s. Tai reišk , kad kaip liepsnel plevena augštytyn, taip m s maldos už j augštytyn kyla.

Panašiai ir mums širdyje reikia tur ti gyv mirusi j meil s ugnel , juos ypa atmenant V lini proga.

V lini dienos šv. mišiose Bažny ios vardu gražiai mel- džiamasi:

— Išrišk, Viešpatie, vis tikinėj numirusi v les iš vis kal iryši. Ir Tavo malonei jiems padedant, teb va jie verti išvengti teismo keršto ir džiaugtis amžinosios šviesos laime... —

O paskutin je šv. miši maldoje, po Komunijos, mišiole, kunigas skaito mald :

— Viešpatie, tepagelbi tavo tarn ir tarnai i v l ms nuolankiai prašan i j malda, kad jas iš vis nuod mi išlaisvintum ir savo atpirkimo dalininkais padarytum... —

Šventasis Augustinas sp jo:

— Apsivalymo vietos (skaistyklus) ugnis bus daug skausmingesn , kaip visa kita, k žmogus šiame pasaulyje gali išk sti. —

Ta tiesa mus skatina iš vienos pus s patiems kiek galint tobulesn gyvenim vesti, kad išsisaugotume t apsisvalymo kan i , iš kitos pus s savo artimiesiems pad ti malda ir j intencija daromais gerais darbais.

V lin s yra priminimas mums apie mirt . Tobulumo sieki žmon s tos minties nesibaido.

Kupiškio miestelyje gyveno altarijoje vienas kunigas. Sirgo jisai v žio liga. Žinojo, kad mirs. Iš anksto buvo pasistat s paminkl ant savo kapo. Prie jo su kamža ir stula net nusifotografavo.

Lietuvoje viena aukšto išsilavinimo moteris buvo padariusi karst savo laidotuv ms. Jame buvo kiek šieno paklota. Universitete besimok s tos moters s nus pasakodavo, kad jo motina vasar net pogulio t karst atsiguldavo, kad ar dirbdama, ar ils damasi vis prisimint , jog baigsis viskas mirtimi.

Imperatorius Maksimilianas I ketvert met prieš mirt buvo pasidirbdin s karst ir net kur keliaudamas sakydavo j vežti, kad j matydamas b t pasiruoš s ir nebebijot tos valandos, kada bus j guldomas.

Net ir tiems, kurie perlengv gyvenim veda, mirties aki vaizda yra didi pamoka. Taip, vargu ar kas taip aštriai yra ty ioj sis iš Bažny ios ir kit švent dalyk , kaip Volteras.

Jis net pabr ž , kad po 20 met nebebus nei Bažny ios, nei kit jos staig . Ta iau pra jo 20 met , Bažny ia pasiliko kaip buvusi, tik Volterui iš burnos prad jo kraujai veržtis. Pasišauk dabar jisai vienuolyno viršinink Gauthier, kur buvo nekart šmeiž s, atliko išpažint ir atšauk savo ankstybesnes klaidas.

Ta iau tuo kartu mirtis dar jo nepasi m . Jis pergyveno didel baim prisimindamas Viešpat , kuriam piktžodžiavo. Po kurio laiko v l mirtinai ligon atkrit s šauk si kunigo, taiau tas nebesusp jo ateiti. Prie jo mirties buv s jo draugas Tronchin tik pasak :

— Reik t , kad kiti m s filosofai b t buv prie jo mirties lovos... — Taip pilnas desperacijos, pilnas baisi konvulsij buvo Voltero paskutinis gyvenimo laikotarpis.

Senovin se kin knygose skaitome, kad j imperatorius Y-Yim, matydamas, jog kito imperatoriaus s nus nukrypo nuo savo t v praktikuot j dorybi , sak jam trejus metus gyventi prie savo senelio kapo. Tai padar tok didel sp d anam palaid nui, kad nereik jo nei trej met , — jis tuojau patais savo gyvenim .

Garsus valdovas Kserksas, kuris užkariav s buvo didelius plotus, vienu metu nuo kalno steb damas savo karius, prad jo verkti. Užklaustas, kod l jis susigraudino, atsak :

— Praeis šimtas met , ir nieko nebeliks iš tos daugyb s žmoni , kurie štai dabar yra prieš mano akis. —

Nereik s nei šimto met , o nebeliks nieko nei iš m s , nei iš daugelio m s artimiausi j žmoni .

Kai buvo laidojamas didysis užkariautojas Aleksandras Didysis, vienas filosofas taip prie jo kapo kalb jo:

— Tas, kiuris buvo prispaud s visas žinomas žemes, dabar pats yra žem s prispaustas; vakar jam nebuvo gana visos žem s, dabar užtenka mažo plotelio; vakar jis organizavo didžiules kariuomenes pasauliui užkariauti, šiandien jis išneštas kapan mirusi j tarp ... Vis tas pat laukia.

PAD KOS DIENA

Paskutinis lapkri io ketvirtadienis

Tarp graži j papro i , kuriuos ia atradome Amerikoje, yra Pad kos diena. Ji yra senesn už pa ias Jungtines Amerikos Valstybes, nes jau 1621 metais, pusantro šimto met prieš paskelbim Amerikos nepriklausoma valstybe, Plymouththe vadinamieji t vai piligrimai — pirmieji Amerik atvyk naujakuriai — Dievui d kodami už gaut derli ir kitas malones, paskyr speciali dien — susikaupimui ir maldai, drauge vaišindamiesi Dievo dovanomis.

V liau tokia mald ir pad kos diena buvo kartkart mis paskelbiama, o nuo 1863 met JAV prezidentai pastoviai kasmet skelbia Pad kos dien paskutin lapkri io m n. ketvirtadien . Patys krašto prezidentai ragina prie pad kos maldos, b na atitinkamos pamaldos šventov se ir atitinkama nuotai ka namuose.

Jeigu visi pasaulio žmon s turi d koti Viešpa iui, tai ypa tie, kurie gyvename Amerikoje. Juk ia yra sukurta augš iausia gerov , kurios daugelis taut ne stengs pasiekti net ir ateinan iais šimtme iais. ia tokia laisv , kokios niekur kitur pasaulyje negal tumei rasti. ia tokios galimyb s visiems sikurti, jog iš viso pasaulio benamiai ir tremtiniai veržte veržiasi ši nuostabi šal .

Tiesa, pati Amerika jau ia d kingum Dievui ir ryš su Dievybe palaiko ir puosel ja. Pats pagrindinis konstitucinis krašto statymas — Bill of Rights — skelbia, kad kongresas neturi teis s išleisti jokio statymo, kuris varžyt laisv religijos praktikavim . Tas nuostatas priimtas jau 1791 metais. To nuostato aidas girdimas ir atskir šios šalies valstybi konstitucijose. Pavyzdžiui, Vermonto konstitucija, priimta 1793 metais, pabr žia, kad jokia valdžia neturi teis s koku nors b du kontroliuoti žmoni s žin s, paliekant jiems laisv religin se praktikose.

Dar ryškiau skelbia Massachusetts konstitucija:

— Žmoni laim, gera tvarka ir vyriausyb s išsaugojimas iš esm s priklauso nuo pamaldumo, religingumo ir dorumo... —

Kok graž priklausomum nuo Augš iausiojo jaut didysis verg išlaisvintojas Linkolnas! Atsilankiusiai pas j 1862 m. delegacijai jisai pasak :

— Aš esu tik nuolankus rankis m s Dangiškojo T vo rankose. Aš, kaip ir visi kiti, privalau darbuotis pagal Jo did j plan . Aš šaukiausi Jo pagalbos, bet jeigu steng sis daryti geriausia, k galiu, pagal t švies , kuri Jis man siun ia, aš randu, kad mano pastangos neatneš rezultat , tada aš privalau tik ti, kad d l kokio nors man nežinomo tikslo Jis nori kitaip dalykus tvarkyti. —

Tas žmogaus priklausomumo jausmas nuo Dievyb s yra b dingas ne tik Amerikos vadovaujantiems asmenims, štai, Anglijos karalien Elzbieta ne taip seniai pareišk :

— Esu pilnai sitikinusi, kad visiškas m s tautos atgimimas pareis nuo sustiprinimo m s dvasinio gyvenimo. Šiais pastaraisiais tragiškais metais daugelis žmoni rado religijoje taip reikalingos stipryb s ir paguodos šaltin ... Jei norime ateityje dvasioje atgimti, m s žmon s turi giliai susidom ti religija ir j vis pirma praktikuoti savo namuose. K rybin ir dinamiška krikš ionyb s paj ga gal s mums pad ti nešti atsakomyb , kuri m s istorija užd s ekonominiam, socialiniam ir politiniam gyvenime. —

D kingumas Dievui neturi ribotis tik akimirkos malda, tik šia diena, bet jis turi t stis visomis dienomis ir per visus metus, kuriuos Apvaizda mus gyvus laikys.

NEKALTAS PRASID JIMAS

Gruodžio 8 d.

Vien v juot vakar , 1849 metais, popiežius Pijus IX li dnas stov jo gatv je Gaeta uoste. Jis tik neseniai, prieš kelias dienas, buvo ištremtas iš Romos. Susir pin s jis ži r jo besiplakan ias krant bangas, o jo akyse sužibo ašaros. Dvasios akimis jam stebint, to vakaro audra primin gyvenimo audr , kuri ima blaškyti šv. Petro laiv .

Ir tada Pij IX prabilo senas kardinolas Lambruschini, kuris šalia popiežiaus stov jo:

— Pasaulio žaizdoms gydyti bus labai naudinga, jeigu paskelbsite Marijos Nekalto Prasid jimo ties . Tas sprendimas tautoms atneš s mon antgamtinės tiesas ir ves besiblaškan ias dvasias iš nat ralizmo klystkeli Kristaus takus.

Praslinkus penkeriems metams. Pijus IX ir paskelb Nekalto Prasid jimo dogm . Tai vyko 1854 m. gruodžio 8 d., dalyvaujant 54 kardinolams, 200 vyskup ir arkivyskup , 1600 kunig ir didžiul ms žmoni minioms.

Romos bažny i varpams gaudžiant, Pijus IX prabilo pasaul :

— Šventosios ir nedalomos Trejyb s garbei, šlovei ir pagerbimui mergel s Dievo Motinos, katalik tik jimo išaugštinimui ir krikš ioni religijos iš limui mes, pasinaudodami Mums Viešpaties J zaus Kristaus ir švent j apaštal Petro ir Povilo duot ja mums galia ir m s pa i gautuoju galiojimu, pareiškiame, paskelbiame ir nutariame, kad tiesa, jog šven iausioji Mergel Marija nuo paties jos prasid jimo, d ka ypatingos jai Visagalio Dievo suteiktos malon s ir išskyrimo, atsižvelgiant žmonijos Išganytojo J zaus Kristaus nuopelnus, buvo laisva nuo betkokios gimtosios nuod m s sutep ties, — ši tiesa yra paties Dievo apreikšta ir d l to yra vis tikin i j tvirtai ir pastoviai tik tina tiesa.

Ir nuo to laiko Nekaltai Prad tosios Šv. P. Marijos garb dar labiau augo. Jono Damaskieio l pomis betariant:

— Tu esi tiltas gyvenim ir laiptai Dang , o Nesuteptoji! —

K pats popiežius išgyveno tos tiesos paskelbimo momentu, pasisak jisai Imolos mieste, kur jis anks iau buvo vyskupu. Aplank s tame mieste esant Gerojo Ganytojo vienuolyn , popiežius, vyresniosios klausiamas, papasakojo:

— Joks žmogus negal t nupasakoti, k aš jau iau, kai Nekalto Prasad jimo paskelbimu sustiprinau tos tiesos pajautim . Kai aš prad jau t dekret skaityti, pajutau, kad mano balsas yra bej gis pasiekti tokias minias, kurios spaud si Vatikano bazilikoje. Ta iau, kai pasiekiau žodžius, kuriais skelbiamas tik jimo tiesos sprendimas, Dievas savo pavaduotojui dav toki balso j g , kad aid jo visa bažny ia. Drauge tuo metu, kai ši tiesa buvo skelbiama Kristaus neverto pavaduotojo l pomis, mano dvasiai Jis suteik tok aišk ir gryn pažinim nepalyginamo Marijos skaistumo, kad mano siela taip paskendo to pažinimo gelm je, jog to ne manoma nei išreikšti, nei palyginti; aš jau iau neaprašom miel šilim . —

Kai buvo šven iama 50 met sukaktis, Pijus X patar toki Šv. Alfonso Liguorio dvasin pratyb , ypa ragindamas ja susidom ti jaunim — kasdien kalb ti ryt ir vakare po tris Sveika Marija, pridedant t nuošird atsišaukim :

— Per savo Nekalt Prasad jim , o Marija, išlaiky ne-sutept mano k n ir švent mano siel . —

Šv. T vas suteik 300 dien atlaid už tos maldel s dievobaiming kalb jim , pagirdomas, kad tai yra puiki Šv. Alfonso išrastoji dvasin pratyba.

domu, kad dar ir dabar yra toks paprotys kai kuriose Ispanijos vietose: jei j s kas svetimus namus nepastebi nei vieno žmogaus, jieškodamas, kad kas atsiliept , garsiai taria:

— B ki pasveikinta Tu, Nekaltoji Marija.

Ir jeigu kas nors ten buv s išgirsta šiuos žodžius, Marijos pagarbinim atsiliepia:

— Be nuod m s Tu esi prad ta.

Kart šv. Stanislovas sak pamoksl apie Marijos garb . Kalb jo taip nuoširdžiai, jog vienas vyresni j , klaus s to pamokslo, sujaudintas v liau paklaus :

— Stanislovai, tai tu myli Marij ?

— Ar aš j myliu? — atsilieptas. — Koksai ia gali b ti klausimas? Argi ji n ra mano motina?!

Ir kai jis tar tuos žodžius, iš jo aki ritosi ašaros. Jis myl jo j nuoširdžiai ir karštai.

Kada šv. Jonas Berchmans gul jo mirties patale ir jau, atrod , greit tur s stoti prieš Dievo veid , namo vyresnysis, kur šventasis gyveno, at jo jo kambar su visais ten gyvenusiais vienuoliais. Atsiklaup jie ties lova mirštan io šv. Jo no Berchmano, o vyresnysis dar j paklaus :

— Brangusis broli, jau tu art ji prie tos valand l s, kada stosies Dievo akivaizdon. Maldauju tave, prieš mus apleisdamas, pasakyki dar mums — kok ypating pamaldum Marijos garbei mes tur tume praktikuoti, kad gal tume tik tis jos globos visose savo gyvenimo dienose, o ypatingai mirties valand . —

Mirštantis šventasis atsak tais žodžiais:

— Praktikuokite dievobaimingum , kur pasirinksite. Svarbiausia, kad jisai b t pastovus ir nuolatinis. —

Bet kuri dievobaimingumo r š Marij mes galime praktikuoti, ta iau, žinodami, kaip ji brangina t ypating Dangaus Malon , kurios d ka ji tapo Nekaltai Prad toji, nepamirškime jai reikšti pamaldumo šiuo titulu.

TURINYS

žangos žodis	7
1. ADVENTAS IR KALD LAIKOTARPIS	9
I advento sekmadienis	
Nupuolimas, d l kurio atsirado adventas	11
II advento sekmadienis	
Nepalaužiamo ryžto!	15
III advento sekmadienis	
Ruoškite keli Viešpa iui	18
IV advento sekmadienis	
Ruošti takus Kal d K dikiui	20
Kal dos	
Didžioji Dangaus dovana žemei	24
Sekmadienis po Kal d	
Dievo malon buvo Jame	26
Naujieji Metai	
Vienos miestiet s dienoraštis	29
Sekmadienis po Nauj j Met	
Dieviškos vardin s	33
Trys Karaliai	
Išmin iai garbina Krist	36
Sekmadienis po Trij Karali	
Šv. šeimos švent	38
II sekmadienis po Trij Karali	
Kasdienyb s prasminimas	41
III sekmadienis po Trij Karali	
Gr deliai Viešpaties deln	44
IV sekmadienis po Trij Karali	
Myl ti ir pasitik ti	46
V sekmadienis po Trij Karali	
D mesio amžiniesiems dalykams	50

2. GAV NIA IR VELYK LAIKOTARPIS	55
Sen j Užgav ni sekmadienis (Septuagésima)	
Meil darbo žmogui	57
Sekmadienis po sen j Užgav ni (Sexagésima)	
Geroji Viešpaties s kla	59
Užgav ni sekmadienis (Quinquagesima)	
Trys gav nios programos punktai	62
Pelen diena	
Dulk esi	65
I gav nios sekmadienis	
Šalin, šetone!	67
II gav nios sekmadienis	
Persimainymo elgesys	70
III gav nios sekmadienis	
Kryžiaus nešimo talka	72
IV gav nios sekmadienis	
Nuolankumo ir d kingumo pamoka	75
Kan ios sekmadienis	
Dangus atlygina klusnum	77
Verb sekmadienis	
Susilauk s neužg stan ios meil s	80
Didysis Penktadienis	
Kur dabar yra Kristaus kan ios rankiai	82
Velykos	
Didžiosios Pergal s švent	84
Atvelykis	
Tik ti meil s Diev	88
II sekmadienis po Velyk	
Gerasis Ganytojas	91
III sekmadienis po Velyk	
Dar valand l	93
IV sekmadienis po Velyk	
Ramyb s bejieškant	96

V sekmadienis po Velyk	
Jei ko prašysite T v mano vardu	99
dang žengimo švent	
Dangus yra to vertas	102
Sekmadienis po Kristaus žengimo Dang	
Kristaus pranašyst s	104
3. SEKMINI LAIKOTARPIS	107
Sekmin s	
Atsi stasis Ramintojas	109
Šv . Trejyb s švent je	
Šv . Trejyb kryžiaus ženkle	111
Dievo K no švent	
Meil s antspaudas	114
II sekmadienis po Sekmini	
Gyventi tik jimo nuotaikomis	116
III sekmadienis po Sekmini	
Raid s saugotojai ir širdies steb tojai	118
IV sekmadienis po Sekmini	
Tiesos ir g rio saul	121
V sekmadienis po Sekmini	
Kuris pyksta ant savo brolio	123
VI sekmadienis po Sekmini	
Gailestingoji širdis	126
VII sekmadienis po Sekmini	
Kas labiausiai pasitarnauja pragarui	130
VIII sekmadienis po Sekmini	
Kokie mes užvaizdos?	133
IX sekmadienis po Sekmini	
Viešpaties J zaus ašaros	136
X sekmadienis po Sekmini	
Viešpats nori, kad b tume nuolank s	138
XI sekmadienis po Sekmini	

Apeig prasm	141
XII sekmadienis po Sekmini	
Pamatyti sužeistas širdis	143
XIII sekmadienis po Sekmini	
D kingos širdys	146
XIV sekmadienis po Sekmini	
Jieškokite Dievo teisyb s	149
XV sekmadienis po Sekmini	
Jaunuolis karste	152
XVI sekmadienis po Sekmini	
Fariz jiškumas	155
XVII sekmadienis po Sekmini	
Didžiausias sakymas	158
XVIII sekmadienis po Sekmini	
Kam manote pikta savo širdy?	161
XIX sekmadienis po Sekmini	
Vyras ir žmona	163
XX sekmadienis po Sekmini	
Viešpatie, jis miršta	166
XXI sekmadienis po Sekmini	
Šiltas žodis šaltai širdžiai	169
XXII sekmadienis po Sekmini	
Kas Dievo, Dievui	172
XXIII sekmadienis po Sekmini	
Mergait nemir , ji miega	175
XXIV sekmadienis po Sekmini	
Paskutinis teismas	179
4. DIDŽIOS DIENOS	183
Vasario 2 d.	
Marija ir žvak s	185
Vasario 11 d.	
Liurdo išgijimai ir gydytojai	187

Vasario 16 d.	
Už j pakelkite širdis Diev	190
Šv. Kazimieras — kovo 4 d.	
Lietuvos kunigaikš i žiedas	193
Šv. Tomas Akvinietis — kovo 7 d.	
Mažos mintys apie did j švent j	196
Šv. Juozapas — kovo 19 d.	
Rankos prie darbo, širdis prie Dievo	198
Motinos diena	
Šeimos širdis	199
Šv . J zaus Širdies švent	
Širdži Širdis	203
Birželio 29 d.	
Mintys šv. Petro ir Povilo dien	206
Liepos 31 d.	
Kaip mir šv. Ignacas	209
Rugpi io 15 d.	
Marijos dang mimo švent je	212
Rugs jo 4 d.	
Pijus X — naujasis šventasis	216
Spalio 7 d.	
Rašytojai ir menininkai apie rožan i	219
Spalio paskutinis sekmadienis	
Kristus Karalius	221
Lapkri io 1 d.	
Vis švent	224
Lapkri io 2 d.	
Mirusi j meil s ugnel	227
Paskutinis lapkri io ketvirtadienis	
Pad kos diena	230
Grudžio 8 d.	
Nekaltas Prasad jimas	232